

รอยฝัน 24 วาไรตี้

เรื่องและภาพ บุรานี .

รอยฝัน วารี

เรื่องและภาพ บุรานัน .

รอยฝันในวารี

เรื่องและภาพ : บุราณ อยู่หนูช

วรรณกรรมเยาวชน แนวลึกลับ-สืบสวนสอบสวน สำหรับเด็ก ๑๔ ปีขึ้นไป
ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๖
ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วิชา ๔๕๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก
ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษา อ. อนุสรรา ดีไหว
ขอขอบคุณ อ. อัจฉรา ประดิษฐ์
ผศ. รพินทร (ณ ถกลาง) คงสมบูรณ์
อ. ดร. ธันยา พิทยาพิทักษ์
อ. ดร. พิษญา นิลรุ่งรัตนา

ติดต่อ

โทร. ๐๕๕-๕๕๘๒๗๒๑

E-mail baemonuss@gmail.com

คำนำ

‘รอยฝันในวารี’ เป็นเรื่องราวของเด็กชายคนหนึ่ง ที่มีทั้งครอบครัว และมิตรสหายรายล้อม ทว่าเป็นธรรมดาที่คนเราจะต้องพบเจอ ความสุข ความเศร้า ความโกรธ ความอิจฉา และความกลัว แต่เราจะรับมือ กับสิ่งเหล่านั้นอย่างไร

วรรณกรรมเยาวชนเล่มนี้จึงอยากถ่ายทอดอารมณ์ และ ความสัมพันธ์รูปแบบต่าง ๆ ผ่านเรื่องราวที่เริ่มจากความอยากรู้ ไปสู่เส้นด้ายแห่งชีวิต

ด้วยหวังว่าผู้ที่หยิบอ่าน จะซึมซับความรู้สึกบางอย่างในส่วนของ ลึกของจิตใจ หรือพบพานเรื่องราวที่เคยฝังกลบเอาไว้อีกครั้ง

บุราณี อยู่หนูช
ผู้เขียน

สารบัญ

ปฐมบท.....	๑
สู่เรือนวารี.....	๗
เพื่อนใหม่.....	๑๘
ศิลปะ และของเล่น.....	๒๙
ความขัดแย้ง.....	๔๕
วันที่ฝนตก.....	๕๖
ในรอยฝัน.....	๖๗
กุหลาบไร้หนาม.....	๗๘
เจ้าของบ้าน.....	๘๘
ครอบครัว.....	๙๙
ปัจฉิมบท.....	๑๐๘

ปฐมบท

“เฮียเล่นอะไรอยู่” ผมถามเฮียวิตร พี่ชายตัวโตสวมชุดนักเรียนประถม กำลังนั่งขีดเขียนอะไรสักอย่างอยู่บนโต๊ะกินข้าว พยายามออกแรงเขย่งจนสุดปลายเท้า แต่หัวก็ยังไม่พ้นขอบโต๊ะจึงเห็นเพียงแขนยาว ๆ ของพี่

“อ้าววิตร เฮียกำลังวาดรูปเราอยู่นะซี” เสียงแจ้วเฮ้ยด้วยความภูมิใจชวนให้อยากรู้ไปต่ด้วย แล้วพี่ชายก็ไม่ปล่อยให้สงสัยนานหยิบกระดาษยื่นส่งให้ ผมจึงรีบคว้ามาดูเพราะอยากรู้ว่าตัวเองที่เฮียวาดออกมาจะหน้าตาเป็นอย่างไร

“ตัวอะไรอะ” ปากไวยิ่งกว่าสมองจึงเอ่ยออกไปทันทีที่ตาเห็น

ในกระดาษมีรูปวงกลมเบี้ยว ๆ สองวง มีขีดยาวขยุกขยิกลากออกมาจากวงกลมนั้น ซ้ำยังมีสีมากมายละเลงไปทั่ว ยิ่งดูยิ่งเหมือนกับ...

“เงาะเหรอะเฮีย” ผมถามตาใส เมื่อหันกลับไปมองอีกที่สายตาของคนพี่ก็ล่องลอยเหม่อไปไกลเสียแล้ว

“เฮียวิตร” เรียกอีกครั้งพลางเขย่าแขนก็ยังคงนิ่งเฉยราวกับตุ๊กตา

แปลกจริง ๆ หรือผมควรวิ่งไปตามเตี้ยที่หน้าร้านดี เผื่อจะมียาจินรักษาให้หายจากอาการนี้ได้

“วิตรอยากลองวาดใหม่” เฮียวิตรได้สติกลับมาแล้ว ถามผมกลับ

“อยาก!” ร้องตอบทันทีเพราะอยากแสดงฝีมือของตัวเองให้พี่ดูบ้าง

เฮียวิตรจึงหยิบกระดาษกับสีเทียนบนโต๊ะไปวางบนพื้นกลางห้องรับแขก พวกเรานอนวาดรูประบายสีผัดกันทายภาพไปมา สนุกสนานเสียงดังเจี๊ยวจ๊าวเสียจน...

“เบาหน่อยลูก! เสียงดังไปถึงหน้าปากซอยแล้ว!” เสียงเตี้ยตะโกนมาแต่ไกลจากฝั่งร้านยาขายเงินหน้าบ้าน

“วัตร ๆ มาดูอะไรนี่เร็ว” เขียวิตรวิ่งมาหยุดอยู่หน้าห้องนอนชั้นสองของผม แล้วเอ่ยเรียกข้า ๆ ทำทางกระโดดโลดเต้นเหมือนลิงที่เคยเห็นในสวนสัตว์ตอนไปทัศนศึกษากับโรงเรียน จนต้องหยุดระบายสีตัวการ์ตูนข้างแล้วหันไปสนใจ

“ดูอะไรเหรออ” ผมถาม

“ไม่บอก แต่ต้องลงไปดูด้วยกัน”

คำตอบของเขียวกะตุ้นความอยากรู้อยากเห็นของเด็กป.๒ จนต้องตอบตกลง กิ่งเดินกิ่งวิ่งลงบันไดตามพี่ชายไปอย่างว่องไว ผ่านห้องรับแขกที่มีแม่ นั่งกินขนมอ่านนิตยสารเช่นทุกวัน ผ่านส่วนร้านยาจีนที่พ่อกำลังยื่นชะม๊กเขมน้ำจืดยา จนไม่สังเกตเห็นพวกเรา

“ถึงแล้ว”

เขียวิตรเดินนำมาจนถึงชอกตึก กล่องลงโอบใหญ่วางคว่ำไว้เดียว ๆ สุกก่าแพง ผมหันซ้ายแลขวาไม่เห็นมีจุดไหนที่น่าตื่นเต้นเลยสักนิด

“ไม่เห็นมีอะไรเลยเฮีย” ว่าจบแล้วทำท่าจะหันหลังเดินกลับเข้าบ้าน

“เม็ยว!”

เสียงเล็ก ๆ ดังมาจากกล่องลงจนผมสะดุ้งโหยงหันไปมองหน้าเขียวิตร แต่พี่ชายมองผมยิ้ม ๆ แล้วจูงมือพาเดินเข้าไปใกล้ ๆ จนเห็นว่ามิซ่องเป็นรูโอบอยู่ข้างกล่อง ขนาดไม่ใหญ่มากนักประมาณฝ่ามือเล็กของผม

“ค่อย ๆ ก้มลงไปดูนะ”

สิ้นเสียงเขียวิตร จึงค่อย ๆ ย่อตัวก้มลงดูแล้วก็ต้องเบิกตาโตเท่าไข่มุกกับภาพที่เห็น

ลูกแมวตัวเล็ก ๆ สามตัวมีสีส้มสลับขาวลวดลายแตกต่างกันไปกำลังกินนมแม่ ส่วนแม่แมวมมีสีส้มทั้งตัว ทำทางดูสบายใจ และไม่ได้มีที่ท่าหวาดกลัวมนุษย์

“น่ารักไหม” น้ำเสียงของเขียวิตรดูคาดหวังกับคำตอบเอามาก ๆ

“น่ารักมากเลย ผมขออุ้มพวกมันได้ไหม” ผมถามกลับ สายตายังคงจับจ้องครอบครัวแมวเหมียวอยู่

“ไม่ได้เหรออ แม่แมวหวงลูกมันมาก ๆ คราวก่อนเฮียเอาอาหารมาให้

ก็เกือบโดนชนวนไปที” พี่ชายว่าพอลางขี้หัวเอ็นดูจนผมของผมนกระเซิงไปหมด

เบะปากเสียตายแต่ก็ยังก้มดูพวกมันต่อไป เจ้าลูกแมวทั้งตัวเล็ก และนำเอ็นดูเสียจนอยากเอากลับไปเลี้ยงที่บ้าน แต่เฮียวิตรเคยถามเรื่องเลี้ยงสัตว์กับพ่อแม่ไปแล้วครั้งหนึ่ง ได้คำตอบกลับมาว่า

“ไม่ได้เด็ดขาด ใครเอาเข้ามาในบ้านอ้าวจะพาดีให้” พ่อว่า

“แม่แพ้นสัตว์” แม่บอก

“วิตรทำอะไรอยู่ ออกไปเล่นกัน!”

เสียงแตกหนุ่มดังมาจากหน้าประตูห้องนอนที่ถูกปิดไว้ ผมถอนหายใจกลาง คัดภาษาจีนสำหรับชั้นประถมปลายตรงหน้าต่อ แล้วตอบกลับไปดัง ๆ

“ไม่ไป!”

“แต่ภพก็ออกนะวันนี้” พี่ชายยกชื่อเพื่อนสนิทของผมมาอ้างอย่างทุกที แต่พอออกไปจริง ๆ กลับมีเพียงเฮียวิตรกับผมในสนามเด็กเล่นเท่านั้น...ครั้งนี้จะไม่หลงกลอีกแล้ว!

“ผมจะคัดจีน!”

เฮียเจียบไปสักพัก เสียงฝีเท้าหน้าประตูห่างออกไป เฮียวิตรคงเดินออกไปแล้ว ผมเฝ้าปากตั้งใจคัดภาษาจีนในสมุดต่อ

แม้ในใจจะอยากออกไปเล่นด้วยมากแค่ไหน แต่เพราะเสียก้าขับมาว่า ถ้าสอบตกภาษาจีนอีกจะกักบริเวณ จึงจำใจต้องจำศัพท์พวกนี้ให้ได้ทั้งหมดก่อน สอบสัปดาห์หน้า

“ทำไม่เป็นผมคนเดียวที่ถูกลงบังคับ...ที่เฮียวิตรยังออกไปเล่นได้เลย”

ก็อก! ก็อก! ก็อก!

“ไอ้หรั่ง ออกมาเล่นกันเถอะ!”

เสียงของเพื่อนรักแสนคุ้นเคยดังตามหลังเสียงเคาะประตูจนผมชะงักไป รู้ตัวอีกทีขาบวม ๆ ก็พาตัวเองมาหยุดยืนตรงประตูเสียแล้ว

แกร่ก!

“ไอ้ตี!” ร้องทักทันทีที่เปิดไปเจอหน้าภพยืนยิ้มแฉ่งจนตาขีด แล้วโยนลูกฟุตบอลที่ถือมาด้วยใส่ผมจนคว้าแทบไม่ทัน

“จะไปไม่ไป เฮียวิตกับเพื่อนรออยู่นะ” ภพถามพลางเท้าเอวรอคำตอบ ผมมองลูกกลมลายขาวดำในมือสลับกับสมุดคัดจีนบนโต๊ะ

แคว้นเดียวคงไม่ทำให้คะแนนลดฮวบฮาบหรือมั่ง ไว้หาเวลาคัดที่โรงเรียนเอาก็ได้ แถมนาน ๆ ที่ภพจะออกจากบ้านมาเล่นด้วยกัน

“ไปดิ”

“เตี้ย ดูสิ หนูได้คะแนนศิลปะเต็มร้อยเลย” ทันทีที่ก้าวขาเข้ามาในร้านยาจีน ผมรีบค้นกระเป๋านักเรียนหยิบใบรายงานผลคะแนนรวมมาให้เตี้ยดู เพราะเป็นวิชาที่ชอบเลยคาดหวังคำชมเชยจากบุพการีมากเป็นพิเศษ

“ไหน...” มือใหญ่คว้ากระดาษไป ชมวดควักไล่สายตาจากบนลงล่าง พยายามหาชื่อรายวิชา จนกระทั่งรอยยิ้มระบายขึ้นบนใบหน้าของเตี้ยชวนให้ใจชื้นจนผลอยยิ้มตาม

“...เก่งมากอ่าววัดร ภาษาจีนได้คะแนนเต็มเลยหรือ ไอ้หยา! แบบนี้ต้องให้แม่ถือจัดกับข้าวชุดใหญ่เสียแล้ว” เตี้ยหัวเราะร่วนชอบใจ

แต่ที่ผมจะให้ดูไม่ใช่คะแนนวิชาภาษาจีนเสียหน่อย...

“ไม่ใช่ภาษาจีนนะเตี้ย หนูให้ดูวิชาศิลปะ” ผมย้ำกลัวว่าเตี้ยจะฟังผิดในคราแรก แต่ท่านกลับส่ายหน้าแล้วเอ่ยประโยคที่ทำให้โลกของผมพังครืนลงมา

“ก็แค่วิชาศิลปะ ไคร ๆ เขาก็ทำได้ จะไปมีประโยชน์อะไร... ผู้วิชาภาษาจีนไม่ได้ รู้ไว้มีประโยชน์กว่าตั้งเยอะ เอามาใช้ทำงานที่บ้านของเราได้ด้วย”

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ผมก็ไม่ให้เตี้ยได้ดูใบรายงานผลคะแนนอีกเลย...

“ลูกชายอ๊วะนี่มันเก่งจริง ๆ สอบติดโรงเรียนนายร้อยตำรวจตั้งแต่ครั้งแรกเลยหรือนี่”

เสียงยินดีปรีดาของเตี้ยเอ๋อขึ้นชมเฮียวิตร์ไม่ขาดปากตั้งแต่เริ่มตั้งโต๊ะเตรียมกินข้าวเย็น แม่เองก็ตั้งใจทำกับข้าวของโปรดของพี่ชายสุดฝีมือ

ผมได้แต่นั่งเฝ้าข้าวมองเหตุการณ์ตรงหน้าเงิบ ๆ รอยยิ้มของเตี้ยแพบจะฉีกถึงหู ไม่วายตักกับข้าวให้เฮียวิตร์ไม่หยุดจนพูนจาน

“ลูกเตี้ย ก็ต้องเก่งเหมือนเตี้ยนะซี” พี่ชายหยอกล้อกลับเรียกเสียงหัวเราะร่วนจากบุพการี

‘ผมมาทำอะไรอยู่ตรงนี้วะ’

“ฮ่า ๆ ๆ นี่อาว์ตรูพี่ลื้อเป็นตัวอย่างนะ เรียบเก่ง ๆ แบบนี้อันาคตจะได้เป็นเจ้าของนายคน” เตี้ยหันมาพูดกับผมบ้าง

ประโยคของท่านทำเอาผมแทบกระเด็นข้าวไม่ลงคอ เคยลองนับเล่น ๆ ว่าตั้งแต่ขึ้นชั้นมัธยมฯ เตี้ยคิดจะเปรียบเทียบกับเฮียวิตร์อีกกี่เรื่อง จากหนึ่งเป็นสอง จากสองเป็นสาม เป็นสิบ จนเลิกนับไปแล้ว

“ครับ” ตอบส่ง ๆ เหมือนทุกครั้ง พยายามกินข้าวให้หมดจานจะได้ลูกออกจากตรงนี้เสียที

“เฮียคงไม่ได้มาเล่นกับวัตรบ่อย ๆ แล้วเพราะต้องไปอยู่กับที่สามพราน แต่จะส่งโทรเลขมาหาแทนนะ” เฮียวิตร์เอ่ยอย่างร่าเริงพลางตักไข่เจียวหมูสับวางในจานของผม

“อิมแล้ว”

ผมลุกพรวดทันทีที่พุดจบ เดินไปเก็บจานโดยไม่สนสายตาใครสักคนบนโต๊ะรวมไปถึงไข่เจียวหมูสับที่เขี่ยลงถังขยะอย่างไม่มีไยดี

“เฮียวิตร์เป็นยังงี้บ้างอะไ้อีหรั่ง สบายดีไหม”

ภพตามขึ้นขณะที่ผมอัดบุหรี่ยุติเข้าไปอด พวกเราทั้งคู่นั่งหมกกันอยู่ข้างกำแพงห้องน้ำหลังโรงเรียนตรงมุมอับสายตาคุณครู ผมมักจะแอบมามั่วสุมแบบนี้อยู่บ่อย ๆ เพื่อระบายอารมณ์ขุ่นมัวในใจให้จางลง

“ฟู...ไม่รู้วะ” ฟันควันออกมาแข็ง ๆ เพราะคำถามไม่น่าตอบจากเพื่อนสนิท

“อ่าว เสียเขาไม่ส่งโทรเลขมาหรือ” มันถามอีกรอบ

“ไม่ได้สนใจ”

“แกะทะเลาะอะไรกับเฮียวิตรีเปล่า”

เพราะสนิทกันมานาน ใจดีจึงจับสังเกตต่อกับปฏิกิริยาของผมได้ทุกครั้งที่ผมเองก็เก็บอาการไม่เก่งเสียด้วย

“เปล่า แค่ไม่อยากพูดถึง... ขึ้นห้องกันเถอะ”

ขยับปลายนิ้วที่กับพื้นข้างตัว ลูกขึ้นบันไดเศษฝุ่นตรงกัน แล้วเดินนำไปก่อน จนภพต้องลุกพรวดพราดตามมา

ผมไม่ได้ทะเลาะกับเฮียวิตรี ก็แค่ไม่อยากสนใจ ไม่อยากรับรู้ต่างคนต่างทำหน้าที่ของตัวเอง แค่นั้นก็พอแล้วไม่ใช่หรือ

.

.

.

...อย่างไรเสียพวกเราก็เป็นพี่น้องกันเหมือนเดิม

สู่เรือนวารี

กุกกัก ๆ

“ขับเบา ๆ หน่อยสิวะ เจ็บก้นไปหมดแล้ว...” ผมบ่นพลางเกาะไหล่คนขับไว้แน่น ก็หลังจากเลี้ยวเข้า ‘ชอยวารี’ จากถนนสองเลนลาดยางมะตอย มีรถเก๋ง รถพ่วง รถเล็กใหญ่สัญจรต้นกลายเป็นถนนลูกรังลุ่ม ๆ ดอน ๆ ไปเสียได้ แถมไอ้สารดีก็ขับรถมอ’ ไช้ครวกับดื่มไปว่ามีผมร่วมชะตากรรมซ้อนท้ายมันอยู่ “...แล้วมาถูกทางแน่หรือ ทำไม่มีแต่ป่า ไฟข้างทางก็ไม่มี”

“บ่นเป็นป่าฉันทเลย มันสมองระดับที่หนึ่งของห้องไม่มีวันจำทางผิดแน่นอน”

ผมถอนหายใจอย่างเอือมระอากับความมันอกมันใจของมัน

เออ ไม่เถียงหรือก็ระดับที่ว่าได้เป็นตัวแทนไปแข่งขันวิชาการ แล้วโกยรางวัลมาเยอะเยอะจนผอ. ยิ้มหน้าบานไปสามเดือน

ไม่ทันไร ผมก็ตัวเกร็งขึ้นทันทีเตรียมรับแรงกระแทกหลังจากเห็นหลุมใหญ่ เบื่อเรือด่านหน้า แต่แทนที่เพื่อนตัวดีจะชะลอรถกลับทำตรงกันข้าม

ปึก!

“ไอ้ย! รถเบรคแตกรีงไ้ดตี้ กั้นกบฉันทักแล้วละมั้ง”

ไ้ดตี้ หรือภพ เป็นเพื่อนสนิทของผม พวกเรารู้จักกันตั้งแต่ออนุบาล ด้วยความที่บ้านอยู่ถัดจากกันไม่กี่หลังจึงมักจะเล่นด้วยกันอยู่บ่อย ๆ เรียนก็เรียน โรงเรียนเดียวกัน ชั้นเดียวกัน ห้องเดียวกัน กินข้าวหม้อเดียวกัน ไปไหนมาไหนด้วยกัน จนแทบกลายเป็นคนคนเดียวกันไปแล้ว

ส่วนที่เรียกว่า ไ้ดตี้ ก็เพราะหน้ามันเหมือนคนจีนสุด ๆ ผิวขาว ตาดี หน้ามันสีผมกับนัยน์ตายังดำสนิท บวกกับทางบ้านมีเชื้อจีนกันหมด แต่ติดอย่างเดียวตรงที่พูดภาษาจีนไม่ได้นี่แหละ ปีกักบ่มีมันถึงบ่นทุกวันว่าเป็นลูกหลานคนจีนประสาอะไร ถึงพูดจีนไม่ได้สักคำ

“ฮ่า ๆ ๆ โคตรสนุก เอาอีกสักหลุมใหม่ไอ้หรั่ง”

ไอ้หรั่งเป็นชื่อเล่นที่ภพใช้เรียกผม เพราะได้ใบหน้าคมเข้ม จมูกโด่งเป็นสัน และตาหวาน ๆ มาจากแม่ซึ่งมีเชื้อแขก ส่วนผิวขาวเหลืองได้มาจากเตี้ยที่เป็นคนจีน ประกอบกับหุ่นตัวมสูงใหญ่ ทำให้ภาพลักษณ์ดูมีความเป็นฝรั่งมากกว่าแขกหรือไทยเสียอีก และด้วยเหตุนี้ทำให้ผมถูกทักผิดอยู่บ่อย ๆ ว่าเป็นต่างชาติ หรือลูกครึ่ง ซ้ำยังถูกทักทายเป็นภาษาอังกฤษที่ผมได้เกรด ๑ มาครองแทบทุกเทอมอีก

“พอเลย แคร่รถขี่อแกงไม่ใช่รถวิบาก ขับดี ๆ ถ้ายางแตกขึ้นมา เตี้ยวหัวแก ได้แตกตามยางแน่”

ถึงจะขูไปแบบนี้ แต่ถ้ายางรถแตกขึ้นมาจริง ๆ พวกเราจะเดือดร้อนกันทั้งคู่ เพราะตอนนี้หน้าปัดนาฬิกาข้อมือบอกเวลา ๒๑.๑๕ น. นอกจากแสงสว่างของไฟรถจักรยานยนต์ที่หอดังคันนี้ รอบด้านก็เต็มไปด้วยป่ารกชัฏที่ปกคลุมด้วยความมืดสนิทอีกชั้นดังถูกทาทับบด้วยสีดำ เสียงจิ้งหรีดเรไรแว่วตามทาง บรรยากาศเหมือนหนังผีที่เคยเข้าดูไม่มีผิด

“ไหน ๆ ก็ไหน ๆ แล้ว ขอถามเลยละกัน”

“ถามอะไร”

“แกทะเลาะกับพ่อแม่เรื่องอะไร ถึงได้ยอมถ่อมาถึงสามโคก” ลีนคำถามของเพื่อน ผมก็ก้มหน้าลงคิดย้อนถึงจุดเริ่มต้นที่ทำให้ผมต้องหนีออกจากบ้านในเยาวราช มาพึ่งพาความช่วยเหลือจากญาติของภพ ณ จังหวัดปทุมธานี

ย้อนกลับไปเมื่อสองชั่วโมงก่อน...

เวลาห้าโมงเย็น ผมยืนอยู่หน้า ‘ร้านขายยาจีนเอี่ยมเอก’ ซึ่งเป็นกิจการของบ้าน ปกติร้านของผมมักจะมีอาม่า หรืออากงร้านใกล้ ๆ เวะเวียนมาทักทาย เตี้ยอยู่เสมอ ไม่ว่าจะมาสั่งยา เอาของกินมาฝาก หรือพูดคุยตามประสาคนโต ๆ ที่รู้จักมักจี่กันมานานตั้งแต่ร้านเพิ่งเปิดกิจการ

ที่ว่า ณ เวลานั้นหน้าร้านกลับเงียบสงัด พร้อมกับมีป้ายกระดาษสีเขียนด้วยปากกาเคมีลายมือหวัด ๆ ว่า ‘ปิดร้าน’ แปะด้วยเทปใสไว้หน้าประตู

ร่างเหล็กที่เปิดแฉกเอาไว้ สัญชาติญาณภายในตัวกู้อธิษฐานว่าต้องมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นแน่ ๆ
ครี๊ด

ผมเลื่อนประตูเหล็กดัดที่เชื่อมระหว่างตัวร้านกับห้องรับแขกของบ้านออก ก็พบบุพการีทั้งสองกำลังนั่งรออยู่บนเก้าอี้ไม้สักตัวยาว ผมกลิ่นน้ำลายอีกหนึ่ง ก่อนจะวางกระเป๋านักเรียนที่สะพายเอาไว้บนบ่าลงกับพื้น เทรียมยกมือพนมไหว้ ทักทายเช่นทุกครั้งที่กลับถึงบ้าน

“ไปก่อเรื่องอะไรไว้” เสียงทุ้มแหบติดสำเนียงจีนของเตี้ยดังขึ้น

มือที่กำลังจะยกพนมของผมแข็งค้างอยู่กลางอากาศ ผมอยากเอ่ยอะไรสักอย่าง แต่ในหัวกลับมีเรื่องราวต่าง ๆ แล่นไปมาราวกับรถบนถนนวิ่งสวนกัน พอเหล่ตามองไปทางแม่รถในหัวก็ยิ่งสวนกันเร็วยิ่งขึ้น...

...ก็สีหน้าของแม่ตอนนั้นดูผิดหวังในตัวของผมสุด ๆ แบบที่ไม่เคยเห็นมาก่อนเลยนะสิ

“เตี้ยพูดเรื่องอะไร หนูไม่รู้”

ผมปล่อยมือลงข้างลำตัว แล้วค่อย ๆ เค้นเสียงตอบกลับไป

“อ๊วะทำงานแทบตายส่งลื้อเรียน แต่ลื้อแอบไปสูบบุหรี่ในห้องน้ำ เล่นพนันกับต๋อยลูกผอ.เนี่ยนะ!”

เตี้ยวาดเสียงดังลั่นจนแม่ต้องบีบแขนไว้เพื่อปราม ส่วนผมเหมือนหัวใจ หล่นลงไปอยู่ที่ตาตุ่มแล้วไหลละลายซึมหายลงไปกับพื้นบ้าน

ในหัวคิดอยู่อย่างเดียวว่าพ่อของผมรู้เรื่องทั้งหมดนั้นได้อย่างไร ใครเป็นคนบอก ทั้ง ๆ ที่ผมกับเพื่อนในกลุ่มปิดปากคนเหล่านั้นแล้ว บุหรี่ที่ซ่อนในกระเป๋านักเรียนตรงช่องลับที่แอบกรีดไว้ พวกของเล่นพนันก็เป็นของไอ้เดซ ส่วนที่ต่อยกับลูกผอ...

‘ไอ้แว่นนั่นเป็นลูกผอ.เหรอะวะ’

ปึง!

“ตอบอ๊วะ!”

เตี้ยตบโต๊ะรับแขกที่ทำจากไม้สักชุดเดียวกับเก้าอี้ดังสนั่น เรียกสติผมที่กำลังก่ดเลิบบนวิ่งข้างซ้ายอยู่ให้กลับมา รู้ตัวอีกทีก็ก่ดจนเลือดซิบตาม

ขอบเล็บเสียแล้ว

“ผมไม่ได้ทำ ผมโดนใส่ร้าย”

“ใส่ร้ายหรือ...” เตี่ยหยิบเอกสารข้างตัวก่อนจะลุกขึ้น แล้วเดินมาปามันใส่หน้าของผมอย่างแรงจนต้องเบือนหน้าหนี “...แหกตาดูซิว่าใช่ชื่อโรงเรียนตราโรงเรียน ชื่อผอ.โรงเรียนที่อ๊วะส่งลื้อเรียนรึเปล่า!”

ผมก้มตัวลงเก็บกระดาษบนพื้นขึ้นมาอ่าน ‘เรียน ผู้ปกครองของเด็กชาย**ปรวัตร เอี่ยมเอก**...ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒/๓...เรื่อง พฤติกรรมไม่เหมาะสมในสถานศึกษา...’ กวาดตาอ่านไฉ่ ๆ จนถึงส่วนที่บอกถึงพฤติกรรมดังกล่าว

‘...ไม่เข้าชั้นเรียน...เสพสารเสพติด...มั่วสุ่มเล่นการพนัน...ทะเลาะวิวาท...สร้างความเดือดร้อนแก่คณาจารย์ และนักเรียน...’ มือของผมขึ้นเหนือจนสัมผัสได้รวมไปถึงสายตาของพ่อแม่ ที่ไม่ต้องเงยหน้ามองก็รู้สึกเหมือนกับร่างกายกำลังถูกทิ่มแทงด้วยเข็มนับพัน

“อ่านจบรึยัง” เสียงดูเอ๋อถาม

“จบแล้วครับ”

เพี้ยะ!

“เฮีย!”

ทุกอย่างเกิดขึ้นเสี้ยววินาทีจนไม่ทันตั้งตัว สัมผัสจากมือของแม่จับอยู่ที่ต้นแขนด้านซ้ายก่อนจะค่อย ๆ ดึงให้ห่างออกมาจากเตี้ยที่บัดนี้หอบหายใจแรงด้วยความโมโห ส่วนผมกุมแก้มด้านขวาที่ชาวาบเพราะแรงตบ

จริง ๆ สถิติกับหัวใจของผมก็รู้สึกชาพอกัน เกิดมา ๑๔ ปี นี่เป็นครั้งแรกที่ถูกตบตี...จากบุคคลที่เลี้ยงผมมา

“นี่มันยังน้อยไปด้วยซ้ำ...ลื้อรู้ไหมว่าอ๊วะกับแม่ลื้ออับอายขายขี้หน้าขนาดไหน ตอนที่รถผอ.มาจอดหน้าบ้านแล้วเรียกค่าเสียหายที่ลื้อไปต่อยลูกเขานะ!”

เตี้ยยังคงสาธิตความไม่พอใจใส่ผมต่อไป ส่วนสัมผัสของแม่ที่ต้นแขนตอนนี้หายไปแล้ว แม่ปล่อยมือจากแขนของผมแล้ว

“พ่อแม่ไม่เคยสอนให้ลื้อทำตัวเสียผู้เสียคนแบบนี้ละ...ทำไมไม่เอาอย่าง ‘อาวิตร’ บ้าง”

อาวีตร หรือ 'ปรวิตร' ชื่อลูกชายคนโตของบ้านหลุดออกมาจากปาก
ของเตี้ย ดังจุดระเบิดนับเวลาถอยหลังในใจของผม

มือที่เคยกุมแก้มไว้ทั้งลงข้างลำตัวพร้อมกำหมัดแน่น ผมก้มหน้ากัด
ริมฝีปากล่างอย่างอดกลั้น ภาวนาให้เตี้ยอย่าเอ๋ยชื่อนั้นอีกครั้ง

“ทำตัวละเทะแบบนี้จะไปเจริญเหมือนพี่ลื้อได้ยัง-”

“แล้วเตี้ยเคยถามหนูใหม่ว่าอยากทำอะไร!”

ผมเงยหน้าแล้วตะโกนสุดเสียง พ่อแม่ชะงักทันที ไม่ต้องบอกก็รู้ว่า
ตอนนี้ดวงตาคงแดงมากเพราะภาพตรงหน้าเบลอ น้ำตาตัวเองไปหมด ผมไม่สนอะไร
อีกต่อไปแล้ว ผมทนมามากพอแล้ว

“เตี้ยเคยถามหนูใหม่ว่าอยากเรียนอะไร อยากเป็นอะไร อยากทำอะไร...
ทำไมมีแต่เฮียวิตรที่ทำได้ทุกอย่าง!”

“วิตร ไม่เอาไม่พูดแบบนี้-” แม่เอ๋ยพลางเดินเข้ามา

“แล้วต้องพูดแบบนี้แม่กับเตี้ยถึงจะเข้าใจ...” ผมตัดบท เบี่ยงตัวหลบ
ให้พื้นมือของแม่ “...หนูชอบวาดรูปแต่เตี้ยบอกไร้สาระ เฮียวิตรชอบเล่นกีฬาเตี้ยกลับ
สนับสนุน หนูไม่อยากเรียนภาษาจีน เตี้ยก็บังคับให้หนูเรียนตั้งแต่ป.๑ จนจบป.๖
แต่กับเฮียเตี้ยไม่เห็นบังคับเรื่องอะไรสักอย่าง”

ผมก้มหน้าหยุดพักหอบหายใจ พลังสูดน้ำมูกน้ำลายที่ทำท่าจะไหล
ออกมาให้กลับเข้าไปที่เดิม ไม่รู้แล้วว่าพ่อแม่ทำสีหน้าอย่างไร แล้วก็ไม่สนด้วย
เพราะตอนนี้ทั้งความโกรธ โมหะ ผิดหวัง เสียใจ อิจฉา ความรู้สึกทุกอย่างปนเปกัน
ราวผสมสีดินน้ำมัน

“พ่อแม่ไม่เคยสอนให้หนูทำตัวแบบนี้...หรือ ก็เพราะพ่อแม่เป็นแบบนี้
หนูถึงทำมันไป พ่อรู้ใหม่ว่าหนูโคตรสนุกเลยที่ได้ด้อยไถ่แวนั้น ยิ่งตอนเล่นป็อกเก้
กับเพื่อนหนูได้ตั้งค้มาอีกเยอะเยะ-”

“อาวีตร!”

เตี้ยเข้ามากระซอกคอเสื้อนักเรียนของผมอย่างแรง ตลอดเวลาที่ผ่านไป
ต่อให้เป็นเพื่อนหรืออริมากระซอกคอเสื้อก็ไม่รู้สึกอะไรเลยสักครั้ง แต่พอคนที่กระซอก
กลับเป็นพ่อตัวเองแบบนี้

แห่มะ

น้ำตาของผมไหลออกมาอย่างกลั้นไม่อยู่ จนมองไม่เห็นภาพตรงหน้า ว่าเตี้ยกำลังทำสีหน้าแบบไหน อาจจะทำหน้าผิดหวังหรือเกลียดผมอยู่ก็ได้ ตอนนี้ความรู้สึกเสียใจประเดประดังเข้ามาแทนที่ทุกความรู้สึกอื่นจนจุกอก...

...กับเฮียวิตระเตี้ยจะเคยทำแบบนี้ไหมนะ แต่คงไม่หรอกเพราะพี่เขาเป็น ลูกรักของบ้านนี้

“พอเถอะนะทั้งสองคน แม่ขอ...” แม่เข้ามาแยกพวกเราสองพ่อลูก ออกจากกัน เตี้ยสะบัดมือออกแล้วเดินดิ่งตั้งหายไปหลังบ้าน ทั้งให้ผมยืนร้องไห้ สะอึกสะอื้นโดยมีแม่กอดปลอบ “...ขึ้นไปอยู่ข้างบนก่อนนะลูก ไว้แม่เรียกลงมา กินข้าว”

ผมผละตัวออกแล้วก้มลงหยิบกระเป๋านักเรียนวิ่งขึ้นห้องนอนทันที สุดท้ายก็จบลงราวกับไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น ไม่มีแม่แต่คำขอโทษ คำปลอบใจ หรือคำอธิบาย

บางทีผมเองก็ไม่เข้าใจว่าทำไมพวกผู้ใหญ่ถึงคิดว่าการกินข้าวด้วยกันเหมือนทุกวันจะทำให้ทุกอย่างกลับไปเป็นเหมือนเดิม เพราะบรรยากาศบนโต๊ะอาหารเย็นกลับน่าอึดอัดจนรู้สึกมวนท้องไปหมด

“เดี๋ยวแม่จะทำหนังสือขอโทษให้ แล้วพรุ่งนี้อาว์ตรเอาไปยื่นที่โรงเรียนนะ...” แม่เอ่ยพร้อมกับตักไข่พะโล้วางบนจานข้าวของผม พยกหน้าหนึ่งครั้งเตรียมตักข้าวเข้าปาก แต่ประโยคถัดมาของแม่ทำเอาหยุดชะงัก “...ส่วนกระเช้ารังนก ค่อยเอาไปให้ผอ.วันมะรืนแล้วกัน”

“กระเช้ารังนกอะไรแม่”

“ก็กระเช้าขอโทษที่ลื้อไปต่อยลูกเขาไง” เตี้ยตอบเสียงแข็งประชดประชัน พลังกัมหนักัมตาทกินข้าว ทำเหมือนผมไม่มีตัวตน

“หนูไม่ขอโทษ ถ้าพ่อแม่อยากให้ก็ไปให้เอง!”

“อ่าว์ตร/อ่าว์ตร!”

บุพการีประสานเสียงเรียกผมพร้อมกัน ส่วนตัวผมลุกออกจากโต๊ะกินข้าว

ตั้งแต่พูดจบประโยค แต่แทนที่จะเดินกลับขึ้นห้องผมเลือกเดินออกจากบ้าน โดยมีเป้าหมาย คือ บ้านของเพื่อนสนิทอย่างภพ

“หนี! จะหนีไปไหน กรุงเทพฯ มันก็แค่นี้ละไอ้หรั่ง”

หลังจากกดออกเรียกไม่นาน เพื่อนตัวดีก็วิ่งมาเปิดประตูทักทายตามปกติ แต่ผมไม่สนใจอะไรทั้งนั้นแล้วเข้าประเด็นทันที...ผมทนอยู่ในบ้านที่บรรยากาศกระอักกระอ่วนแบบนั้นไม่ไหวอีกแล้ว แม้สักวิก็ทนไม่ได้ เพราะแค่เห็นพ่อแม่หรือแม้กระทั่งรูปถ่ายครอบครัว คำพูดรวมไปถึงแรงตบที่ได้รับมาเมื่อเย็นยิ่งฝังแน่นอยู่บนผิวเนื้อซีมลึกลงไปถึงกลางอกจนเจ็บแสบ

“ช่วยฉันหน่อย ฉันทนอยู่ที่บ้านไม่ไหวแล้ว”

ไม่รู้ว่าคุณตอนที่ผมพูดประโยคนี้นับหน้าของผมนั้นดูน่าสมเพชรีเปล่า เพราะไอ้ดีทำหน้าที่ทำหน้าที่เหมือนเห็นลูกหมาจรจัดข้างถนน

“เฮ้อ เห็นแก่อึดทนภาพลิปปี...ฉันมีญาติอยู่แถวปทุมฯ ถ้าขับมอไซค์จากที่นี้ไปถึงนู่นก็ประมาณสองชั่วโมงกว่า แกจะไปไหม”

ประกายความหวังเกิดขึ้นในใจของผมทันที

“ไป! แต่แกไปด้วยไซ้ไหมวะ”

“เออสิไอ้หรั่ง จะปล่อยให้แกไปคนเดียวได้อย่างไร เพื่อนไม่ทิ้งกันอยู่แล้ว... แกรอดฉันเข้าไปหยาบกุญแจรถแบ็บหนึ่ง”

ภพไม่ถามด้วยซ้ำว่าเกิดอะไรขึ้นกับผม แต่กลับให้ความช่วยเหลือผมทันที ทั้งยังหนีไปด้วยกันอีก

มันรู้ว่าผมเป็นประเภทที่จะไม่เล่าอะไรให้ฟังถ้าผมยังไม่พร้อมหรือ เป็นเรื่องที่สุดจะทนแล้วจริง ๆ และเพราะนิสัยแบบนี้ทำให้ผมมักจะอุนใจทุกครั้ง เวลาอยู่กับมัน

“ขอบใจมากไอ้ดี”

ปัจจุบัน

ผมเล่าเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้ภพฟัง มีบางช่วงที่เสียงสั่นจนต้องหยุดเล่า แต่มันก็รอจนผมเล่าต่อได้จนจบ แม้จะมีอุปสรรคอย่างเสียงเครื่องยนต์ของรถจักรยานยนต์กับเสียงล้อรถถนนลูกรังก็ตาม

“เดี๋ยวพ่อแม่แม่ก็คงหาทางจัดการเรื่องผอ.กับลูกมันเอง ส่วนแกเลิกคิดมากได้แล้ว ไว้ถึงบ้านญาติเรามาหาเรื่องสนุกทำกันดีกว่า โอเคปะ?”

“เออ ๆ เอาให้ถึงก่อนเถอะ” ผมเข้ดน้ำตาตรงทางตาแบบไว ๆ เพราะกลัวว่าถ้าไอ้ตีเห็นจะโดนล้อเขา มันยังเป็นคนตาไวปากไวอยู่ โดยเฉพาะเรื่องน่าอัปอายขายขี้หน้ามันจำใส่ในหัวสมองไว้หมด

“ฉันเห็นรั้วสูง ๆ ละ...จับแน่น ๆ นะน้อง พี่บิดแบ็บเดียวถึงหน้าประตูแน่นอน”

ไม่ทันได้เปิดปาก ไอ้ภพก็เร่งความเร็วรถทันทีโดยไม่สนว่าข้างหน้าจะมีหลุมมีบ่อใหญ่แค่ไหน แน่หนอนว่าผู้เคราะห์ร้ายแบบผมทำได้แค่เกาะไหล่มันไว้พลางกันด่าในใจจนกว่าจะถึงจุดหมาย

เบื้องหน้าของผมตอนนี้ปรากฏภาพแม่น้ำเจ้าพระยาสายใหญ่ ที่ตอนนี้เห็นเพียงกอผักตบชวาใกล้ ๆ ตลิ่ง กับระลอกคลื่นใกล้ ๆ ศาลาแห่งนี้ที่ไฟส่องถึงเท่านั้น ทำให้ส่วนที่มีตสนิทของแม่น้ำสายหลักมีบรรยากาศลึกลับ และน่าพิศวง

“ตกลงเอ็งมาที่นี่ทำไมดิคิดปั้นปานนี้ เจ้าภพ”

เสียงแหบดูของหญิงชราเอ่ยขึ้นท่ามกลางเสียงคลื่นกระทบตลิ่งแก่งมองพวกผมอยู่บนม้านั่งของศาลา โดยมีพวกเรา วัตรกับภพยืนเรียงแถวหน้ากระดาน พร้อมกับมือที่ประสานไว้ตรงเป้ากางเกง ท่าทางเจียมเจียมราวกับไปกระทำความผิดมา...

“คือเงั้นะจะยายลำดวน นี่ไอ้วัตร เพื่อนภพเอง” ไอ้ตีทำท่าที่นอนน้อมพลางใช้น้ำเสียงออกอ้อนกับคนที่เรียกว่า ‘ยายลำดวน’ แล้วแอบใช้ศอกกระทุ้งแขนของผมเบา ๆ เป็นสัญญาณว่าให้แนะนำตัว

“สวัสดิ์ครับ ผมชื่อปรวัตร เป็นเพื่อนของภพครับ”

ผมยกมือพนมโค้งไหว้สวยามตามองศาในหนังสือเรียนปะ แต่ยายลำดวน

กลับนั่งจ้องเขม็งมาที่ผมอย่างเงียบ ๆ ไม่มีการเอ่ยอะไรใด ๆ จนผมทำตัวไม่ถูก
ได้แต่ส่งสายตาขอความช่วยเหลือไปยังเพื่อนรัก และแน่นอนว่าเพื่อนคนนี้
ไม่มีทางทำให้ผิดหวัง

“อะແ່မ်! ยายจำ ตอนนี่วัตรมันกำลังเดือดร้อนเพราะมีปัญหากับที่บ้าน
จนไม่รู้จะพึ่งใคร ภาพลอยคิดว่าจะพามาพักอยู่กับยายก่อน-”

“ไม่ได้!”

ยายลำดับวนตอบด้วยเสียงดุดันทันควันจนพวกผมสะดุ้ง สีหน้าของแก
ตอนนี้ดูไม่พอใจเอามาก ๆ อาจจะเพราะผมเป็นคนแปลกหน้าด้วย

“ตะ แต้่วัตรมันถึงขั้นโดนทุบตีเลยนะยาย ถ้าให้มันกลับไปตอนนี้ พ่อแม่มัน
อาจจะตีตายก็ได้เนะจ๊ะ”

ผมมองภพอย่างอึ้ง ๆ ที่มันกุเรื่องโกหกได้ไวขนาดนี้ ก็ถูกของมันที่ผม
โดนตบ แต่เรื่องทั้งหมดต้นเหตุมันก็มาจากตัวผมเองนี่

แล้วก็ต้องประหลาดใจยิ่งกว่าเมื่อเห็นว่าแววตาของยายลำดับวนที่แข็งกร้าว
อยู่กลับอ่อนลงอย่างเห็นได้ชัด...อย่าบอกนะว่าเชื่อที่ไอ้ตีมันพูด

“จริงหรือไอ้หนู” แกหันมาถามผม

“ครับ ผมกับพ่อทะเลาะกันหนักมาก ๆ ผมไม่มีที่พึ่งอื่นแล้วครับ”

เพราะสายตาของเพื่อนรักที่กรอกไปมา เป็นสัญญาณให้ผมเล่นละครต่อไป
จึงไม่มีทางเลือกนอกจากเล่นบทโศกไร้ที่พึ่งแบบที่ผู้กำกับภพพูทางมาให้

“เฮ้อ! ดูจากสภาพของเ็งก็ดูไม่จริงจริง ๆ ข้าให้เ็งพักอยู่ที่นี้ก็ได้...”

ยายลำดับวนถอนหายใจพลางส่ายหัวอย่างสนใจ พวกผมเกือบหลุดท่าทาง
ลิงโลดออกมาแล้ว

“...แต่มีกฎอยู่ ๓ ข้อ ถ้าฝ่าฝืนแม้แต่ข้อเดียวข้าไล่พวกเ็งกลับแน่”

สีหน้ากับน้ำเสียงจริงจังของแกที่จะพูดเรื่องกฎ ๓ ข้อนั้น ทำเอาพวกผม
กลืนน้ำลายแล้วมองตากันปริบ ๆ

“ได้จะยาย กฎมีอะไรบ้างหรือจ๊ะ”

ยายลำดับวนให้พวกผมนอนด้วยกันที่ห้องนอนคนงานส่วนหลังบ้าน

ซึ่งไม่รู้จะเรียกว่าบ้านหรือคฤหาสน์ เพราะที่แห่งนี้มีขนาดใหญ่โตกว่าบ้านของผม กับภพรวมกันเสียอีก บ้านสามชั้นที่มีทั้งห้องรับแขก ห้องรับประทานอาหาร ห้องครัว ห้องหนังสือ แล้วก็ห้องอื่น ๆ อีกที่ผมยังไม่ได้เดินผ่าน แต่ละห้องมีขนาดกว้างขวาง โปร่งโล่ง ของประดับก็ดูหรูหราราคาแพง บางชั้นมีเพชรฝังไว้เป็นประกายระยิบระยับ จนอดตื่นตาตื่นใจไม่ได้

แม้แต่ห้องคนงานที่ผมกับภพต้องใช้ซุกหัวนอนยังมีขนาดพอให้พวกเราวิ่งไล่ตะก้นได้ ซ้ำยังมีห้องน้ำในตัวเพื่ออำนวยความสะดวก

“อย่าลืมหักกันล่ะพวกเอ็ง มีอะไรเคาะผนังห้องฝั่งขวาสามครั้ง แล้วข้าจะเดินมาดู”

“จะยาย/ครับ”

ยายล่ำดวนพยักหน้าแล้วออกจากห้องของผมไป ลับหลังแกผมกับไอ้ดีกระโดดโลดเต้นอย่างดีใจที่แผนการสำเร็จลุล่วง

ก่อนจะแยกย้ายกันไปอาบน้ำเตรียมตัวนอน โชคดีที่ในห้องนี้พอมีเสื้อผ้าให้สวมใส่ เพราะทั้งผมกับภพหนีมาตัวเปล่ากันทั้งคู่ มีแค่ชุดนักเรียนที่สวมอยู่เท่านั้น ส่วนไอ้ดีดีหน่อยที่มีกุญแจรถจักรยานยนต์ที่จอดไว้หน้ารั้ว

“แกเชื่อกฎที่ยายล่ำดวนบอกปะ” ท่ามกลางความมืดและความเงียบสงัดจู่ ๆ ภพที่นอนอยู่ข้าง ๆ ผมก็เอ่ยถามขึ้น

“ไม่รู้ดี กฎมันแปลก ๆ วะ” ผมตอบ

“เหอ แล้วอยากรู้ใหม่ว่าถ้าแหกกฎแล้วจะเป็นยังไง”

“ก็โดนเฉดหัวออกไปจากที่นี่ไง ยายก็บอกแล้วนี่”

ผมโผล่ขึ้นมาทันทีที่ภพพูดจบ ปกติมันก็เป็นคนฉลาด เรื่องง่าย ๆ แบบนี้ก็ต่อกรอยู่แล้วสิ

“ก็อย่าให้ยายรู้สิ มีแค่พวกเราที่รู้จักพอ น่าสนุกดีออก” ฟังจากน้ำเสียงตื่นเต้นของมันก็รู้สึกได้เลยว่ากำลังคิดแผนช่วยเหลืออยู่แน่ ๆ

“เฮ้อ ฉันคงห้ามแกไม่ได้หรอก แต่ขอให้ผ่านไปสักคืนสองคืนก็แล้วกัน”

“สมแล้วที่เป็นเพื่อนรักของฉัน ฮิฮิ”

ภพหัวเราะอย่างขบขัน ก่อนจะมีเสียงสวบสาบระหว่างผ้าห่มกับที่นอน

ตามด้วยเสียงลมหายใจเข้าออกสม่ำเสมอ ผมเดาว่ามันคงหลับเป็นตายไปแล้ว
ก็เล่นน้ำบับับรดจากเขาวราชมาถึงสามโคกตั้งสองสามชั่วโมง แต่พอนึกถึงก็อดที่
จะขอบคุณมันไม่ได้

ผมหลับตาลงอย่างสบายใจหลังจากผ่านเรื่องราวมากมาย และเดินทางมา
อย่างยาวนาน อย่างน้อยที่แห่งนี้ก็ไม่มีพ่อกับแม่มาสร้างความอึดอัดในใจผม

๒ เพื่อนใหม่

ผมลืมตาโผล่ขึ้นมากลางความมืด เสียงกรนร่าวกับเครื่องตัดหญ้าของ
ภารโรงดังอยู่ข้างหู บ่งบอกว่าไอ้ดีเพื่อนรักยังคงนอนหลับฝันดี มีแค่ผมที่ตอนนี้
พยายามกวาดตามองหาหน้าพิกาทั่วห้องแต่ก็ไม่พบเลยสักเรือน จึงตีต่างว่าเป็น
เวลาเข้ามีดสักตีสามไม่กี่ตีสิ

หลังจากพลิกตัวเปลี่ยนท่าทางการนอนของตัวเองอยู่สักพักแล้วยัง
นอนต่อไม่ได้ ผมยอมแพ้ให้กับร่างกายตัวเองก่อนจะเอี้ยวตัวไปเปิดลิ้นชักที่
โต๊ะข้างเตียงเพื่อควานหาไฟฉาย ไหน ๆ ก็นอนไม่หลับแล้ว ออกไปเดินเล่นรับลม
แถวศาลาริมน้ำก็แล้วกัน แอบหางานอดิเรกที่ต้องไปคนเดียว แต่ครั้งจะปลุกภพให้
ไปเป็นเพื่อนตอนนี้มีหวังโดนมันด่าเปิงแน่นอน

หลังจากเดินส่องไฟฉายไล่หะกระบอกลูกไปตามทางเดินในบ้านที่พอ
จำได้ลาง ๆ จากเมื่อตอนค่ำก็มาถึงศาลาริมน้ำจนได้ โชคดีที่ยายลำดวนไม่ได้
ดับตะเกียงในศาลาจึงยังมีแสงสว่างพอให้มองเห็นรอบด้านอยู่บ้าง กลิ่นอายสดชื่น
ของแม่น้ำเจ้าพระยาพัดโชยเข้ามาปะทะตัวของผมชวนให้รู้สึกผ่อนคลายจนอยาก
หลับลงเสียตรงนั้น ผั่งตรงข้ามศาลาไกล ๆ มองเห็นดวงไฟดวงเล็ก ๆ ผมเดาว่า
น่าจะมาจากบ้านของผู้คนที่อาศัยอยู่ริมฝั่งแม่น้ำเช่นเดียวกับบ้านที่ผมพักอยู่ตอนนี้
ความสบายใจหรืออะไรใดใจผมก็ไม่รู้ รู้ตัวอีกทีผมก็เดินผ่านตัวศาลา
ออกมานั่งที่ท่าน้ำเสียแล้ว แม้อรอบตัวจะโรยด้วยความมืด กอปรกับละอองน้ำจาก
คลื่นกระทบฝั่งก็ไม่ทำให้ผมนึกหวาดกลัวสักนิด

ผมสูดลมหายใจเข้าเต็มปอด ไม่รู้ว่าถ้าเริ่มทำงานกับยายลำดวนแล้ว
จะได้มีโอกาสนั่งเหม่อฟังเสียงน้ำแบบนี้ไหม เพราะผมกับภพยังเด็กมีเรื่องแรงเยอะ
ทั้งคู่ อาจจะโดนแกใช้งานจนมือเป็นระวิงเลยก็ได้

นุ่ง ๆ ๆ

เสียงคล้ายอะไบบางอย่างพ่นลมมาจากใต้น้ำ ทำให้ผมคว้าไฟฉายข้างตัว
ส่องหาต้นเสียงนั้นทันทีตามสัญชาตญาณ สายตาเพ่งมองพร้อมส่องไฟไล่ตามผิวน้ำ
ไปเรื่อย ๆ ด้วยความที่เป็นแม่น้ำสายใหญ่ทำให้มีระลอกคลื่นอยู่เป็นระยะ ๆ จนยาก
ที่จะมองหาจุดผิดปกติ

นุ่ง ๆ

เสียงนั้นดังขึ้นอีกครั้ง ชยับเข้ามาใกล้กับท่าหน้าที่ผมนั่งอยู่มากขึ้น
กลิ่นน้ำลายอีกใหญ่ก่อนจะส่องไฟไล่ดูอีกครั้ง ใจหนึ่งก็เริ่มกลัว แต่อีกใจหนึ่งก็
อยากรู้ว่าเป็นเสียงของอะไรกันแน่

นุ่ง ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ

“เฮ้อ!”

ผมสะดุ้งโหยงหันไฟฉายไปยังทิศทางของเสียงนั้นที่ดังนานกว่าเดิมราวกับ
ต้องการให้พบจุดกำเนิดของมัน และผมก็เจอ

ภาพตรงหน้า คือผิวน้ำที่มีฟองคลื่นผุดขึ้นมาใกล้กับท่าที่ผมนั่งอยู่
เพียงเคี้ยวมือเท่านั้น มันผุดขึ้นโดยไม่มีทีท่าว่าจะหยุดจนผมเริ่มใจไม่ดีคิดว่าจะมี
ตัวอะไรโผล่ออกมาจริง ๆ จะลุกออกไปจากตรงนี้ก็ทำไม่ได้เพราะขาแข็งไปหมด
ทำได้เพียงส่องไฟฉายด้วยมือสั่นเทาไปยังฟองเจ้าปัญหานั้น

นุ่ง ๆ ๆ ๆ

นุ่ง ๆ

นุ่ง

หายไปแล้ว...ความผิดปกติบนผิวน้ำหายไปพร้อมอาการก้าวขาไม่ออก
ผมถอนหายใจอย่างโล่งอกที่ไม่มีตัวประหลาดหรือผีพรายผุดขึ้นมาอุดผมลงไป

“ขวัญเคยขวัญมาได้ว๊วตร เฮ้อ! กลับไปนอนดีกว่าเรา”

ใช้มือตบอกข้างซ้ายเบา ๆ ปลอดภัยตัวเองที่กำลังตื่นระรัวคล้ายจะ
หลุดออกมาจากอก แล้วลุกจากบันไดท่าหน้าหันหลังเดินกลับห้องนอนทันที

แม้จะขมตานอนไม่หลับ แต่อย่างน้อยอยู่ในห้องที่มีเพื่อนก็สบายใจกว่า
อยู่ที่ท่าหน้ามีดี ๆ คนเดียวแหละวะ

ณ ทางเดินคอนกรีตซึ่งคลุมด้วยอนธการ มีเพียงแสงไฟฉายกระบอกจิ๋วในมือเด็กชายร่างท้วมเท่านั้นที่ยังคงส่องสว่างนำทางเขา ปรวัตรผู้โง่เขลามิทันรู้ตัวเลยว่า ตนไม่ได้เดินอยู่อย่างโดดเดี่ยว...เพราะรอยเท้าชุ่มน้ำยังคงเดินตามหลังไม่ห่างตั้งแต่ทำน้ำจนถึงข้างเตียง

“ราตรีสวัสดิ์ เพื่อนคนใหม่ของฉัน”

“เฮ้อก!”

ผมสะดุ้งตื่นลื้มตาโพล่งขึ้นมาในตอนที่ฟ้าสว่างแล้ว พร้อมลมหายใจหอบหนักกับเหงื่อกาฟซึมทั่วตัว นี่ผมฝันไปหรือ ...แต่ทั้งบรรยากาศ กลิ่น เสียงสัมผัส ความรู้สึก รวมไปถึง ‘รอยเท้า’ ที่ผมเห็นในมุมมองแปลก ๆ นั้นดูสมจริงมากเกินไปจนน่าพรันพริง ช่างเป็นฝันที่ประหลาดเหลือเกิน

แกรก!

“อ้าวหรง! กว่าจะตื่นนะ...แล้วเมื่อคืนแอบไปไหนมารึเปล่าเอ่ย”

เห็นภาพเปิดประตูห้องเข้ามาด้วยเสื้อยืดสีขาวพอดีตัวกับกางเกงขายาวสีเขียวซีมาพร้อมทำงาน บวกกับน้ำเสียง และใบหน้ายียวนกวนประสาทตามแบบฉบับของมันผมก็โล่งใจ เพราะมันคงได้นอนเต็มพลังหลับฝันดีจนเต็มอิมมิตกับผม...แต่เดี๋ยวนะ เมื่อคืนผมไม่ได้ไปไหน ในเมื่อภาพในหัวที่ไปศาลาริมน้ำก็เป็นความฝันทั้งหมด

“เปล่า! ก็นอนอยู่ข้างแก๊งค์น” ผมตอบตามตรง

“ไม่ต้องมาตีหน้าซื่อ แอบไปเล่นน้ำที่ไหนก็สารภาพมาซะ...ดูซิ! รอยน้ำเต็มห้อง ลำบากฉันต้องมาเช็ดทำลายหลักฐานเนี่ย”

ทันทีที่ได้ยินคำว่า ‘รอยน้ำ’ จากที่นอนกะพริบตาปริบ ๆ ผมแดงตัวลุกขึ้นนั่งทันที แล้วก็พบกับเรื่องน่าเหลือเชื่อเพราะมีรอยน้ำทั่วห้องอย่างที่ภพบอก

เป็นรอยเท้าคนเปล่า ๆ เปียกน้ำแล้วเดินย่ำไปมาทั่วห้อง มีจุดที่แห้งแล้วกลายเป็นรอยจาง ๆ ผังอยู่บนพื้นไม้ และเมื่อสังเกตทิศทางของรอยนั้นดี ๆ

แผ่นหลังก็เย็นวาบขึ้นมา... เพราะรอยนั้นสิ้นสุดตรงข้างเตียงของผม

ความสับสนก่อตัวขึ้นอีกครั้ง สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อตอนเช้ามีดเป็นฝันหรือเรื่องจริงกันแน่ ถ้าเป็นฝันแล้วรอยเท้าปริศนานี้เป็นของใครในเมื่อตัวผมยังคงสลบไสลอยู่ในห้อง แต่ถ้าเป็นความจริงตัวผมในตอนนั้นไม่ได้สัมผัสกับน้ำลึกลับหยด

“หน้าซีดหน้าเขียวอะไรขนาดนั้น ไป ๆ ลูกไปอาบน้ำอาบท่าได้แล้วเดี๋ยวฉันจะเช็ดให้หมดก่อนยายล้าดวงกลับจากตลาดเอง”

ภพตบ่าเรียกสติผมแล้วเดินเอาผ้าเช็ดตัวในมือที่น้ำจะหยิบมาตอนเช้าห้องไปเช็ด ๆ ถู ๆ รอยน้ำบนพื้น ส่วนผมในตอนนี่คงต้องพับความสับสนงุนงงทุกอย่างไว้ก่อน ให้คิดหาเหตุผลอะไรตอนนี้ก็คงเสียเวลาเปล่า

“เอามานี่ เดี่ยวฉันเช็ดเอง แยกไปเปิดประตูรั้วรอรับยายล้าดวงเถอะ”

ผมลุกเดินไปคว้าผ้าเช็ดตัวมาจากภพโดยไม่สนว่ามันจะแยงอะไรหรือไม่หน้าต่า ๆ นั่นถึงจะดูตลกแต่ผมรู้ว่ามันยังคงมีคำถามอะไรอยู่ในใจมากมาย และรอจังหวะที่จะเอ่ยออกมา เหมือนครั้งที่พวกเราเดินทางมายังบ้านหลังนี้

วันนี้ผมได้รับมอบหมายจากยายล้าดวงให้ดูแลสวนรอบบ้าน ไม่ว่าจะเป็นการรดน้ำ ใส่ปุ๋ย พรวนดิน กระทั่งตัดแต่งกิ่งไม้พุ่มให้เป็นทรง ซึ่งผมไม่เคยทำมาก่อนจึงได้แต่หวังว่าจะไม่ทำต้นไม้งาม ๆ พังและทะ

ส่วนภพรับหน้าที่ทำความสะอาดในตัวบ้านชั้นหนึ่งบวกกับช่วยยายล้าดวงหยิบจับทำนุ่นทำนี่ในครัว ซึ่งก็เหมาะกับคนไม่ชอบทำงานหนักอย่างมัน เฉลอ ๆ พุดตะล่อมขอเป็นคนอาสาทำส่วนในบ้านเองด้วยซ้ำ

พอผมได้มาเห็นตัวบ้านตอนที่ฟ้าสว่าง จากที่ตะลึงในความสูงใหญ่อลังการผ่านความมืดเมื่อคืน ในตอนนี้กลับต้องตะลึงยิ่งกว่าเดิม ขนาดของบ้านราวกับเหมาตึกแถวในเยาวราชสักห้า ไมสิ หกแถวมารวมกัน ผมไม่เคยเห็นบ้านที่ใหญ่ขนาดนี้มาก่อนในระยะใกล้ ในเยาวราชก็มีแค่ตึกแถวกับห้างทองเหลี่ยม ๆ ให้เห็นเท่านั้น

ในขณะที่บ้านหลังนี้เหมือนหลุดออกมาจากหนังผีฝรั่งสักเรื่อง ไม่รู้ว่าเพราะความเก่าหรือความตั้งใจของเจ้าของบ้านที่เลือกสีเป็นโทนดำอมน้ำตาลหม่น

ทั้งหน้าต่างทรงสูง บานประตูไม้ตีบ หลังคาทรงปั้นหยา และราวระเบียงเหล็กล้วน เป็นสีเหล่านั้น ส่วนตัวบ้านทาสีเทาคล้ายหมอก มีซุ้มโค้งแหลมฉลุลายสวยงาม ดูลึกลับแต่กลับสวยงาม นี่มันบ้านคนจริง ๆ หรือนี่ ที่บ้านผมต้องขายยาจีนอีกเท่าไร จึงจะมีปัญญาซื้อบ้านแบบนี้ได้สักหลัง...เฮ้อ แต่คิดแล้วคงไม่มีวันนั้นหรอก

หลังจากทำสวนหน้าบ้านเสร็จแล้ว ถัดมาที่สวนหลังบ้านเป็นส่วนที่รุ่มรื่น ที่สุดเลยก็ว่าได้ เพราะมีต้นไม้สูงใหญ่แข็งแรงแก่กิ่งก้านให้ร่มเงาอยู่รอบนอก

ซึ่งผมเองก็ไม่ค่อยรู้จักพรรณไม้เสียด้วยเลยไม่รู้ว่ามีต้นไม้คืออะไร จากตัวบ้านมีทางเดินซุ้มไม้เลื้อยขนาดใหญ่เขียวชอุ่มยาวไปจนถึงศาลาสีขาว กลางสวนที่มีชุดโต๊ะเก้าอี้สำหรับนั่งเล่นอยู่ด้านในซึ่งตกแต่งแนวฝรั่งเข้ากับ ตัวบ้าน ห้อมล้อมไปด้วยพุ่มกุหลาบหนาแน่น น่าเสียดายที่ยังเป็นดอกตูมอยู่ จึงแอบหวังในใจว่าก่อนผมจะจากที่แห่งนี้ไปก็ขอให้ได้เห็นพวกมันเบ่งบานสักครั้ง คงจะสวยดังภาพในหนังสือนิตยสารท่องเที่ยวที่แม่ชอบอ่านเป็นแน่

ผมวางสารพัดอุปกรณ์ทำสวนไว้ข้างตัว ก่อนจะนั่งคุกเข่าใช้พลั่วเหล็ก อันเล็กกะทัดรัดพรวนดินให้เหล่ากุหลาบที่รอวันผลิดอกอย่างเพลิดเพลิน ตอนนี้เป็น เวลาบ่ายสามกว่า ๆ ใกล้เคียงเที่ยงทำให้แดดไม่ร้อนมาก แดดตรงนี้เป็นส่วนสุดท้าย จึงไม่จำเป็นต้องรีบเร่งอะไร

“เธอรู้ไหมจะ ว่าถ้าอยากให้กุหลาบงามจะต้องบำรุงด้วยอะไร”

ผมสะดุ้งโหยงพร้อมหันขวับไปตามทิศทางเสียงหวานปริศนาที่มาจากศาลา สีขาวทันที

แล้วก็ได้พบกับเด็กผู้หญิงผมยาวคนหนึ่งสวมหมวกสานปีกกว้างกำลัง นั่งเท้าคางกับพนักพิงเก้าอี้พร้อมส่งยิ้มละไมมาให้ เธอมีใบหน้ารูปไข่ ดวงตากลมโต สดใส จมูกโด่งมนรับกับริมฝีปากอิม ผิวขาวผุดผ่องเสียยิ่งกว่าไฉตี่ที่มีเชื้อจีนเสียอีก ชุดกระโปรงยาวสีขาวแขนยาวประดับลวดลายดอกไม้เล็ก ๆ ยิ่งขับให้เธอดูราวกับ นางฟ้า

ตั้งแต่เกิดมา ๑๔ ปีผมไม่เคยเจอผู้หญิงคนไหนสวยเท่าเธอมาก่อนเลย และเหมือนผมจะจ้องเธอนานเกินไปจนคิดว่าเธอเล็กขึ้นสื่อว่าต้องการคำตอบของ

คำถามก่อนหน้านี้

“ไม่รู้ครับ” ผมตอบเสียงแผ่วอย่างประหมา

“เลือด”

เธอตอบด้วยน้ำเสียงสดใสคล้ายพูดเรื่องดีนฟ้าอากาศ ผิดกับผมที่ชะงักกับคำตอบที่คาดไม่ถึง บางทีอาจจะเป็นมุกตลกของพวกผู้หญิงก็ได้มั้ง ผมก็เคยเจอผู้หญิงแปลก ๆ ในโรงเรียนอยู่บ้าง แต่ไม่เคยเจอแบบเธอคนนี้เลย ๆ

“ล้อเล่นจ๊ะ...” เหมือนเธอจะดูออกว่าผมทำตัวไม่ถูกกับคำตอบนั้นทำได้แต่ยิ้มแห้ง ๆ ส่งให้เธอ “...แล้วเธอเป็นใครฉันไม่เคยเห็นมาก่อนเลย”

“ผมชื่อปรวัตรครับ เป็นเพื่อนของหลานยายลำดวน” ผมตอบแล้วก็หันไปรวนดินต่อ

“แล้วมาอยู่ที่นี้ได้ยังไงจ๊ะ เป็นช่วงปิดเทอมหรือ”

ผมหยุดมือที่รวนดินอยู่ที่นั่น จะให้บอกว่าจะเกาะกับที่บ้านเลยหนีมาอยู่ที่นี้ก็ดูไม่เอาไหนเกินไปหน่อย แต่จะให้โกหกไปว่าเป็นช่วงปิดเทอมเลยมาช่วยงานยายลำดวน ถ้าเธอรู้อยู่แล้วว่าช่วงปิดเทอมคืออีกสองเดือนผมคงอายจนมุดดิน

‘ดู ๆ แล้วเธอก็ไม่มีพิษภัยซ้ำยังดูใจดี บอกความจริงไปคงไม่เป็นอะไรหรอกมั้ง’

“จริง ๆ ผมทะเลาะกับพ่อแม่ก็เลยหนีมาพึ่งยายลำดวนนะครับ”

“ลำบากแยะเลยนะ” เธอชะงักไปครู่หนึ่งก่อนจะตอบเสียงแผ่วที่ฟังแล้วรู้เลยว่ากำลังเห็นใจผมอยู่

“แล้วคุณเป็นใครหรือครับ อยู่ในบ้านหลังนี้หรือ” ผมถามเธอกลับบ้างเพื่อตึงไม่ให้บรรยากาศตึงลงเพราะปัญหาของตัวเอง กอปรกับบอขากรู้ชื่อเสียงเรียงนามของเธอด้วย

“ฉันชื่อณลินญา เรียกณลินก็ได้นะจ๊ะ...” สีหน้าเธอลับมาสดใสเหมือนเดิม ขณะแนะนำตัว “...แล้ววัตรอายุเท่าไรหรือ” จู่ ๆ ใจก็กระตุกขึ้นมาตอนเธอเรียกชื่อเล่นของผม ไม่ใช่กระตุกตกใจ แต่เป็นเพราะรู้สึกดีแปลก ๆ

“๑๔ ครับ”

“เท่ากันเลย! นั่นพวกเรามาเป็นเพื่อนกันดีไหมจ๊ะ” เธอยิ้มร่าอย่างเบิกบานใจ โชคดีที่ถูกลาปในสวนยังไม่ผลิบาน เพราะตาของผมคงพว้าเป็นแน่ ถ้าต้องเห็นความงามของดอกไม้กับรอยยิ้มของนลินพร้อม ๆ กัน

“ได้สิ...” ผมก้มหน้าพรวนดินต่ออยากเบิกบานใจเช่นกัน แต่ก็เพิ่งนึกได้ว่านลินยังให้คำตอบไม่ครบ “...เอ่อ บ้านหลังนี้เป็นของนลินหรือ?”

“ใช่จ๊ะ จริง ๆ เป็นของคุณพ่อนลินเอง แต่ช่วงนี้ท่านไปทำงานในกรุงเทพฯ หลายวันบ้านก็เลยเหงา ๆ แต่ถ้าคุณพ่อกลับมาวัตรคงได้เจอนะ” คำตอบของเธอทำเอาผมอึ้งไปเลย แสดงว่าคนที่ผมตอบรับมิตรภาพเมื่อก็เป็นคุณหนูของบ้านหลังนี้ และผมก็ได้มีเพื่อนใหม่ที่วัยยิ่งกว่าภพซึ่งเป็นลูกเจ้าของร้านทองในเยาวราชอีกหรือนี้

“แต่ตอนนี้วัตรมาเป็นเพื่อนกับนลินแล้ว นลินคงไม่เหงาแล้วแหละ” เธอพูดเสริมต่ออย่างสดใส

“แล้วนลินไม่ได้ไปโรงเรียนหรือ” ผมถามไปเรื่อยเพื่อชวนคุยระหว่างถอนวัชพืชที่ขึ้นตามโคนต้นกุหลาบ

“นลินแพ้แสงแดดเลยไม่ได้ไปโรงเรียนเหมือนวัตรกับน้องชาย” เธอตอบด้วยน้ำเสียงเจือความเศร้าเล็กน้อย และเพราะตอนนี้ผมก้มหน้าก้มตาทำงานอยู่จึงไม่เห็นท่าเธอกำลังแสดงสีหน้าแบบไหน

แพ้แสงแดดดังนั้นหรือ คงเป็นเหตุผลหนึ่งที่นลินสวมหมวกปีกกว้างไว้แม้จะอยู่ในที่ร่ม ไหนจะชุดกระโปรงยาวจนคลุมได้แทบทั้งตัวอีก คงจะลำบากน่าดูเลยที่ต้องใช้ชีวิตแบบนี้

‘เฮ้! เธอมีน้องชายด้วยหรือ?’

“แล้วน้องชาย-

“ไอ้หรั่งเสรีจรียัง!!”

ยังไม่ทันได้ถามอะไรรนลินต่อก็มีเสียงแสนคุ่นเคยตะโกนเรียกมาจากในตำบลบ้าน ผมละจากภาระหน้าที่ตัวเองแล้วเงยหน้ามองไปยังต้นเสี้ยงก็พบกับไอ้เพื่อนตัวดีที่โบกมืออยู่ไกล ๆ พอมองกลับไปทีนลินก็เห็นว่าเธอเองก็มองไปยังจุดที่ภพยืนอยู่เช่นกัน

“เหมือนเพื่อนจะเรียกวัดรอยู่นะ” เธอหันกลับมาบอกพร้อมส่งยิ้มทำให้
จนผมต้องเกาหัวแก้เขิน กะจะทำตัวดี ๆ ต่อหน้าลินสักหน่อย แต่คงไม่ทันแล้ว

“งั้นฉันไปก่อนนะ นลินจะเดินไปด้วยกันไหม”

“วัดรไปก่อนเลย นลินว่าจะอ่านหนังสือต่ออีกสักหน่อยจ๊ะ” เธอว่าพลาง
ชูหนังสือเรียนภาษาอังกฤษเล่มหนาให้ดู

นี่ลินนั่งเรียนอยู่ในศาลาสีขาวนี้ตั้งแต่เมื่อไรกัน ผมนึกว่าเธอแค่เดินผ่าน
มานั่งเล่นแล้วบังเอิญเจอผมเฉย ๆ เสียอีก

“โอเค”

ผมตอบแล้วเก็บอุปกรณ์ทำสวนให้เรียบร้อย ก่อนจะไปมือฉลุงานลินที่มอง
การกระทำของผมอยู่ เธอโบกมือลาตอบ เห็นดั่งนั้นจึงหันหลังเดินหอบอุปกรณ์
ต่าง ๆ ไปทางตัวบ้าน เสียตายที่ไม่ได้ถามอะไรหลาย ๆ อย่างจากเธอ อย่างไรก็ตาม
พวกเราคงได้พบกันอีก ก็เป็นเพื่อนกันแล้วนี่นา ผมคิดเองเออเองพลางยิ้มกับตัวเอง
ไปจนถึงสุดทางเดิน

เด็กชายแสนซื่อเดินหันหลังจากไปพร้อมรอยยิ้ม ส่วนเด็กหญิงที่
งามปานเทพธิดากำลังนั่งมองร่างท้วมจนเงาหายลับไปในคฤหาสน์หลังโต
รอยยิ้มละไมบิดเบี้ยว ความเย็นเยือกแทรกเข้ามาแทนที่ ใบหน้าแดงสาธุเคราะห์ตาย
แปรเปลี่ยนเป็นเจ้าของเล่ห์ดังสุนัขป่า เสียงหัวเราะอันน่าสะพรึงมีเพียงเหล่ากุหลาบ
เท่านั้นที่เป็นพยาน

“เพื่อนของฉัน”

จบการทำงานวันแรกอย่างเหน็ดเหนื่อย หลังจากกินข้าวเย็นกับภพ
และยายลำดวนเรียบร้อย ผมก็หนีเข้าห้องมานอนแผ่หลางกลางเตียงแล้วปล่อยให้
เพื่อนรักเป็นคนเก็บล้างจาน เหม่อมองเพดานสักพักจู่ ๆ ภาพนลินก็ลอยเข้ามาในหัว
คิดแล้วก็แอบเคืองเพื่อนหน้าที่ที่ตะโกนเรียกผมตอนอยู่ในสวน ไร่เราก็นึก
ว่ายายลำดวนจะเรียกใช้งานอะไรไร่เปล่า แต่ไม่ใช่

ความจริงคือมันเรียกผมไปถามว่าอยากกินไข่ดาวหรือไข่เจียว ตอบไข่ดาว มันวิ่งหายไปนครึ่งทิ้งให้ผมยืนหอบเครื่องไม้เครื่องมือเคื่องอยู่ตรงนั้น เมื่อถึงมือเย็น ก็มีจานไข่เจียววางอยู่ตรงหน้า ณ ตอนนั้นถ้าไม่คิดว่ายายลำตวนนั่งร่วมโต๊ะด้วย ผมคงตีมันกระเด็นตกเก้าอี้ไปแล้ว นึกแล้วก็เสียดายเวลาในสวน

“เฮ้อ!” ผมถอนหายใจอย่างปลงตกพอดีกับภาพที่เบียดประตูห้องเข้ามา

“ถอนหายใจบ่อย ๆ เดียวแก่เร็ววันะ หม่าม้าออกมา”

“แล้วตื่นเหตุมาจากใครล่ะ” ผมแก้มองตาขวางใส่ เพื่อบอกทางอ้อมว่า ‘เป็นเพราะแก่นั่นแหละ!’

“แล้ววันนี้ทำสวนเป็นยังงัยบ้าง สนุกปะ” ภาพทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้แล้วเปลี่ยนเรื่องทันที

ด้วยความมั่นใจผมเลยลุกไปเตะกันมันสักที ไข่ตีทำท่าทางโอดโดยดูเจ็บนักหนา ผมเลยสนองด้วยการวิ่งไล่เตะมันรอบห้องจนกว่าจะพอใจ เล่นเอาหอบแฮก ๆ จนลงไปเหมะอยู่กับพื้นกันทั้งคู่

“ทำสวนก็ดี สงบสุขดี” ผมตอบคำถามที่ภพถามก่อนหน้า

แต่ภพมันทำงานในบ้านแถมอยู่ใกล้กับยายลำตวน อาจจะรู้อะไรมาบ้างเกี่ยวกับประวัติของบ้านหลังนี้ อาจรวมไปถึงเรื่องของนลินด้วย

“แล้วแก่ไปทำงานในบ้าน ได้เจอใครอีกบ้างไหม” ผมถามขึ้นทันที

“ไม่อะ อย่างกับบ้านร้าง ฉันทถามอะไรยากก็ไม่ตอบสักอย่าง...” ภพตอบอย่างแข็ง ๆ ส่วนผมถอนหายใจด้วยความผิดหวัง “...แต่คนอย่างฉันมีเธอจะกลับมาเมื่อเปล่า” จู ๆ น้ำเสียงภพก็มีความมั่นใจเจือเข้ามา พร้อมท่าทางยึดอกนั่นอีก ความคาดหวังจึงก่อตัวในใจผมอีกครั้ง

“ไหนว่ามา” ผมกับภพเปลี่ยนทำนองเป็นหันหน้าเข้าหากันแล้วโน้มหน้าลงมาใกล้คล้ายประทุมแผนลับ

“ฉันบังเอิญไปเจอทะเบียนบ้าน” มันกระซิบ

“ฮะ!” ผมร้องตกใจจนภาพริบปิดปากผมไว้ บังเอิญจริงหรือ ทะเบียนบ้านมันควรจะเก็บไว้ในที่มิดชิดดี...หรือว่ามันไปคั่นของเขา!

“เฮอ ๆ รู้แล้วว่าแกคิดอะไร แต่เอาเป็นว่ามันวางอยู่บนโต๊ะ แล้วฉันเห็นเข้า

ก็เลยหยิบมาเปิดดู” ภาพผละมี้อออกจากปากของผม

“ແຄงໄມ້ໄດ້หยิบມາດ້ວຍໄຫ້ໄມ” ພມຕາມ

“หยิบมาพวกเราก็ชวยกันทั้งคูนะสิ ฉันนเลยอ่านแล้วก็จำเก็บไว้ในสมองแทน”

ภพว่าพลางเอานิ้วชี้จิ้มไปที่ขมับพร้อมยิ้มอย่างภาคภูมิใจในความฉลาดของตัวเอง

“เออ ๆ จັ້นเล่ามาเลย”

“อะແສ່ມ! บ้านหลังนี้มีคนอยู่ทั้งหมด ๔ คนในทะเบียนบ้าน ไม่รวมรวมยายลำดวน คนแรกเป็นเจ้าของบ้านชื่อदनัย รัตนอาทิตย เหมือนจะเมียศเป็นพลตำรวจใหญ่ด้วย...” ผมนึกไปถึงตอนที่นลินเล่าว่าคุณพ่อของเธอเป็นตำรวจกำลังประจำอยู่ที่กรุงเทพฯ ตรงกับที่ไ้ภพว่า ดูท่าข้อมูลในหัวของมันเป็นเรื่องจริง “...คนต่อไปชื่ออนราวดี รัตนอาทิตย เดว่าน่าจะเป็นเมียตำรวจเจ้าของบ้าน”

ผมพยักหน้าตามรับกับคำพูดของภพ ส่วนมันหยุดคิดไปสักครู่แล้วพูดต่อ

“คนต่อไปน่าจะเป็นลูกสาว ชื่ออนลินญา รัตนอาทิตย ...เออ แล้วคนนี้อายุเท่าແຄเลยหรັง จັ้นจำปีพ.ศ. เกิดได้”

“เธออ แกนี่จำແ่มนจริง ๆ” พอได้ยินชื่อนลิน ในหัวก็นึกภาพเธอตอนส่งยิ้มให้โดยอัตโนมัติ จนผลอตบอื่กอื่กส่ง ๆ ไป หวังว่ามันคงไม่สังเกตนะ

“หี แ่น่นอนเพื่อนรัก... อ้อ! แล้วยังคนสุดท้ายชื่อदनิดदनัย รัตนอาทิตย น่าจะเป็นลูกชายคนเล็กของบ้าน เพราะนอกจากนี้ก็ไม่มีชื่อใครต่อท้ายแล้ว นับจากปีพ.ศ. ตอนนี้น่าจะอายุ ๙ ขวบเองมั้ง”

ภพว่าพลางกอดอกทำท่าคิดตามไปด้วย สิ่งที่นลินบอกกับผมนั่นเป็นความจริงทั้งหมด ดิดอยอยู่ยงเดียวคือผมอยากรู้ว่าแม่กับน้องชายของนลินยังอยู่ที่บ้านหลังนี้ไหม เพราะอย่างทีภพบอกตอนแรกว่าบ้านหลังนี้ราวกับเป็นบ้านร้าง ด้วยบรรยากาศศดูเสียบเขียบเหมือนไร้คนอาศัย

“ແล้วยແຄได้เจอคนที่จັ้นเล่าไปบั้งรียັง” ภพถาม

“เออ...ยັงอะ จັ้นกั้มหน้าทำงานไม่เจอใครสักคน...” ผมพยายามปรับน้ำเสียงให้ดูมีพิรุณน้อยที่สุด “...แต่ก็ดีแล้วที่ไม่เจอ”

“เธอวอะ จັ้นอยากรเจอจะตาย จะได้รู้ว่ทำไ้มายายลำดวนถึงตั้งกฎข้อแรก

ขึ้นมา” ผมหูตาตื่นขึ้นทันทีหลังภพุดจบ

เสียงของยายลำดวนตอนรำยกฎสามข้อให้ฟังเมื่อวาน ไหลย้อนกลับเข้ามาในความทรงจำ โดยเฉพาะกฎข้อแรกที่ว่า ‘ห้ามพูดคุยกับเจ้านาย’ ซึ่งไม่ทันสมัยแล้ว เพราะผมกับบิลลินตันพูดคุยทำความรู้จักพร้อมผูกมิตรกันเรียบร้อย และไม่น่าเชื่อว่าผมจะเป็นคน(บังเอิญ)แหกกฎก่อนไฉ่ตี้ ถ้ามันรู้มีหวังได้พาไปแหกข้ออื่นอีกด้วยแน่ ๆ

“ไฉ่ตี้จะอะไรเพิ่มเติมจะมาบอก ไป ๆ อาบนํ้านอนกันไฉ่ตี้” ภพว่า

“เออ ๆ ”

ผมกับภพแยกย้ายไปทำธุระส่วนตัวแล้วปิดไฟเข้านอนพร้อมกัน ไฉ่ตี้หลับเป็นตาย มีแต่ผมที่นอนมองเพดานคิดทบทวนถึงเรื่องต่าง ๆ ที่เจอในหนึ่งวัน ทั้งฝันประหลาด รอยเท้า กฎสามข้อ ไฉนจะเรื่องของคนนามสกุลรัตนากาติศย์ แต่ละเรื่องกระตุ้นต่อมอยากรู้ของผมจนอยากเล่าสิ่งที่เจอทั้งหมดให้ภพฟัง เผื่อว่ามันจะใช้สมองอันชาญฉลาดช่วยอะไรผมได้บ้าง

แต่สุดท้ายผมก็เก็บเรื่องทั้งหมดไว้ในใจรอเวลาที่เหมาะสมกว่านี้ดีกว่า ตอนนี้นั่งเฝ้ามองมาทั้งวันจนไม่เหลือแรงจะคิดอะไรอีกแล้ว ผ่านคืนนี้ไปได้ค่อยว่ากันใหม่

ผมปิดเปลือกตาลง หวังให้ห้วงนิทราในคืนนี้พบแต่ฝันดี

ศิลปะ และของเล่น

ผมเปิดเปลือกตาอย่างชะลึมชะลือ คิดว่าคงถึงเวลารุ่งเช้าแล้ว แต่ภาพตรงหน้าไม่ใช่ห้องนอนที่คุ้นเคย กลับเป็นศาลาริมน้ำที่รอบข้างมีตสนิท มีเพียงแสงจากตะเกียงแขวนในศาลาเท่านั้นที่ส่องสว่าง

แสดงว่าผมกำลังฝันอยู่หรือนี่ ก็มองรอบตัวก็เห็นว่าเสื้อผ้าเป็นชุดเดียวกับเมื่อวาน แถมยังสวมรองเท้าแตะประจำตัวอีกด้วย ถ้าเดินละเมอออกมาอย่างน้อย ก็ต้องเท้าเปล่าสิ ลองเอามือขวาหยิกแหวตัวเองยังเจ็บอยู่ เป็นของจริงหรือเนี่ย

ผมมองสำรวจเพื่อหาความผิดปกติรอบ ๆ สายลมจากแม่น้ำพัดพาความสดชื่นมาให้สัมผัสตั้งแต่เมื่อคืนวานไม่มีผิดเพี้ยน เสียงระลอกคลื่นกระทบตลิ่งเคล้ากับเสียงจิ้งหรีดเรไร

“หืม”

ขณะที่ผมกำลังจะยกมือซ้ายขึ้นมาเกาหัวด้วยความงุนงง กลับพบว่าตัวเองกำลังกำบางสิ่งไว้อยู่ ลองขยาก็รู้สึกถึงของแข็งทำจากเหล็ก รูปร่างเรียวยาวเมื่อแบมือออกสิ่งนั้น คือ ลูกกุกุญแจดอกหนึ่ง ลักษณะค่อนข้างเก๋ ส่วนหัวเป็นรูปทรงหัวใจลวดลายแปลกตา ตัวกุกุญแจเป็นก้านกลมยาว ส่วนปลายที่ใช้ไขเป็นแง่งสั้น ๆ ทรงตัดยาวออกมาหนึ่งแง่ง ขนาดกุกุญแจยาวเพียงครึ่งฝ่ามือผมเท่านั้น แต่กลับมีน้ำหนักอยู่พอสมควร

น่าแปลกที่แทบไม่รู้สึกลงถึงมันเลย รวากับว่ามันเพิ่งเข้ามาอยู่ในมือผมประมาณ ๓ วินาทีที่กอนด้วยซ้ำ

ผมลืมหันตาตื่นขึ้นมาในห้องนอนของตัวเอง เสียงนกร้องจ๊ิบ ๆ ทักทายกันอยู่ด้านนอก แสงแดดอ่อนที่ส่องลอดผ้าม่านเข้ามาบ่งบอกว่าเป็นเวลาเช้าพอดี

แต่รอบนี้กลับเป็นผมที่ตื่นก่อนภพ พอกวาดสายตามองรอบห้องผมก็ถอนหายใจ
โล่งอกที่ไม่มีอะไรแปลก ๆ เหมือนรอยเท้าเมื่อวานเดินสะเปะสะปะไปทั่วอีก

‘ไหน ๆ ก็ตื่นก่อนไ้ดีแล้วก็ลุกไปอาบน้ำแต่งตัวเลยดีกว่า’

คิดได้ดังนั้น ผมก็เลิกผ้าห่มออก ลุกจากเตียงยืนบิดขี้เกียจยืดเส้นยืดสาย
คลายกล้ามเนื้อพร้อมเริ่มต้นทำงาน

แก๊ริง!

เสียงวัตถุบางอย่างหล่นลงบนพื้นไม่จนผมสะดุ้งโหยง แต่เมื่อก้มดูแผ่นหลัง
กลับเย็บวาบทันทีเพราะสิ่งที่เห็นบนพื้นตอนนี้ คือ ‘กุญแจดอกนั้น’ ที่ผมก้มเอาไว้ใน
ความฝัน

อยากจะสบถออกมาว่าเรื่องบ้าอะไรวะ แต่ถ้าทำแบบนั้นไ้ภพได้ตื่นขึ้น
มาสดรู้ด้วยแน่ ซึ่งตัวผมเองก็ไม่ได้อยากให้มันมารู้เรื่องที่ผมยังหาคำตอบไม่
ได้ในตอนนี้ สิ่งที่ทำได้จึงมีแค่ตั้งสติแล้วก้มลงเก็บกุญแจนั้นใส่ในลิ้นชักข้างเตียง
ต้นเข้าไปให้ลึกที่สุดเพื่อป้องกันไม่ให้ใครก็ตามหามันเจอ

ไม่ว่ากุญแจดอกนี้ใช้ทำอะไร หรือมีจุดประสงค์อะไรถึงมาอยู่ในมือของผม
ใครเป็นคนเอามันมาให้ ปริศनावังวนอยู่รอบตัว แต่สัญชาตญาณที่ควรระวังกลับ
ถูกร้องให้มุ่งหาคำตอบของปริศนานั้นแทน

วันนี้เป็นตาของผมที่ได้รับหน้าที่ทำความสะอาดตัวบ้านชั้นหนึ่ง
ซึ่งผมตื่นเต้นมาก ๆ นอกจากจะได้สำรวจบ้านหลังโตแล้ว ยังสามารถชื่นชมของ
ประดับในบ้านที่แถมองผ่าน ๆ ก็เจอแต่ของแปลกตาชนิดที่ว่าในเขยวราชไม่มีแน่นอน

แล้วก็เดินไปดั่งหวัง เพราะตอนนี้ผมกำลังปิดฝุ่นด้วยไม้ปัดขนไก่ดำยาว
ให้รูปปั้นหินอ่อนผู้ชายขนาดครึ่งตัวบนที่ตั้งอยู่บนโต๊ะกลมตัวเล็กสีเข้มกลางห้องโถง
ลักษณะใบหน้าของรูปปั้นเป็นแบบฝรั่ง ผมสันหยิก ใบหน้ายาว จมูกโด่งงุ้ม ตาตก
ปากกระจัด รายละเอียดต่าง ๆ ดูนุ่มนวลสมจริงจนไม่น่าเชื่อว่าแกะมาจากหินแข็ง ๆ

ความจริงบ้านหลังนี้ก็ดูสะอาดอยู่แล้ว ถึงผมจะบอกว่าปิดฝุ่นแต่ก็แทบ
ไม่มีฝุ่นฟุ้งออกมาจากผิวรูปปั้นหรือเครื่องเรือนอื่น ๆ เลยสักนิด แคมแต่ละห้องก็
มีกลิ่นหอมเย็นสดชื่นไร้กลิ่นอับ ทั้ง ๆ ที่ภายในบ้านตกแต่งด้วยสีด้าเป็นส่วนใหญ่

ทั้งโต๊ะหรือเก้าอี้ที่ทำจากไม้ล้วนเป็นสีน้ำตาลเข้มเกือบดำ ต่างจากโต๊ะไม้สักสีน้ำตาลอมส้มที่บ้านของผมอย่างสิ้นเชิง ของตกแต่งหรือเชิงเทียนบางชิ้นทำจากโลหะสีเงิน วาววับคล้ายกระจก จนอดคิดไม่ได้ว่ายายลำดวนเป็นคนขัดสิ่งนี้ทุกวันเลยหรือเปล่า

จากที่บิดฟู่นไปเรื่อย ๆ กลายเป็นว่าตอนนี้ผมเดินสำรวจห้องต่าง ๆ แทน เริ่มจากห้องรับแขกอันหรูหรา ที่มีโซฟากำมะหยี่สีแดงเลือดหมูตัววางตั้งขนานกันสองฝั่ง คั่นด้วยโต๊ะไม้เตี้ยสี่เหลี่ยม บนโต๊ะมีเชิงเทียนสีเงินตั้งประดับอยู่ ซึ่งความพิเศษของห้องนี้จริง ๆ คือพรมขนสัตว์สีขาวยุ่ยขนาดใหญ่ที่ไม่รู้ว่าขนจริงหรือปลอม รู้แค่ว่ามันนุ่มลื่นเสียจนอดไม่ได้ที่จะนั่งลูบคลำไปมา นี่ถ้าภพมาเห็นสภาพของผม มีหวังโดนมันล้อยันลูกบวชเป็นแน่ ไหนจะโคมไฟระย้าเชิงเทียนที่มีรายละเอียดสวยงาม ทั้งโครงสร้างที่ถูกต้องเป็นลวดลายปราณีต และคริสตัลเล็ก ๆ ที่ห้อยลงมากระทบแสงแวววาวชวนมอง แม้จะต้องแหงนหน้าจนวนตคอก็ตาม

ห้องถัดไปเป็นห้องรับประทานอาหารที่ผมเห็นแล้วอดตะลึงกับความยาวของโต๊ะกับจำนวนเก้าอี้ไม่ได้ ถ้าไม่รู้จำนวนคนในบ้านจากที่ภพเล่าเมื่อวาน ผมคงนึกว่าบ้านหลังนี้มีคนอยู่สักสิบยี่สิบคน อีกทั้งยังมีตู้โชว์ขนาดใหญ่ที่มีจานชามลวดลายสวยงามแข่งกันสอดโคมอยู่ภายใน จนผมเลือกที่จะเดินออกมาห่าง ๆ แทนเพราะหากผลอสะตูดลุ่มไปโดนตู้ ต่อให้ทำงานร้านยาเงินจนตายก็คงไม่มีปัญญาชดใช้ค่าจานชามเหล่านี้หมดแน่

ผมเดินชมแต่ละห้องดังอยู่ในพิพิธภัณฑสถาน แม้แต่ห้องน้ำก็ยังอลังการ เพราะมีอ่างล้างมือทำจากหินอ่อน ไหนจะอ่างอาบน้ำขนาดใหญ่ที่ต่อให้ผมกับภพลงไปแช่ก็ยังเหลือที่ให้เหยียดขา หรือห้องจัดแสดงที่รวมของแปลก ๆ แบบที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ทั้งรูปวาดสีน้ำมัน หน้ากากหน้าตาประหลาด รูปปั้นหินอ่อนแบบที่เห็นในห้องโถงแต่เป็นรูปร่างของผู้หญิง ตลอดจนหัวสัตว์ที่แขวนอยู่บนผนัง ตอนเห็นครั้งแรกผมตกใจจนต้องเบือนหน้าหนี แม้ว่าของภายในบ้านหลังนี้จะดูสวยงาม แต่การมีหัวสัตว์แขวนประดับผนังเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้จริง ๆ

ผมเดินคอบตอกออกจากห้องจัดแสดงมาถึงห้องหนังสือ ซึ่งอัดแน่นไปด้วยหนังสือตามชื่อจริง ๆ ชั้นหนังสือสูงจรดเพดานห้อง ไหนจะมีตู้ขนาดต่าง ๆ เต็มไปหมด เห็นดั่งนั้นจึงล้วง ‘กุญแจ’ ออกมาจากกระเป๋ากางเกงที่ผมแอบพกมาด้วย

โดยหวังว่าจะเจอคู่ของมันเพื่อหาคำตอบของปริศนาที่ซ่อนอยู่ได้

ที่ว่าหลังจากผมไล่ไขลึนซึก ประตูดู กระทบแม่กัญแจขนาดเล็กรูปใหญ่ไปได้ ครั้งหนึ่งของห้องก็เริ่มเหนื่อยล้า เพราะยังไม่เจอคู่ของมันเสียที บ้างก็สอดเข้าไปไม่ได้ บ้างก็สอดได้แต่บิดไม่ได้ บ้างก็บิดได้แต่ดันไม่ปลดล็อก ทำเอาผมสับสนออกมา เจียบ ๆ กับตัวเองอยู่หลายครั้ง จริง ๆ ก็ทำให้เสียใจบ้างว่าคำตอบคงไม่วิ่งมาหาผม ง่ายขนาดนั้น แต่มีมันซึกจะยากเกินไปจนน่าหงุดหงิดเสียแล้ว

“แม่ง...”

“หาอะไรอยู่หรือจ๊ะ”

“เฮ้อก!”

เสียงหวานเอื่อยทักแหวกความเจียบขึ้นมาไม่มีปีมีขลุ่ยจากด้านหลัง ทำเอาผมที่กำลังจจดอยู่กับกัญแจเจ้าปัญหาสะดุ้งร้องเสียงหลง กุฏิก๊อเก็บกัญแจ ยัดลงกระเป๋ากางเกงแล้วหันไปเผชิญหน้ากับเจ้าของเสียงด้วยท่าทางที่ผมคิดว่า มีพิรุณน้อยที่สุด

“พอดีฉันทำสกรูกลิ้งไปได้ดู ก็เลยจะก้มเอามันออกมาล่ะ” ผมว่าพลาดส่งยิ้มชื่อ ๆ ให้นลิน

“อ้อ ไม่ต้องลำบากหรอกจ๊ะ ยายลำดวนน่าจะมีส่วนรูปร่างอยู่นะ” เธอยิ้มตอบตาใส

ทำเอาผมโล่งอกที่เธอไม่นึกสงสัยกับคำตอบข้าง ๆ คู ๆ และอาจเพราะรูปร่างของผมที่ใหญ่โตจนทำให้ นลินมองไม่เห็นตอนกำลังไขกัญแจ เลยทำให้คำโกหกดูมีน้ำหนักยิ่งขึ้น

“แล้วนลินมาทำอะไรที่ห้องนี้เธอ” ผมถามหวังเปลี่ยนเรื่อง

“จริง ๆ นลินก็จะมาชวนวัดรูปวาดรูปด้วยกัน แต่ไม่รู้ว่าจะว่างไหม”

นลินทำท่าเกาแก้มอย่างไม่มั่นใจ ผิดกับผมที่รู้สึกมีพลังขึ้นมาหลังจากได้ยินคำว่า ‘วาดรูป’ ถ้าผมมีหางเหมือนหมา ป่านนี้มันคงสายไปมาจนแทบหลุดจากกันเป็นแน่

“ว่างสิ แต่จะไปวาดที่ไหนล่ะ” ผมถามอย่างตื่นเต็น

“ห้องศิลปะชั้นสองจ๊ะ”

ตั้งกระแสไฟฟ้าวิ่งผ่านร่างแวบหนึ่ง เพราะเสียงตุตันของยายลำดวน
ตอนว่ายกฏดั่งข้าขึ้นอีกครั้งในโสตประสาทว่า ‘กฎข้อที่สอง ห้ามขึ้นชั้นสองของบ้าน
เด็ดขาด’

พอมองหน้านลินก็เห็นดวงตากลมกำลังจ้องมองมาด้วยความคาดหวัง
ว่าผมจะตกลง แน่นอนว่าใจหนึ่งก็อยากไปกับเธอมาก ๆ เพราะผมชอบวาดรูป
เป็นชีวิตจิตใจอยู่แล้ว ทว่าความผัดมันค้ำคอ เมื่อวานเพิ่งแหกกฎข้อแรกไปหมด ๆ
วันนี้จะแหกอีกข้อเลยหรือ

“วัตรโอเคี่เปล่า ถ้าเปลี่ยนใจก็ไม่ใช่ไรนะ” นลินถามหลังจากเห็นผมเงย
ไปนาน สีหน้าของเธอดูหอยลงเล็กน้อยอย่างเห็นได้ชัด ยิ่งเพิ่มความกดดันในใจ
อีกเท่า

เฮ้อ! ไหน ๆ วันนี้ผมก็ได้รับหน้าที่ทำงานในตัวบ้านคนเดียว ยายลำดวนกับ
ภพคงจะยุ่ง ๆ ไม่เข้ามาตามหรอก เพราะฉะนั้น...

“โอเคี่ นลินนำทางไปได้เลย”

ระหว่างทางมายังห้องศิลปะ ในใจของผมเต้นระรัวกลัวจะถูกจับได้
ว่าทำผิดกฎ แต่พอได้เหยียบห้องที่เป็นจุดหมายก็ราวกับยกภูเขาออกจากอก
เพราะห้องศิลปะที่วานนอกจากจะมีรูปภาพสีน้ำ สีไม้ ภาพร่างขาวดำ ตลอดจนถึงน้ำมัน
สวอย ๆ แขนงประดับ ยังมีงานเครื่องปั้นเซรามิกวางประดับไว้ตามมุมห้อง
โดยรอบมีพวกอุปกรณ์วาดรูปจัดวางแยกประเภทไว้อย่างเป็นระเบียบ กลางห้องมี
โต๊ะกลมขนาดใหญ่ประดับด้วยแจกันดอกไม้สด เหมาะแก่การนั่งเล่นพูดคุยกลาง
สร้างสรรคงานศิลปะร่วมกัน

“วัตรเดินไปเลือกอุปกรณ์ได้เลยนะจ๊ะ ตรงนี้เป็นกระดาษ หรือถ้าอยากวาด
บนเฟรมผ้าใบก็มีนะ ตรงนี้เป็นสีไม้ ข้าง ๆ เป็นสีน้ำ แล้วก็...” นลินพาผมเดินชมจุด
จัดเก็บอุปกรณ์ต่าง ๆ ซึ่งล้วนมีแต่เกรดคุณภาพแบบที่ผมไม่มีปัญญาซื้อเองแน่นอน
แม้แต่กระดาษยังมีตั้งแต่แบบบางเฉียบจนถึงหนาพิเศษ สีประเภทต่าง ๆ ล้วนมีแต่
ยี่ห้อนำเข้าทำเอาผมขาสั่นพับ ๆ จากความตื่นเต็นเป็นประหม่า

“...ก็ประมาณนี้จ๊ะ ใช้ทุกอย่างได้เต็มที่เลยนะ ถ้าหาอะไรไม่เจอถาม

นลินได้ "ไม่ต้องเกรงใจ"

หลังจากแนะนำอุปกรณ์ต่าง ๆ เสร็จ นลินก็ส่งยิ้มละไมอันเป็นเอกลักษณ์ให้แล้วแยกไปหยิบอุปกรณ์ของตน

ผมแอบเกรงใจเธออยู่บ้างแต่พอเห็นท่าทางตั้งอกตั้งใจก็เลือกที่จะพบความรู้สึกนั้นเก็บไว้ แล้วปล่อยให้ตัวเองไปกับกิจกรรมที่ผมรัก

หลังจากเตรียมอุปกรณ์เรียบร้อยซึ่งใช้เวลาเลือกอยู่นานก็ได้เป็นชุดระบายสีไม้มา ผมนำอุปกรณ์ต่าง ๆ วางไว้บนโต๊ะกลมกลางห้องฝั่งตรงข้ามนลินซึ่งเธอเลือกเป็นชุดสีชอล์กน้ำมัน

นลินเห็นว่าผมพร้อมแล้วจึงเริ่มร่างภาพลงกระดาษ ผมเองไม่รอช้าเริ่มร่างบ้าง ซึ่งตั้งใจไว้ว่าจะวาดแจกันดอกไม้ตรงหน้า ด้านในมีดอกบัวที่พับกลีบอย่างประณีต แทรกด้วยมะลิกับดอกรั้วที่ร้อยเรียงเป็นก้านยาวดูเข้ากันอย่างสวยงาม

"วัดรขอวาดรูปหรือจ๊ะ" นลินถามขึ้นท่ามกลางเสียงขีดเขียนของนลิน

"ชอบมาก ๆ จนมีความฝันว่าอยาก..." ผมชะงัก หยุดมือจากการร่างภาพเพราะนึกได้ว่าสิ่งที่วาดอาจเป็นเรื่องที่อีกฝ่ายไม่สนใจขนาดนั้น

แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นมาเห็นนลินหยุดมือแล้วกำลังนั่งฟังอย่างตั้งใจ ยิ่งเพิ่มพูนกำลังใจ และความกล้าบางอย่างให้ผมได้พูดสิ่งที่อยู่ในใจออกไป

"...อยากเข้าเรียนเพาะช่างแล้วจบไปเป็นจิตรกรนะ ตอนอยู่ที่บ้านก็เลยฝึกวาดรูปทุกคืนเลย" ผมก้มหน้าร่างภาพต่อพลางตอบนลิน ในใจเห็นตึกตักลุ่นว่าเธอจะตอบอะไรกลับมา

"ฝึกเองหรือ!" เสียงใสดังขึ้นอย่างตกใจ จนผมต้องละสายตาจากกระดาษเงยหน้ามองเธอ แล้วก็พบว่านลินท่าทางตกใจมากจริง ๆ ดูจากตากลมที่ตอนนี้เบิกโตกว่าปกติ

"ใช่ ทำไม่หรอ?" ผมถามกลับ นลินเภาแก้มยิ้มเก๋ก่อนจะเอ่ยตอบ

"ขนาดนลินมีคุณครูมาสอนยังวาดได้ไม่ดีเท่าไร แถมยังรู้สึกเหนื่อยมากด้วยเพราะถูกบังคับให้ร่างภาพแบบที่ไม่ชอบ..." เธอก้มหน้างุด "...แต่วัตรที่ฝึกทุกอย่างด้วยตัวเองกลับทำได้ทุกวัน ไหนจะตอนที่เล่าความฝันด้วยน้ำเสียงที่ดูมี

ความสุขออกมาจากใจอีก นลินเลยรู้สึกว่ามีอะไรที่มากกว่านั้นเลย”

จู่ ๆ หน้าผมก็ร้อนผ่ำขึ้นมา เพราะไม่เคยได้รับคำชมแบบนี้มาก่อน ส่วนมากพอเล่าเรื่องนี้ออกไปก็มักได้รับคำตำหนิ เย้ยหยัน หรือเมินเฉยกลับมามตลอด จนไม่กล้าเล่าให้ใครฟังอีก

แต่เพราะเป็นนลินที่ชวนวาดรูปก่อน ทั้งแนะนำอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้อย่างชำนาญ ทั้งรับฟังอย่างจริงใจ เธอจึงเป็นเหมือนสถานที่ปลอดภัยสำหรับผม

“อ้อ! แล้วถ้ามีโอกาสนลินก็อยากไปเรียนกับวัตรด้วยนะ”

“จริงเหรอ!” ผมตาโต ริมฝีปากยิ้มขึ้นมาจนคอแทบหลุด

“จริงสิ ได้เรียนกับเพื่อนอย่างวัตรต้องสนุกมากแน่ ๆ” นลินยกมือบังปาก หัวเราะคิกคักอย่างขบขัน พาให้บรรยากาศในห้องฟังไปด้วยความสดใสกว่าเดิม จนผมอดยิ้มตามไม่ได้

“อืม ฉันจะรอวันนั้นนะ วันที่พวกเรามีโอกาสได้นั่งเรียนด้วยกัน...” เพราะจู่ ๆ คิดขึ้นมาได้ว่านลินเองก็มีปัญหาสุขภาพอย่างอาการแพ้แดด เสียงที่เปล่งออกไปจึงแผ่วลงอย่างลึมดัด “...แล้วนอกจากศิลปะ นลินชอบอะไรอีกบ้าง”

“ชอบเล่นดนตรี แล้วก็ชอบจัดดอกไม้ด้วย แจกันบนโต๊ะอันนี้นลินก็เป็นคนจัดนะ” เธอตอบด้วยน้ำเสียงภาคภูมิใจ ส่วนผมอึ้งไปแล้ว

นลินเป็นคนมีพรสวรรค์มากกว่าที่เห็นเสียอีก ทั้งวาดภาพ เล่นดนตรี ไหนจะจัดดอกไม้ ยิ่งมองดอกไม้ในแจกันนี้ก็ยิ่งรู้สึกถึงความละเอียดอ่อน พิถีพิถัน และใส่ใจในทุกองค์ประกอบของการจัดวาง ซึ่งต่อให้ผมมีหัวด้านศิลปะแค่ไหนยังไง ก็คงจัดออกมาไม่สวยงามเท่าของเธอแน่ ๆ

“สวยมากเลย ตอนแรกฉันนึกว่ายายลำดวนเป็นคนจัดเสียอีก” ผมตอบ

“คนนั้นอาจารย์ของนลินเลยจ้ะ กว่าจะวานให้มาสอนได้ทำเอาหมดแรงเลย”

พอนึกภาพนลินไปถอดข้อนิ้วยายลำดวนที่มีมาดเคร่งขรึมสอนจัดดอกไม้ ผมก็เผลอหลุดเข้าร่วมไปกับเธอด้วย แต่เข้าใจยายแะนะ ถ้าผมเจอลูกอ่อนของนลิน เข้าไปก็คงยอมแพ้เช่นกัน

“ยายลำดวนใจดีกว่าที่คิดอีกนะเนี่ย” เพราะภาพในหัวของผมคือ

คุณยายหน้าตุ๋ตือไม่รีรอทอองกุสามซ้อเข้าไปซ้ามา

“ใช่แล้วจ๊ะ ยายแคะหน้ากับเสียงตุ แต่จริง ๆ เป็นคนใจดีแถมใส่ใจทุกคนในบ้านมาก ๆ” นลินว่า

“แล้วคนในบ้านคนอื่นไปไหนกันหมดเหอะ” เพราะปากไวกว่าสมอง จึงผลอถามเรื่องที่คาใจออกไปโดยไม่ทันคิด รู้ตัวอีกทีนลินก็นั่งเจี๊ยบไปแล้ว

โถ! ไฉ่วัตรเฮีย ติดนินส์ยปากไวจากไฉ่ภพมาจนได้

“ไปทำธุระของตัวเองกันนะจ๊ะ พวกเราวาดรูปกันต่อเถอะ” นลินดับบทแล้วก็หันหน้าวาดรูปต่อเจี๊ยบ ๆ บรรยายภาคดูอิมครีมลงทันที ซึ่งผมเองก็ไม่อยากทำให้เสียบรรยากาศไปมากกว่านี้จึงเลือกปิดปากเจี๊ยบแล้ววาดรูปตามที่เธอบอกแต่โดยดี

เวลาผ่านไปราว ๆ สองชั่วโมง ผมเงยหน้าขึ้นจากกระดาษ จิกยิ้มออกมาอย่างภูมิใจกับภาพแจกันดอกบัวระบายสีไม่ตรงหน้าที่สวยงามไม่แพ้ต้นแบบ จนอยากอวดผลงานชิ้นนี้ให้กับใครสักคนที่จะไม่ดูถูกงานศิลปะ ซึ่งคนคนนั้นคือ นลิน

ไม่รอช้า ผมลุกจากเก้าอี้เดินอ้อมไปข้างหลังร่างเล็กที่กำลังใจจดจ่อกับการแต้มสีชอล์กน้ำมันลงบนกระดาษ พอได้มุมจึงชะโงกหน้ามองเพื่อหวังแอบดูภาพของเธอ ทว่าสิ่งที่เห็นทำเอาผมชะงักไป เพราะมันช่างตรงกันข้ามกับบุคลิกภายนอกของนลินโดยสิ้นเชิง

ภาพกุหลาบสีชาดหลายดอกกำลังผลิบานสะพรั่ง ท่ามกลางกิ่งก้านหนามแหลมสีน้ำตาลแก่เลื้อยคดเคี้ยวไปมาท่าสะพรั่ง มีใบแตกออกมาตามกิ่งทว่ากลับแห้งเหี่ยวไร้ชีวิต บรรยากาศของภาพมีแต่ความหม่นหมอง โศกเศร้า หดหู่ แม้มีดอกกุหลาบชูช่อสีแดงดงาม ก็ไม่อาจเติมความสดใสให้ภาพได้สักนิด

ปึก!

“เสร็จแล้ว...นลินขอตัวก่อนนะจ๊ะ ไว้คุยกันใหม่นะ” นลินวางสีชอล์กน้ำมันลงบนถาดเก็บสีอย่างแรงจนผมที่กำลังมีสมาธิพิจารณารูปภาพของเธออยู่สะดุ้งโหยง

หลังจากบอกลา นลินก็ลุกเดินออกไปจากห้องทันทีโดยไม่หยิบภาพของเธอไป และไม่ผินหน้ามองผมที่ยืนด้านหลังเลยสักนิด ทิ้งให้ยืนถือกระดาษคว้ง

อยู่ตรงนั้น

นี่ผมทำอะไรผิดไปรีเปปล่านะ หรือเพราะคำถามที่ถามถึงครอบครัวของเธอ มันลึกลับเกินไป เฮ้อ! เป็นเพราะปากพล่อย ๆ ของผมแท้ ๆ คงต้องหาโอกาสขอโทษ เธอเสียแล้ว

หลังจากเก็บอุปกรณ์ศิลปะต่าง ๆ เสร็จก็ถึงเวลาพักเที่ยงพอดี จึงเลือกแวะ เคารุภาพภาพทั้งของผมกับบนลินไปแอบซุกไว้ในห้องนอนส่วนที่คิดว่าภพไม่มีทางหาเจอ แล้วค่อยไปกินข้าวกับยายหลานด้วยท่าทางปกติที่สุด

ผมวางแผนไว้ว่าหลังจากกินข้าวเสร็จจะเดินสำรวจชั้นสองต่อ ไหน ๆ ก็ได้โอกาสมีคนพาขึ้นไปแล้ว เผื่อว่าสักห้องบนชั้นนั้นจะมีสิ่งที่ถูกใจแน่ก็ได้ แต่คิดว่าคงต้องใช้เวลานานจนถึงเวลาข้าวเย็นแน่ เพราะจากที่เดินผ่านห้องต่าง ๆ ไปยังห้องศิลปะ ก็มีสารพัดห้องที่บ้างก็เปิดหยา บ้างก็ถูกปิดไว้กว่าสิบห้อง แบ่งเป็นปีกตะวันตกฝั่งที่ผมเดินผ่านมี ๕ ห้อง และคาดว่าปีกตะวันออกคงมี อีก ๕ ห้องเช่นกัน

บรรยากาศชั้นสองต่างจากตอนมากับบนลินลิบลิบ พออยู่คนเดียวรู้สึกกังวลแปลก ๆ เพราะทั้งชั้นมีแค่แสงสว่างจากบานหน้าต่างทรงสูงที่สุดทางเดิน ไฟติดผนัง และแสงเล็ดลอดออกจากห้องที่เปิดไว้ซึ่งมีเพียง ๒ จาก ๑๐ ห้องเท่านั้น รู้จักไฟฉาย มาให้อุ่นใจก็ดี ไหนจะพื้นไม้ที่ส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดบ้างบางจังหวะที่ก้าวเดิน ชวนให้ผม รู้สึกผวาอยู่ไม่น้อย

เลือกเดินเข้าห้องฉายหนังที่เดิมผมนึกว่าห้องนี้ปิดอยู่ เพราะความมืดสนิทจากม่านหนาทำหน้าที่กันแสงจากภายนอกเอาไว้ ผมเปิดโคมไฟบางจุดเพื่อให้แสงสลัว เนื่องจากหากเปิดไฟสว่างจាំมีหวังคนในบ้านต้องสงสัยจนเดินมาดูเป็นแน่

พอสายตาเริ่มปรับให้เข้ากับแสงสว่างได้ จึงเห็นวากลางห้องมีโซฟา ก้ามะหีสี่มรกตขนาดใหญ่ที่หันหน้าเข้าหากำแพงสีขาวโล่ง ด้านหลังโซฟานั้นมี เครื่องฉายหนังขนาดใหญ่ถูกคลุมด้วยผ้าบาง ๆ ไว้ เห็นดังนั้นจึงอดไม่ได้ที่จะเข้าไปสำรวจเสียหน่อย

โคตรเจ๋ง! ถ้าที่บ้านมีเครื่องฉายหนังแบบนี้ คงไม่มีวันก้าวขาออกจากบ้าน
แน่'

หลังจากเปิดผ้าคลุมออก บิดนุ่นหมุนนี่ก็อก ๆ แก๊ก ๆ จนพอใจ ผมก็คลุม
ผ้าไว้ดังเดิมแล้วถอยออกมาเพื่อตามหาเป้าหมายที่แท้จริง

ตรงมุมห้องด้านในมีกล่องซ้อนกันอยู่มากมาย ทั้งกล่องกระดาษ
กล่องเหล็ก กล่องไม้ แต่ทั้งหมดล้วนไม่ต้องใช้กุญแจไข ถัดไปข้าง ๆ เป็นตู้ไม้ขนาด
เตี้ยยาวประมาณหนึ่งเมตร ผมไม่รอช้าเดินไปดูใกล้ ๆ ตรงส่วนของลิ้นชักมีกระดาษ
ใบเล็ก ๆ เปะไว้เป็นตัวอักษรภาษาอังกฤษตั้งแต่ A-Z ด้วยความสงสัยจึงล้วงกุญแจ
ออกมาลองไขดู

แกรก! ครี๊ด!

"โอ้ ตู้เก็บเทพเฮอร์อ แล้วยังไม่ได้ล็อกแต่แรกอีก" ผมกระซิบเบา ๆ ใน
ความน่าสมเพชตัวเอง แล้วเลื่อนลิ้นชักกลับเข้าที่ดังเดิม ดูท่าจะคว้าน้ำเหลวอีกรอบ
เพราะไม่มีตู้ไหนให้ไขอีกแล้ว ไวลองไปหาห้องอื่นต่อแล้วกัน ตอนนี้อต้องรีบออกไป
จากห้องก่อนมีใครมาเจอ

คิดได้ตั้งนั้นจึงหันหลังหมุนตัวเตรียมออกจากห้อง แต่ภาพตรงหน้าทำใจ
ร่วงตกลงไปถึงตาตุ่ม ขนอ่อนทั่วร่างลุกชันขึ้นมาพร้อมกันอย่างมิได้นัดหมาย ด้วยความ
ที่แสงไฟทางเดินด้านนอกสว่างกว่าด้านใน ภาพที่เห็นจึงเป็นเงาดำของเด็กผู้ชาย
ตัวเล็กคนหนึ่งยืนนิ่งอยู่ตรงประตูทางเข้าห้อง ด้วยระยะบวกรับจุดที่ผมยืนอยู่
ด้านในสุดของห้องทำให้ไม่เห็นว่าเป็นใคร ๆ นั้นหน้าตาเป็นอย่างไร หรือทำหน้าที่แบบ
ไหนอยู่

'ตายแน่ไอ้ตัวร ต้องเป็นหนึ่งในคนในบ้านแน่ จะแถยังงไม่ให้เราคิดว่าตัว
เองเป็นขโมยดีวะ'

พรีบ!

ระหว่างที่ในหัวกำลังคิดคำโกหก ฐู่ ๆ ไฟในห้องก็สว่างจ้าจนผมต้อง
หลับตาบิเพราะสายตาปรับสภาพไม่ทัน เมื่อค่อย ๆ ลืมตาขึ้นมาอีกครั้งก็พบกับ
เด็กตัวเบียดสูงเท่าเอวยืนยิ้มแฉ่งอยู่ตรงหน้าเสียแล้ว ต้องเป็นเจ้านี่แน่ ๆ ที่ยืนอยู่
หน้าห้อง และตัวการ์ที่แกล้งเปิดไฟจนตามผมแทบบอด

“พี่ชื่ออะไรหรอ” เสียงขี้เล่นของเด็กตรงหน้าทักขึ้น ก่อนจะยิ้มแฉ่งจน
แก้มกลม

“ชื่อวัตร เบาล่ะ” ผมตอบสั้น ๆ พลังขี้ตาตัวเอง

เมื่อไฟสว่าง สายตากลับมามองเห็นปกติ จึงได้เห็นลักษณะการแต่งตัวของ
คนตรงหน้าชัด ๆ แล้วก็รู้เลยว่าต้องเป็นน้องชายของนลินแน่ ๆ เพราะเด็กธรรมดาคง
ไม่มีทางใส่เสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีฟ้าอ่อนทับด้วยเสื้อกั๊กสีน้ำตาล สวมกางเกงสามส่วน
เนื้อดีสีเทารัดด้วยเข็มขัดสีดำ ไหนจะรองเท้าหนังมันวาวหุ้มส้นอย่างกับหลุดมาจาก
หนังฝรั่ง แค่อะไรในตัวเด็กคนนี้ใส่คงราคาแพงกว่าชุดทั้งตัวของผมเสียอีก

“ชื่อดิถิตนัย เรียกว่าดิถิตก็ได้...” นั่นไงล่ะ เดาไม่ผิดจริง ๆ ชื่อตรงกับที่ภพ
เล่า แปลว่าผมแหกกฎข้อแรกอีกแล้วสินะ “...พี่วัตรว่างไหม มาเล่นกับผมหน่อยสิ”

ถึงปากจะถามเป็นมารยาท แต่เจ้าตัวกลับจับมือกึ่งลากกึ่งจูงออกจากห้อง
ทันทีที่พูดจบ โดยไม่รอฟังคำตอบจากผมเลย

‘ถ้าจะบังคับกันแต่แรกแล้วจะถามทำไมวะเนี่ย’

แกรก! แอ๊ด!

ดิถิตพาผมมายังห้องเกือบในสุดฝั่งปีกตะวันออก เดิมประตูถูกปิดเอาไว้
แต่เมื่อดิถิตหมุนลูกบิดเปิดมันออกก็พบกับห้องนอนขนาดใหญ่ที่ตกแต่งอย่างหรูหรา
เกินกว่าจะเป็นห้องนอนเด็ก

ที่ว่าผมมองไปบนพื้นกลับมีช่องเล่นกระจัดกระจายอยู่เต็มไปหมด
ทั้งหุ่นจำลองเครื่องบิน รถไฟ ยานพาหนะอื่น ๆ ไหนจะตุ๊กตา เกมกระดาน ตลอดจน
ลูกฟุตบอล ซึ่งขัดกับบรรยากาศของห้องอย่างสิ้นเชิง

“นี่ห้องดิถิตหรอ” ผมถามแม้จะรู้คำตอบอยู่แล้ว

“พี่วัตรฉลาดจัง เห็นปุ๊บก็รู้เลย...” ดิถิตทำท่าประหลาดใจ แต่ในความรู้สึก
ผมคือเจ้าเด็กนี่ซมจริง ๆ หรือแกล้งกวนประสาทกันแน่ “...ปะ เข้าไปเล่นข้างในกัน
ดิถิตมีของเล่นใหม่จะอวดด้วย”

แล้วดิถิตลากผมเข้าไปในห้องพร้อมปิดประตูเสร็จสรรพ พอได้เข้ามาอยู่
ด้านในถึงได้รู้สึกว่ห้องนี้มันใหญ่เกินกว่าเด็กตัวเล็ก ๆ จะอยู่จริง ๆ นั่นล่ะ โดยเฉพาะ

โคมไพระย้าด้านบนนั้น ไหนจะพรมลายปักที่ผมกำลังเหยียบอยู่ ดูก็รู้ว่านำเข้ามาจากต่างประเทศ แถมเตียงสี่เสาขนาดคิงไซส์ที่ต่อให้เอาเพื่อนทั้งกลุ่มมานอนรวมกันยังมีที่เหลือให้กั๊ง

“พีว้ตรมาระบายสีกัน-”

ตูป!

ยังไม่ทันสิ้นเสียงเด็ก กระปุกสีน้ำก็หลุดจากมือสั้น ๆ ร่วงลงบนพรมราคาแพงที่เอ่ยถึงก่อนหน้า หน้าข้าสียั้งค่อย ๆ ไหลออกมาเลอะเป็นวงจนผมต้องรีบกุดีกุจอกว่ากระปุกสีขึ้นมา แล้วเอาผ้าใกล้ตัวอย่างชายเสื้อตัวเองเช็ดถูพรมนั้นเพื่อหวังว่ามันจะไม่ทิ้งคราบเยอะ และดูเหมือนผมจะคิดผิดเพราะตอนนั้นนอกจากพรมที่เลอะสีเป็นปื้น เสื้อของผมก็มีสภาพไม่ต่างกัน

“ไม่เป็นไรหรอกพีว้ตร เดี่ยวค่อยให้ยายลำดวนเอาพรมผืนใหม่มาเปลี่ยนก็ได้”

“ผืนใหม่!” ผมร้องออกมาอย่างลืมตัว ผิดกับคิดที่ยืนทำหน้าที่ขอตาใส รวากับว่าสิ่งที่ตัวเองพูดเป็นเรื่องปกติ

“ใช่แล้ว มีพรมลายอื่นอีกเยอะแยะเลย พีว้ตรจะเอาด้วยไหมเดี๋ยวดิทบอกยายให้”

“ไม่ ๆ หมายถึง ไม่เป็นไร พี่เกรงใจนะ” ผมร้องปฏิเสธหน้าตาตื่นทันทีถึงแม้ว่าดิทจะมีน้ำใจเผื่อผมถึงผมที่เพิ่งรู้จักกันไม่ถึงชั่วโมง แต่ขึ้นเจ้าคุณหนูตัวเบี่ยงไปพูดแบบนั้นกับยายลำดวนผมก็ถูกเฉดหัวออกจากบ้านนะสิ

“ก็ได้...” ดิทว่าอย่างหงอย ๆ แต่พริบตาก็กลับมากระปี้กระเปร่าอีกครั้ง

“...งั้นพีว้ตรลุกขึ้นแล้วมาเล่นต่อวางรถไฟกันเถอะ”

“โอเค” ผมลุกขึ้นเดินเอื่อย ๆ ไปหาเจ้าตัวที่กำลังแกะกล่องชุดของเล่นรถไฟพร้อมวางต่ออย่างตีขนาดยักษ์

ดู ๆ แล้วคืนนี้ผมคงหลับเป็นตาย เพราะแค่วาดรูปตอนสายกับบนลินก็กินพลังงานไปมากโข ไหนจะต้องรับมือกับเด็กพลังล้นอย่างดิทต่ออีก

หันมองนาฬิกาอีกทีก็เป็นเวลาเกือบหกโมงเย็นเสียแล้ว ไม่น่าเชื่อว่า

เด็กม.ต้นอย่างผมกับเด็กประถมอย่างดิถจะเข้ากันเป็นพี่เป็นขลุ่ย แม่แรก ๆ จะเป็นคนน้องที่ชวนผมคุยเสียส่วนใหญ่ แต่ช่วงหลังพอได้เจของเล่นกับเกมที่ถูกใจก็เพลิดเพลินด้วยอย่างสนุกสนานจนลืมไปเลยว่าเพิ่งรู้จักกันวันนั้นวันแรก

“พี่ต้องกลับแล้ว เตี่ยวยายล้าดวงว่าเอา...” ผมบอกพลางส่งหุ่นจำลองไดโนเสาร์ขนาดเท่ามือคืนให้ พอดิถได้ยินแบบนี้จากที่ยิ้มร่าหน้าก็ค่อย ๆ เจื่อนลงจนผมอดเอ็นดูไม่ได้ต้องส่งมือไปลูบหัวเบา ๆ “...ค่อยมาเล่นด้วยกันใหม่ก็ได้”

“พี่ตัวจริงหรือ น้ามโกหกนะ”

“สัญญาเลย” ผมยื่นนิ้วก้อยไปด้านหน้าดิถ เจ้าเด็กเห็นแบบนี้ก็ยิ้มออกมาอีกครั้งแล้วยื่นมือมาเกี่ยวก้อยตอบ เป็นอันว่าพวกเราได้สัญญาใจกันเรียบร้อย แม้ว่าผมเองไม่รู้ว่าจะได้เข้ามาทำงานในตัวบ้านวันไหนอีกก็เถอะ

“งั้นเดี๋ยวดิถเดินไปส่งนะ”

“ได้สิ”

“แล้วดิถไม่สงสัยหรือว่าพี่มาจากไหน” ผมถามขึ้นระหว่างทางที่เรากำลังเดินไปยังบ้านโดกลางบ้าน เพราะผมเองก็เพิ่งมานึกได้ว่าดิถแทบจะไม่ถามอะไรเกี่ยวกับผมเลยนอกจากชื่อ ทั้งมาจากไหน รู้จักายล้าดวงได้อย่างไร อายุเท่าไร ต่างจากนลินที่ถามคำถามเหล่านี้ตั้งแต่แรกที่พบกัน

“ไม่ละ” ดิถตอบชื่อ ๆ

“ถ้าพี่เป็นโจรละ” ผมถามอีกเพื่อลองใจ เพราะเจอกันครั้งแรกสภาพผมกำลังทำลับ ๆ ล่อ ๆ ในมุมมืดของห้องฉายหนัง ไม่รู้ว่าจะเห็นตอนที่ผมกำลังเปิดลิ้นชักดูของด้วยไหม ขณะที่รอคำตอบจู่ ๆ ดิถก็หัวเราะออกมาอย่างชอบใจ

“ฮ่า ๆ ๆ ถ้าพี่เป็นโจรจริงคงถูกยายล้าดวงจัดการแล้ว ไม่มานั่งเล่นด้วยกันหรอก ฮ่า ๆ” ดิถตอบ ส่วนผมงงกว่าเดิมน่ามันเกี่ยวอะไรกับยายล้าดวง ในเมื่อแกทำงานอยู่ห่างจากตัวบ้านตั้งเยอะ จะรู้ได้อย่างไรว่าขโมยจะขึ้นส่วนไหนของบ้าน นอกจากว่ายายจะแยกร่างแล้วยื่นฝ่าตามจุดต่าง ๆ ซึ่งเป็นไปไม่ได้แน่นอน
ก๊ก!

“ดิถส่งพี่ได้แค่นี้ละ บ้ายบาย” ดิถที่เดินนำไปก่อนจะกั๊กหันเหมือนเห็นผี

ทันทีเมื่อมองลงไปยังชั้นล่าง เจ้าตัวเล็กรีบหมุนตัวบอกลาพลางเร่งฝีเท้าเดินกลับห้อง
ทิ้งให้ผมยืนโบกมือลาเงียบ ๆ อยู่คนเดียวจนคิดปิดประตูห้องนอน

ด้วยความอยากรู้อยากเห็น ผมจึงลงไปชะโงกดูชั้นล่างจุดเดียวกับที่ติด
เคยยื่น แต่สิ่งที่เห็นกลับเป็นเพียงโถงกลางโถง ๆ ไม่มีใครสักคน

‘หรือคิดจะเห็นผีจริง ๆ วะ’

เมื่อคิดจบหลังคอปั่นเย็นวาบ ได้แต่ต้อยตีตัวเองในใจว่ามาคิด
เรื่องผีเผอะไรตอนนี่ ยิ่งพ้ามืดลงเรื่อย ๆ แบบที่คนแก่แถวบ้านชอบเรียกว่า
‘ผีตากผ้าอ้อม’ บรรยากาศในบ้านก็ยิ่งปลุกความหลอนกับจินตนาการน่ากลัวในหัว
ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ผมจึงไม่รอช้ารีบสับเท้าลงบันไดมุ่งออกจากตัวบ้านทันที

ในที่สุดวันอันแสนเหน็ดเหนื่อยก็จบลงเสียที โชคดีที่ยายล่าตวงไม่สงสัย
ว่าผมทำอะไรอยู่ในบ้านตัวบ้านนานสองนาน ผิดกับไอ้ที่จี้ถามอยู่นั้น ซ้ำยังหาว่า
ผมแอบขโมยมาอีก จึงตัดบทเดินหนีไปอาบน้ำอาบทำให้สบายตัวเสียเลย

ผมล้มลงนอนบนเตียง ห่มผ้า พร้อมหลับตาพริ้มโดยไม่สนแล้วว่าภพมันจะ
เข้านอนที่โมงกี่ยาม เพราะตอนนี้เปลือกตาของผมหนักอึ้งไปหมดแล้ว

กุกกัก!

เสียงกุกกักบางอย่างดังขึ้นจากเตียงฝั่งภพซึ่งมันคงหาของอะไรสักอย่าง
ผมคิดได้ดังนั้นก็พยายามสงบใจเตรียมนอนต่อ

กุกกัก! กุกกัก!

แต่เสียงนั้นก็ยังไม่เงียบลงง่าย ๆ ซ้ำยังเริ่มดังไปรอบห้องจนผมรู้สึกรำคาญ
จึงลืมตาขึ้นอีกครั้งเพื่อมองดูว่าเพื่อนตัวดีมันหาอะไรน้ก ไหนจะปิดไฟมืดดีดีต่ออีก
แล้วจะหาเจอใหม่นั้น

“หาอะไรวะไอ้ดี ไม่หลับไม่นอน” ผมเอ่ยทักไปเพราะไม่เห็นตัวมัน แล้วทันใด
นั้นมันก็โผล่หน้ามาข้างเตียงจนผมสะดุ้งโหยง โบกหัวมันไปที่

“มือหนักกว่าเดิมปะเนี่ยหรง คูย...คือจี้ แก่จี้ที่ฉันบอกเมื่อคืนแรกได้
ไหม” ภพว่าพลางทำแขนกับที่นอนจ้องหน้าผมอย่างคาดหวังอะไรบางอย่าง

ซึ่งดูแล้วไม่น่าใช่เรื่องดี

“จำไม่ได้ มีอะไรก็พูดมาเร็ว ๆ ฉันง่วงแล้ว” ผมตอบ

“โอ้ ก็นั่นไง ที่แกบอกว่าจะไปสำรวจบ้านกับฉันหลังจากผ่านไปแล้วสองสามคืนนะ”

“หา เขาจริงหรือวะ...” ผมถามย้ำ

เขาจริง ๆ ถ้าเป็นตัวผมที่ยังไม่เคยแหกกฎเลยสักข้ออาจจะตอบตกลงไปกับมันทันที แต่เพราะผมแหกกฎไปแล้วสองข้อ ถ้าไปกับมันรอบนี้ก็นับเป็นข้อที่สาม **ห้ามออกจากห้องระหว่างเวลา ๒๑.๐๐-๐๔.๐๐ น.**’

เกิดความแตกบังเอิญเดินไปเจอนลิน ดิล หรืออย่างแย่ที่สุด คือยายลำดวน ผมได้โดนเฉดหัวออกจากบ้าน เผลอ ๆ ยายแกคงสาปส่งผมด้วยซ้ำที่ไม่เคารพกฎของแกเลย “...เลื่อนไปก่อนได้ไหม วันนี้ฉันเหนื่อยมากเลยวะ”

“เหนื่อยอะไร ฉันว่างงานในตัวบ้านดูเบาว่างานในสวนอีกนะ” ภพว่าพลางจ้องเขม็งผมไปด้วย

“ก็เหนื่อย ฉันไม่ถนัดทำงานบ้าน” ผมแกต่อ

“ถามจริง คนที่แม่สอนให้ปิดกวาดเช็ดถูตั้งแต่ป.๓ แบบแกเนี่ยนะ ไม่รู้ละ ถ้าแม่ไม่ไปกับฉัน **ฉันจะตัดเพื่อน**”

ภพอดอกทำหน้าจริงจัง ว่ากันตามตรงไปประโยคตัดเพื่อนผมได้ยินมาเป็นร้อยเป็นพันรอบตั้งแต่จำความได้จึงไม่ได้กลัวกับคำนี้เลยสักนิด กลับกันสิ่งที่ตามมาหลังจากนี้ต่างหากที่เป็นปัญหา พฤติกรรมของมันที่ผมหนักใจที่สุดนั่นก็คือ ‘งอน’ ยิ่งถ้าไม่ง้อบอกเลยว่าชีวิตได้โกลาหลแน่นอน

“เฮ้อ! ก็ได้ แต่กลับมาก่อนเที่ยงคืนนะ” ผมต่อรอง ซึ่งไต่กิ่งก่าเปลี่ยนสีตรงหน้ารีบส่งยิ้มตาซิดพร้อมเข้ามาประคองผมให้ลุกจากเตียงทันที

“ได้เลยครับคุณป่วัตร กระผมจะรีบปฏิบัติการณ์ให้เสร็จก่อนเที่ยงคืนแน่นอน” ภพรับคำด้วยท่าทางหนักแน่นคล้ายทหาร ไม่วายยืนตรง ทำความเคารพแล้วยึดไฟฉายเหล็กกระบอกรอจับแว่นคุ่นเคยใส่มือผม

ถ้าเป็นปกติผมคงเอาไฟฉายปอกหัวมันสักที ซ้อหาทำตัวน้ำมันได้ แต่ตอนนี้ทั้งง่วง เหนื่อย และอ่อนเพลียเกินกว่าจะสู้มัน จึงทำได้แค่ตามน้ำไปเพื่อหวังให้การแหกกฎในค่ำคืนนี้จบลงโดยเร็ว

ความขัดแย้ง

ผมย่อมาจากชั้นสองของบ้านอีกครั้ง โดยมีภพคอยส่องไฟฉายนำทาง พอได้เข้ามาในตัวบ้านตอนกลางคืนถึงได้รู้ว่าความน่ากลัวของจริงเป็นอย่างไร

บรรยากาศในบ้านต่างกับช่วงกลางวันลิบลับ ไฟปิดมืดสนิท เสียงเขี่ยเบรียจนได้ยินเสียงลมหายใจ รูปปั้นชายหนุ่มตรงโถงกลางที่ผมชมว่าสวยหนักหนา ตอนฟ้าสว่าง บัดนี้ราวกับมันกำลังจับจ้องพวกเราตลอดเวลา โชคดีที่ไอ้ภพมันไม่อุตริแวะไปห้องจัดแสดง มิเช่นนั้นคงหลอนหัวสัตว์กว่าสิบชีวิตบนผนังจนวิ่งเตลิดกลับห้องเป็นแน่

“ไอ้โห ชั้นสองมีห้องเยอะขนาดนี้เลยหรอ อลังการอย่างกับโรงแรม...” ภพว่าพลางหยุดยืน หันซ้ายหันขวาอย่างตื่นเต้น ผิดกับผมที่เอาแต่มองปลายเท้าตัวเอง สลับกับเพื่อนตัวดี ภาวนาให้มันรีบเดินต่อไปสักที “...ฝั่งนั้นมีไฟเปิดอยู่ไปดูกันไอ้หรั่ง”

พูดจบมันก็ปรีไปห้องฉายหนังทันที ได้แต่สงสัยว่าเมื่อตอนบ่ายทั้งห้องปิดไฟมืดสนิท แล้วทำไมเวลานี้กลับเปิดไฟสว่างใโรอยู่ห้องเดียว

ผมเดินตามไอ้ตี่ที่ตื่นเต้นเป็นลิงโลดจนลืมระว่างตัว เปิดดูนู่น ดูนี่ไม่หยุด โดยเฉพาะเครื่องฉายหนังที่มันสนใจเป็นพิเศษ ยิงมองยิงเห็นภาพตัวเองเมื่อตอนบ่ายซ็อนทับไม่มีผิด

“ไอ้หรั่งมาดูสิ เครื่องฉายหนังแบบที่ฉันเคยบอกว่าอยากได้ โคตรจีบเลย” ภพกวักมือเรียกท่าทางตื่นเต้นคล้ายเด็กเห็นของเล่น

“เออ อย่างจีบ”

“ทำไมเฉยจัง หรือแกเคยเห็นมาก่อนแล้ว” มันถามพลางขมวดคิ้ว ไอ้เพื่อนตัวดีนี่มันช่างพูดหาไวเหลือเกิน อะไรผิดสังเกตนิดหน่อยก็รู้สึกได้แล้ว เตือดร้อนมาถึงผมต้องทำตัวให้ดูเป็นปกติ แม้ในใจจะกระสับกระส่ายไม่หยุด

“ก็ในพิพิธภัณฑ์ ไม่ก็โรงหนังโงะ เครื่องพวกนี้มันก็เหมือน ๆ กันหมด”

ผมแสวงงตอบปิดอย่างจำคาญแล้วเดินหนีมันไปแถว ๆ ตู้เก็บตลับเทป

“ไม่เหมือนแกะะ เครื่องนี้ทั้งใหม่กว่า มีลูกเล่นเยอะกว่า ไหนจะ...” แล้วภพก็พร่ำถึงเครื่องฉายหนังไม่หยุด ทั้งวัสดุ สี องค์กรประกอบ รูปร่าง รุ่น ยี่ห้อ จนผมได้แต่ถอนหายใจกับความคลั่งเข้าเส้นของมัน

ไอ้ตีมันบ้าหนังเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เคยบอกว่ายากเป็นผู้กำกับด้วยเลยสนใจเรื่องพวกนี้เป็นพิเศษ หลังเลิกเรียนหรือวันหยุดพวกเราจะชวนกันไปดูหนังที่สยาม ไม่ก็กรุงเกษมอยู่บ่อย ๆ

ปัง!

“เฮ้ย!” ผมกับภพร้องเสียงหลงพร้อมกันหลังจากได้ยินเสียงดังสนั่นมาจากปีกตะวันออก พวกเรามองหน้ากันเงิบ ๆ ด้วยแวตาสั่นไหว แล้วค่อย ๆ เดินมาเกาะแขนเกาะตัวกันไว้ สภาพคล้ายลูกถึงสองตัวกำลังหลงทางไม่มีผิด

“เราเดินไปดูกันไหม” ภพกระซิบ ส่วนผมตาโต

“จะบ้าเหอ เกิดเป็นคนในบ้านหรือย้ายลำดวนขึ้นมาจะทำไม” ผมกระซิบตอบ

“ถ้าเป็นย้ายลำดวนก็ต้องเดินมาหาพวกเราแล้วซี เปิดไฟจำนำสงสัยขนาดนี้...” ที่มันพูดก็ฟังดูมีเหตุผล แต่ถ้าไม่ใช่ย้ายลำดวนหรือคนในบ้านล่ะ “...หรือไม่อาจจะเป็นคนในบ้านทำอะไรตกก็ได้”

ถึงเสียงจะฟังดูไม่ใช่ของตก แต่ผมจนปัญญาจะเถียง ยิ่งเถียงกับคนแบบไอ้ตียิ่งแล้วใหญ่เพราะไม่มีทางชนะแน่นอน

จึงกลายเป็นว่าขณะนี้ พวกเราเดินออกจากห้องฉายหนังไปทางเสียงปริศนาฝั่งปีกตะวันออกแทน เหมือนภพมันกลัวว่าผมจะวิ่งเตลิดเปิดเปิงทั้งมันไว้คนเดียว จึงให้ผมถือไฟฉายเดินนำไปแล้วอ้างว่าจะคอยระวังหลังให้

โถ...ช่างเป็นเพื่อนที่ประเสริฐจริง ๆ’

เบื้องหน้ามีประตูห้องหนึ่งถูกเปิดแง้มเอาไว้เป็นช่องเล็ก ๆ จนแสงในนั้นลอดผ่านออกมายังทางเดิน ผมจำได้ทันทีว่าห้องนั้นเป็นของติด

ความรู้สึกหวนวิตกแทรกเข้ามา หากว่าเสียงดังลั่นบ้านมาจากที่นี่จริง ๆ จะเกิดอุบัติเหตุอะไรเปล่า เด็กน้อยยิ่งประมาทและไม่ระวังตัวสักเท่าไรด้วย

พวกเราเดินย่องต่อหวังแอบดูสถานการณ์ในห้อง ทว่ากลับมีเสียงคนพูดคุยกันดังออกมา ยิ่งขยับเข้าใกล้ประตูเสียงนั้นก็ยิ่งชัดขึ้น ผมจึงเลือกปิดไฟฉายแล้วก้มต่ำเพื่อไม่ให้สะดุดตาคนในห้อง ภาพเองก็ทำตามอย่างว่าง่าย

“อึก อึก ฮือ”

เสียงร้องไห้ของเด็กผู้ชายดังออกมาจากห้องจนผมใจเสีย รีบย่องไปส่องตรงช่องประตูที่แง้มไว้ทันที ภาพของดิถนังพุ่มพ่ายอยู่บนพื้นท่ามกลางกองของเล่นและเสื้อผ้าที่กระจัดกระจาย

ผมพยายามเอียงใบหน้าสอดสายสายตาเพื่อมองหาใครอื่นอีก แล้วก็พบกับร่างออรชรแสนคั่นเคยยื่นกอดอกหันหลังให้ประตู เด็กหญิงผิวขาว ผมยาวเงางามสยหายกลางหลัง ชุดกระโปรงผ้าฝ้ายแขนยาวคล้ายจะเป็นชุดนอน... นลิน

“เงียบสักที! หยุดร้องได้แล้วมันน่ารำคาญ” เธอตะคอกใส่ดิถนังด้วยน้ำเสียงที่ผมไม่เคยได้ยินมาก่อน และไม่เคยคิดว่าเธอจะออกจากปากของเธอ

“อึก ฮือ!” เด็กชายพยายามปิดปากกลั้นเสียงตัวเอง ทว่าทั้งตัวกลับสั่นระริกราวลูกนก จนผมอยากพุ่งตัวเข้าไปช่วยให้รู้แล้วรู้รอด แต่เมื่อทำท่าจะลุกไ้ตั้งที่กลับรังแกเขาไว้แล้วสายหน้าเป็นเชิงว่าให้รอดูสถานการณ์ต่อไปก่อน จึงต้องจำใจนั่งมองพื้นห้องคู่นี้ว่าจะเป็นอย่างไรต่อ

“พี่บอกแล้วใช่ไหมว่าอย่ามายุ่งของของพี่ อยู่ในห้องเฉย ๆ มันจะเป็นจะตายรีไรง หา!” นลินตะโกนใส่หน้าดิถนังอย่างเกรี้ยวกราด ไม่เหลือเค้าของนางฟ้าใจดีในสายตาของผมอีกแล้ว

“ฮือ ชะ ขอโทษ” ดิถพยายามเค้นเสียงตอบ คนที่ฟังจบก็พุ่งเข้าไปจับต้นแขนเด็กทั้งสองข้างไว้แน่นเสียจนน้องหน้าเหยเกเพราะความเจ็บ

“แล้วแกล่ไปมากแค่ไหน ทำมันเป็นรอย หรือทำมันเปื้อนรีเปลา”

“...” ดิถสายหน้า

“โกหกหน้าด้าน ๆ! ก็เห็นกับตาว่ามันเปื้อน พี่ไม่ใช่พ่อแม่เนะที่จะหุบเขาเชื่อทุกคำโกหกของแก คิดว่าจะมีคนโไปตลอดรีไรง...” แวบหนึ่งภาพของเตี้ยที่ตะคอกใส่ผมในวันนั้นฉายชัดขึ้นมาที่บนลิน จนผลอตัวยกมือมากุมคอเสื้อตัวเอง “...ของเล่นของตัวเองมีเยอะแยะทำไมไม่เล่น หรือคิดจะแย่งของของพี่ไปตลอด”

น้ำเสียงของเธอเย็นเยียบจนผมสะท้าน นลินผละออกจากดิถ แล้วเดิน ล่องลอยราวคนสติหลุดไปที่โต๊ะเตี้ยข้างเตียง เพราะตัวของเธอบังอยู่จึงไม่รู้ว่าจะหยิบ อะไรออกมาจากตรงนั้น

แต่แล้วก็ต้องเบิกตากว้างจนแทบถลน หัวใจร่วงไปกองที่ตาตุ่ม สิ่งที่อยู่ในมือ นลินคือหุ่นจำลองยี่ราฟทำจากเซรามิกขนาดประมาณหนึ่งศอก เธอจับส่วนลำคอแล้วขูมนขึ้นเหนือหัว ย่างเท้าไปหาดิถที่กำลังคลานหนีพลาง ร้องไห้โฮอ่อนวอนอย่างน่าเวทนาขอให้เธอหยุด

ผมหันขวับไปขอความเห็นภพทันที แต่เมื่อสบสายตาเคร่งเครียดแบบ เดียวกัน ต่างฝ่ายต่างพยักหน้าลุกขึ้นยืนเตรียมผลักประตูห้องเข้าไป

ปัง!

ทว่าประตูที่แง้มไว้กลับปิดฉับต่อหน้าพวกเราอย่างแรงจนชวนเซถอยหลัง กันทั้งคู่ ภพได้สติก่อนจึงเดินไปหมุนลูกบิดประตูทันที

“ลึอก” มันหันมาบอกคำเดียว

ก็อก ๆ กัก ๆ

“ข้างในเปิดประตูหน่อย! นลิน! ดิถ!” ผมตะโกน ทั้งเคาะทั้งหมุนลูกบิด มั่วไปหมด ไม่สนว่าภพจะทำสีหน้าอย่างไรตอนผมเรียกชื่อคนในห้อง ไว้ค่อยอธิบาย ใ้หลังที่หลังก็ได้ ในใจตอนนี้ร้อนรนเป็นห่วงพี่น้องคู่นั้นเหนือสิ่งอื่นใด

เพลิง!

“กรี๊ด!”

“ดิถ!!”

ผมร้องเสียงหลง เสียงของตกแตกตามด้วยเสียงกรี๊ดร้องของดิถทำให้ ผมรู้ว่าสถานการณ์ในนั้นย่ำแย่ถึงที่สุดแล้ว พยายามทั้งเคาะ ทั้งตีประตูภาวนาให้ มันเปิดออกเสียที แต่แล้วก็มือสอดเข้าได้รักรวดึงผมออกห่างจากประตูนั้น

“ตั้งสติก่อนไฉนหรี! ทูบตีให้ตายประตูก็ไม่เปิดหรอก...ทำตามฉันนะ หลับตา สูดหายใจลึก ๆ” เป็นภพที่ลากออกมา มันจับตัวผมหันให้เผชิญหน้ากันแล้วหายใจ เข้าออกให้ดูซ้ำ ๆ ผมลองปิดเปลือกตาทำตาม จนรู้สึกว่าจะจิตใจเริ่มสงบลงจึงค่อย ๆ ลืมตามองมันอีกครั้ง

“แกจำได้ไหมว่าฉันสะเดาะกระดูกแฉเป็น...” ผมพยักหน้าหงึก ๆ ใจขึ้นขึ้นมา เพราะเพิ่งนึกได้ว่านอกจากวิชาการ ภพมันก็เทพยันวิชาโจร ทั้งหลอกคน ซ่อนของ ปลอมแปลงเอกสาร ยันสะเดาะกระดูก “...จันช่วยกันหาขวด บัตร กรรไกร หรืออะไรก็ได้ที่แข็ง ๆ แบน ๆ มาให้หน่อย เดี๋ยวฉันจัดการที่เหลือต่อเอง”

“ไอ้ดี! พุดจบพวกเราก็ก๊แยกย้ายกันไปหาของที่มันต้องการทันที ผมเลือกเข้าไปหาในห้องศิลปะเพราะเป็นห้องที่มีอุปกรณ์เครื่องเขียนต่าง ๆ หลากหลายประเภท เมื่อฉายไฟไปยังโต๊ะกลมกลางห้องก็พบกรรไกรวางอยู่ทันที เหมือนมีคนจงใจทิ้งมันไว้ให้ ผมปัดความคิดหุยมหิมทิ้งรีบคว้ากรรไกรตรงออกจากห้องทันที

ทว่า ยิ่งเดินหรือวิ่งเท่าไรก็ไม่ถึงห้องของดิถีเสียที ราวกับทางเดินนี้ยาวไกลไร้ที่สิ้นสุด พยายามส่องไฟดูก็เห็นแต่ประตูแบบเดียวกันหมด แต่เมื่อตัดสินใจหันกลับทางเดิม ห้องศิลปะดันหายไปเสียแล้ว

“งานเข้าแล้ว...ไอ้ดี! อยู่ไหนวะ!” ผมพึมพำกับตัวเองแล้วตะโกนเรียกภพ ไร้เสียงตอบกลับมา แม้แต่เสียงสะท้อนก็ไม่มี

“ภพ! ไอ้ดี! ตอบหน่อย!”

ผมยังคงเดินหน้าพลงตะโกนเรียกเพื่อนต่อไป จิตใจเริ่มว่าวุ่น แผ่นหลังเย็นเฉียบตึงน้ำแข็งเกาะ ลำคอแห้งผากจากการตะโกน ผมเริ่มหมดใจไปต่อ แม้จะหวงดิถีกับภพ แต่เวลานี้สถานการณ์ของตัวเองก็ไม่สู้ดีนัก จะรอดออกไปจากวังวนนี้ได้ไหม ต้องเดินอีกแค่ไหนถึงจะสุดทาง

ฟุบ!

ผมหลุดฮวบลงไปคุกเข่ากับพื้น สองมือที่ถือไฟฉายกับกรรไกรยกพนมที่อกนี้ถึงคำที่แม่เคยสอนไว้ว่า หากเกิดเรื่องไม่ดีแล้วอับจนหนทางจริง ๆ ให้ลองพนมมืออธิษฐานอ่อนวอนขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ดู

‘ถ้าทำอะไรผิดไปผมขอโทษครับ แต่ใครก็ได้ช่วยพาผมออกไปจากตรงนี้ที’

วาบ!

“อ้าว! มานั่งทำอะไรอยู่ตรงนี้จะ ไฉ่หรั่ง” ผมยกมือบังตาตัวเองทันทีเมื่อจู่ ๆ มีแสงไฟส่องมาตรงหน้าหลังจากนั่งสิ้นพนมมืออยู่นานสองนาน ก่อนจะค่อย ๆ

ลดมือลงเมื่อได้ยินเสียงที่คุ้นเคยของภพอีกครั้ง

“ไ้ดี!” ผมร้องเรียกมันพลางระบายยิ้มออกมาอย่างโล่งใจ ขอคุณอะไรก็ตามที่พาผมมาเจอมัน

“เออ ๆ แล้วแกไปไหนมาฉันเดินวนหาตั้งนาน” ภพว่าเสียงดูเล็กน้อย

พอหันมองรอบตัวแล้วเห็นว่าตัวเองนั่งคุกเข่าอยู่หน้าห้องศิลปะ ขนพริ่นลุกซู่ทั้งตัว จึงหันขวับไปมองหน้าเพื่อนรักอีกครั้ง รีบลุกขึ้นจูงมือมันไปห้องติดกันที่โดยที่เจ้าตัวไวววายตัดพ้อไม่หยุดหาว่าผมจะทิ้งมันอยู่นั้น ซึ่งผมเองก็ไม่ได้ตอบอะไรกลับไป ลำพังสิ่งที่เจอก่อนหน้านี้ก็หาคำอธิบายยากเต็มก้นแล้ว ผลอ ๆ กลัวคำตอบจนไม่อยากจะเสียด้วยซ้ำ

ระหว่างทางเดินไปห้องของติดต้องผ่านบันไดเชื่อมกับโถงกลาง ทางตามผมเห็นแสงสลัวมาจากฝั่งห้องรับแขกชั้นล่างจึงหยุดฝีเท้าย่อตัวลงอัตโนมัติโดยไม่ลืมดึงภพลงไปด้วย

“ย่อทำไม” มันถาม

“ฮู! แกลองดูที่ห้องรับแขกที่ว่าเห็นเหมือนฉันไหม” ผมว่าพลางพยักพยิดหน้าไปทางห้องรับแขก ภพชะโงกหัวดูไม่ถึงเสียวิกีย่อตัวกลับลงมาดังเดิม

“ชัดเลย แสงจากตะเกียงของยาย” ภพกระซิบหน้าตาตื่น ซึ่งผมเชื่อมั่นหมดใจเพราะคนที่อยู่กับยายล้าดวงตลอดอย่างมันไม่มีทางจำผิดแน่ ตอนนี่ต้องตัดสินใจแล้วว่าจะไปช่วยดิถ หรือเลือกที่ซุกหัวนอนของตัวเองก่อน

“พวกเรากลับห้องกันเถอะไ้หรั้ง ฉันว่ายายแกมาที่นี้เพราะเสียงจากห้องนั้นนั่นละ” ราวกับอ่านความคิดของผมออก ภพรีบคว้าข้อมือจูงลงชั้นล่างอย่างรวดเร็วโดยไม่รอคำตอบจากผมเลย แต่เพราะขึ้นตัวเองไ้เลยกลายเป็นสภาพเด็กผู้ชายอ้วนผมสองคนย้อยุดกันอยู่กลางบันได

“แล้วถ้ายายล้าดวงแค่เดินผ่านมาเฉย ๆ ละไ้ดีที่ ยายแกอาจจะไม่รู้ว่าจะสองพี่น้องกำลังทะเลาะกันเลียดตงยางออก ถ้าเราหนีไปแล้วดิถเป็นอันตรายละ” ผมพยายามกระซิบบอกอย่างใจเย็นที่สุด แต่ดูภพจะเริ่มหงุดหงิดขึ้นมาเพราะไปชัดมัน ไนจะเรียกชื่อดิถอย่างชินปากอีก

“ยังไ้ยายก็ต้องเดินทั่วทั้งบ้านอยู่แล้ว...แล้วคนที่จะอ้ามहितถึงขั้นทำร้าย

น้องเลยเหวอ เกิดติดมากเกินไปแล้วไอ้หรั่ง พวกเราไม่เห็นเหตุการณ์ ณ ตอนนั้น ด้วยซ้ำ...ก่อนจะห้วงคนอื่น ห่วงตัวเองก่อนเถอะ หรือแกอยากกลับไปหาวราชแล้ว”

ภพว่ายยาวเหยียดจนผมหาจุดแทรกไม่ได้ โดยเฉพาะประโยคสุดท้าย ทำเอาสะอึก เพราะตัวเองก็ยังไม่อยากกลับบ้านตอนนี้ จึงทำได้เพียงก้มหน้า หลบสายตามัน

“หรือถ้าแกมีน้ำใจอยากช่วยนักก็ไปคนเดียว ฉันจะกลับห้อง” เอย่ต่อด้วย น้ำเสียงเฉียบขาดพลางจ้องเขม็ง แล้วปล่อยมือจากข้อมือของผม เป็นเชิงว่ามัน ไม่ได้ล้อเล่น และพร้อมกลับจริง ๆ

ซึ่งภพเองก็คงรู้คำตอบของผมอยู่แล้ว ต่อให้ผมอยู่ต่อก็ทำอะไรไม่ได้ เพราะสะเดาะกุญแจไม่เป็น เหมือนนับถอยหลังรอเวลาให้ยาลำควนมาเจอด้วยซ้ำ “ก็ได้วะ...กลับห้องกัน”

ผมตอบเสียงแผ่ว ภพได้ยินดังนั้นจึงนำของลงบันได สังเกตจังหวะแสงไฟของยาลำควนหายลับเข้าไปในห้อง แล้วค่อยพากันวิ่งออกจากตัวบ้าน กลับสู่ห้องนอนทันที

ในใจของผมรู้สึกผิดจนจุกอกที่เห็นเหตุการณ์ทุกอย่างแต่กลับช่วยอะไรไม่ได้เลย ทั้งที่ทั้งคู่ต่างหยิบยื่นมิตรไมตรีนับผมเป็นเพื่อน เป็นพี่

ถ้าตอนนั้นเลือกที่จะไม่เชื่อภพแล้วเข้าไปห้าม เรื่องอาจจะไม่บานปลายขนาดนี้ก็ได้ สุดท้าย ผมจึงได้แต่หวังให้ยาลำควนไปช่วยเหลือนลินกับติดทันเวลา และไม่เกิดเหตุน่าสลดดังที่จินตนาการไว้ก็พอ

เปลือกตาของผมหนักอึ้งทำได้แค่ลืมตาข้าง หลับตาข้าง ไม่อยากตื่นขึ้นมาใช้ชีวิตเลยสักนิด เมื่อคืนกว่าจะข่มตาลับได้ก็เกือบเช้า ต้นเหตุมาจากเพื่อนตัวดี ที่ตั้งแตกลับถึงห้องก็ไม่พูดไม่จา แต่ก่อนนอนดันทิ้งระเบิดไว้ลูกใหญ่ว่า

‘พรุ่งนี้เช้ามีเรื่องจะคุยด้วย’

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่า เป็นเรื่องที่ผมรู้จักสองพี่น้องนลินกับติดแน่นอน กะจะเก็บไว้เป็นความลับรอวันที่ผมไขปริศนาทุกอย่างให้กระจ่าง แต่ก็อย่างที่คนโบราณเขาว่า

ความลับไม่มีในโลก

เขานี้ทุกอย่างก็ช่างเป็นใจ เพราะยายลำดวนทิ้งจดหมายเขียนด้วยลายมือหวัด ๆ ว่าตนออกไปทำธุระข้างนอก และจะกลับมาก่อนกินข้าวเย็น ให้ภพกับผมดูแลบ้านให้เรียบร้อย และอย่าสร้างควมวุ่นวาย

“เล่ามาให้หมด ทุกเรื่อง ทุกอย่างที่แกรู้ ห้าม โกหก”

ภพว่าอย่างจริงจัง นั่งกอดอกจ้องเขม็งอย่างคาดคั้น ตอนนี้องค์เรานั่งอยู่ในศาลาริมน้ำที่บัดนี้เงียบสงบ มีลมเย็นพัดอ่อน ๆ ช่วยคลายความกดดันในใจ

ผมสูดหายใจลึก ๆ รวบรวมพลังแล้วพยักหน้าให้มันก่อนจะเริ่มเล่าทุกอย่าง ตั้งแต่ฝนประหลาด รอยเท้าสะเปะสะปะในห้อง แล้วก็เรื่องของนลินกับดิถ รวมไปถึงทางเดินเมื่อคืนที่ผมเดินอย่างไม่สิ้นสุด ยกเว้นเรื่องกุญแจปริศนาที่ไม่ได้เล่าออกไป เพราะอยากรหาคำตอบด้วยตัวเอง

ซึ่งกว่าจะเล่าครบทุกเรื่องทำเอาผมเสียงแหบเสียงแห้ง ส่วนไอ้ดีที่แค้นตั้งใจฟังเงียบ ๆ ไม่รู้ว่าสมองอันปราดเปรื่องของมันกำลังคิดอะไรอยู่ จึงได้แต่นั่งเงียบรอคำตอบจากมันบ้าง

“แสดงว่าแกแหกกฎครบสามข้อแล้วใช่ไหม” ภพถาม

“เออ”

“ปะ!”

“ไอ้ยะ! อะไรของแกวะไอ้ดี” ผมทำหน้าที่เหลือหลา ลูบหน้าผากบ่อย ๆ ตรงจุดที่มันตีดนิ้วใส่ ปกติมันแทบไม่ลงไม้ลงมือแกลังผมก่อนด้วยซ้ำ

“ถ้าฉันไม่มาเห็นเองกับตาหรือจี้ถาม แกจะยอมบอกเรื่องพวกนี้กับฉันไหม จะปิดบังกันไปถึงไหน” ภพตัดพ้อออกมาแบบที่ผมไม่เคยเจอมาก่อน

“ฉันกะว่าจะจัดการทุกอย่างด้วยตัวเองแล้วค่อยเล่าให้แกฟัง ไม่คิดว่าเรื่องมันจะใหญ่ขนาดนี้...ขอโทษ” ผมก้มหน้างุด ยอมเอ่ยขอโทษแต่โดยดี

“เฮ้อ! ถ้าแกมีความลับกับฉันอีก ฉันจะไปบอกยายลำดวนแล้วพาแกกลับเยาวราช”

“ไอ้ดี!”

“ฉันพูดจริง ๆ แก่ก็รู้ว่าฉันไม่ชอบให้เรามีความลับต่อกัน” ภพว่าจบก็
ผินหน้าหันทันที เป็นสัญญาณบอกว่าผมห้ามแย้งอะไรอีก และต้องทำตามสิ่งที่มัน
พูดเท่านั้น ซึ่งผมก็ยอมจำนนเพราะยังต้องพึ่งพามันอีกหลาย ๆ เรื่อง บวกกับมีมัน
เป็นเพื่อนรักเพียงคนเดียวที่ล้มหัวจมท้ายกันมาตั้งแต่เด็ก

“โอเค ๆ ยอมแล้ว หายงอนได้รึยัง” ผมเอ่ยหยอหย ๗ ภพได้ยืนแบบนั้นก็นั่ง
ขยับกลับมามองแล้วจิกยิ้มตาขีด ส่งมือมาลูบหัวเหมือนลูบหมา จะยอมให้มันสักครั้ง
แล้วกัน เพราะครั้งนี้ผมผิดจริง แต่อย่าให้ถึงที่ผมบึ้งนะ

“หายแล้วก็ได้ แล้วคนที่ซื้อนลิน ปกตินิสัยโมโหร้ายแบบนั้นอยู่แล้วหรือ”

“ไอ้ทีละมือออกแล้วถามด้วยความสงสัย อย่ว่าแต่มันเลย ผมเองก็สงสัยที่
นลินเปลี่ยนไปจากหน้ามือเป็นหลังมืออย่างกับคนละคน

“ตรงกันข้ามเลยต่างหาก นลินเป็นคนจิตใจดี พูดจาไพเราะ เรียบร้อย
อ่อนหวาน ชอบวาดรูปเหมือนฉันด้วย” พูดออกไปตามสิ่งที่เคยเห็น แต่กลับได้รับ
สายตาล้อเลียนจากภพกลับมา

“ฮันแน่ แก่โดนมารยาทหญิงหลอกแล้วรีบล่าเพื่อน...คนจิตใจดีที่ไหนจะ
เอาหุ่นยี่ราฟตีหัวน้องชายตัวเอง แก่โดนสาวหลอกแล้วไอ้หรั่ง”

อยากเถียงมันกลับเหมือนกันว่าไม่ใช่ แต่สืบบากว่าไม่เท่าตาเห็น โดยเฉพาะ
ภพที่เห็นนลินครั้งแรกตอนที่เธอทำร้ายดิิด ต่อให้พูดแก้ต่างยังไงก็คงฟังไม่ขึ้นอยู่ดี

“งั้นพวกเราลองไปหาทั้งคู่เลยดีไหมละ ให้รู้กันไปเลยว่านิสัยจริง ๆ เป็น
ยังไง” ภพเสนอ

“เอาสิ”

พวกเราเดินหาสองพี่น้องตามสถานที่ต่าง ๆ โดยมีผมเดินนำ ไม่ว่าจะ
เป็นสวนหลังบ้าน ห้องหนังสือ ห้องจัดแสดง ห้องศิลปะ ห้องฉายหนัง จนมาถึง
ห้องของดิิดที่เคาะเท่าไรก็ไม่มีเสียงตอบรับจากคนในห้อง ไหนจะตัวบ้านที่เงียบเขิบ
ไม่มีแม้แต่เสียงนกเล็ดลอดเข้ามาด้านใน ทำผมเริ่มใจไม่ตี

“บางทีภูจะของยายล่าดวงอาจจะเกี่ยวกับสองพี่น้องก็ได้ อย่าคิดมากเลย”

“ไอ้ที่ว่าพาลงตบป่าปลอบใจ พอลองคิดตามก็ใจชื้นขึ้นมานิดหน่อย

ฟังดูสมเหตุสมผลกับการที่ไม่มีคนในบ้านอยู่เลย...แต่จะไปกันทั้งหมดเลยหรือ

“แล้วแม่ของทั้งคู่ล่ะ”

ตึง!

ลึนเสียงพิมพ์พำของผมก็มีเสียงคล้ายคนกระที่บเท้าดังมาจากเพดานจน
พวกเราแหงนหน้ามองพร้อมกัน พลันขนอ่อนหลังคอดลุกชู ไม่ต้องปริปากพูดอะไรอีก
ต่างคนต่างวิ่งเตลิดออกจากบ้านไปยังศาลาริมน้ำทันที

“แฮก ๆ หรือว่า...แม่เขาจะตายแล้ว”

หมับ!

ผมรีบปิดปากไอ้ตี๋ทันทีก่อนจะพ่นอะไรมากไปกว่านี้ แล้วหันรีหันขวางดูว่า
มีใครบังเอิญผ่านมาได้ยินหรือไม่ ขึ้นมีคนงานคนอื่นที่ผมไม่รู้จักได้ยินแล้วเอาไปพูด
ให้ยายล่าววนฟัง แม้แต่ภพก็คงไม่วายถูกตาเลาะแน่นอน

“ก็มันน่าสงสัยออก สองพี่น้องพวกเราเห็นมากับตาแล้ว คนพอแก่ก็เล่าว่า
ไปทำงานในกรุงเทพฯ เหลือแค่คนแม่นี้แหละที่เรายังไม่เจอ” ภพแกะมือผมออกแล้ว
พูดต่อ พูดไปหอบไปจนผมเปลี่ยนมาลูบหลังมันแทน

“แต่การตัดสินใจไปเองว่าเขาตายมันก็ไม่ถูกไหมวะ เขาอาจจะอยู่ที่อื่นก็ได้”

“พวกเราเดินผ่านทุกห้องแล้วเหมือนกัน ถ้าอยู่ในห้องจริง ๆ ก็ควรออกมาดู
ไม่ก็ออกมาเดินเล่นเหมือนลูกตัวเองบ้าง...” ไอ้ตี๋ปรับลมหายใจให้กลับมาสม่ำเสมอ
แล้วพูดต่อ “...เสียงที่เราได้ยินมันเสียงกระที่บเท้าชัด ๆ แล้วบนนั้นเป็นชั้นสาม
ที่หาทางขึ้นไม่เจอด้วยซ้ำ ถ้าไม่ใช่ผี-”

หมับ!

“พอ ไม่ต้องพูดแล้ว” ผมรีบเอามืออุดปากเพื่อนตัวดีอีกครั้ง ที่มันพูดก็
ดูเป็นไปได้อีก ยกเว้นประโยคสุดท้ายนี้แหละ

ชั้นสามถ้ามองจากนอกบ้านจะเห็นว่ามึ่น้ำต่างทรงสูงอยู่ตามห้องไม่ต่าง
จากชั้นอื่น แต่เมื่ออยู่ในบ้านกลับไม่เจอกระที่บบันไดลิงหรือทางเชื่อมขึ้นด้านบน
ภพโบกมือไปมาเป็นเชิงว่าไม่พูดเรื่องนั้นแล้ว ผมจึงผละมี้อออกแต่โดยดี

“ไว้ค่อยถามทีหลังก็ได้ งั้นเรามาเล่นอะไรสนุก ๆ แก่เครียดกันดีกว่า...”

ไอ้ตี๋ผะรอยยิ้มที่ดูแล้วไม่น่าไว้วางใจออกมา จนผมถอยหลังหนีมันหนึ่งก้าว “...ไม่ได้คิดอะไรแผลง ๆ หรือกลัว นี่!”

ภพล้วงลูกแก้วสีน้ำตาลออกมาจากกระเป๋ากางเกง ผมตาวาววุ้นตื้นตันที่ตั้งแต่เกิดเรื่องขึ้นที่เยาวราชก็ไม่มีอะไรสนุก ๆ เล่นด้วยกันเลย ไม่คิดว่ามันจะเตรียมของแบบนี้มาด้วย ไม่พูดพรั้มให้เสียเวลา พวกเราช่วยกันจัดแจงพื้นที่ให้เหมาะกับการเล่นตีลูกแก้วทันที

สองสหายตีลูกกลมวาบวับกันหรรษา เสียงคิกคักดังประสานไปถึงชั้นสามแสนลับแล ดวงตาไร้แววมลความอิจฉา แลโตกา ยังคงจับจ้องไม่วางตาจนตะวันลับไป

๕ วันที่ฝนตก

หลังจากผ่านคำคืนบาดหัวใจ ได้รับทุกข์และเล่นสนุกกับภพที่รู้สึก
ผ่อนคลาคลายขึ้นเยอะ รวากับสิ่งที่แบกอยู่บนบ่าเบาลงอย่างไม่น่าเชื่อ ไหนจะไม่มี
ผีประหลาดรบกวนการนอน เรียกได้ว่าเต็มพลังเต็มอิมเลยทีเดียว

เมื่อพักผ่อนเต็มที่ สมองก็เริ่มคิดปะติดปะต่อสิ่งต่าง ๆ แจ่มชัดขึ้น
วันนี้ผมจึงตั้งใจจะหาคำตอบของกุญแจปริศนา รวมไปถึงเรื่องครอบครัวรัตนอาทิพย์
ที่มีความคลุมเครืออยู่มาก อย่างน้อยวันนี้ก็ต้องเจอสองพี่น้องไม่ว่าใครคนหนึ่ง
ให้ได้ เพราะอยากรู้ต้นตอของเหตุการณ์ในวันนั้นและหลังจากนั้นด้วย

ทว่าอากาศวันนี้กลับไม่เป็นใจเอาเสียเลย ฝนเทลงมาแบบไม่มีที่มิชลุ่ย
ทำให้ผม ภพ กับยายลำดวนต้องเข้ามาทำงานในตัวบ้านกันหมด โดยยายลำดวน
เป็นคนทำความสะอาดชั้นสอง ปล่อยให้ผมกับไอ้ต๊อด ๆ ฎู ๆ ชั้นหนึ่งไปตามระเบียบ
และอย่างที่รู้ว่าชั้นหนึ่งสะอาดเยี่ยมจนแม้แต่ไรฝุ่นยังไม่มี ผมกับภพจึงมีโอกาสคุย
เล่นกันเป็นส่วนใหญ่ บ้างก็ล้อเลียนรูปปั้น บ้างก็แอบนินทาคุณครูที่โรงเรียน หรือร้าย
หน่อยก็แซวเพื่อนในกลุ่มจนกลั่นขำแทบไม่อยู่

ตูป! ตูป! ตูป!

“เสียงอะไรวะ” ผมถามขึ้นทันทีที่ได้ยินเสียงดังหลายครั้งมาจากบริเวณ
โถงกลาง ไอ้ต๊อดส่ายหน้าไปมาท่าทางงุนงงพอกัน

“ช่วย... หน่อย...” เสียงแหบแห้งขาดช่วงดังแผ่วตามมา ผมกับภพรีบวิ่งไป
ไปหาทันทีเพราะเสียงเรียกของยายลำดวน

“ยาย!” ภพร้องออกมาเสียงหลง พลันพุ่งไปประคองยายลำดวนที่นั่งเกาะ
ราวบันไดชั้นล่างท่าทางดูเจ็บปวด อย่ายบอกระหว่างยายแก่หล่นลงมาจากข้างบน...

คิดได้ตั้งนั้นผมจึงเงยหน้ามองชั้นสองทันที แต่กลับไม่มีใครอื่น มีแค่คุณภรณ์
ทำความสะอาดอย่างไม่กวาด ไม้ขนไก่ วางระเกะระกะเท่านั้น

“ยายลูกไหวไหมจ๊ะ ไปหาหมอไหม” ภพเอ่ยอย่างร้ออนรน มันค่อย ๆ จัดทำให้ยายนั่งฟังราวบันได ส่วนผมยืนเก้ ๆ กัง ๆ ทำอะไรไม่ถูก จะเข้าไปช่วย ก็กลัวจับแรงจนยายแกเจ็บกว่าเดิม

“ข้าไม่เป็นไร อย่าทำให้มันเป็นเรื่องใหญ่เลย พัดตกลงมาแค่ไม่กี่ชั้น นั่งพักสักประเดี๋ยวก็หาย” ถึงยายจะว่าอย่างนั้น แต่เรี่ยวแรงเปล่งเสียงแทบไม่มี

ผมเคยได้ยินลูกคำรูนราวครราวเดียวกับยายลำดวนมาบ่นให้เตี้ยพัง อยู่บ่อย ๆ เกี่ยวกับร่างกายที่ถดถอยไปตามวัย ชนิดที่ว่าแค่สะกดุดล้มธรรมดา อาจถึงขั้นเสียชีวิตได้เลย เดิมทีก็ไม่เชื่อหรอกว่าร่างกายคนเราจะอ่อนแอถึงขนาดนั้น แต่ภพยายลำดวนตรงหน้าทำเอาผมเชื่อสนิทใจ พลังร้ออนรนไปกับภพด้วย

“ไม่ได้นะยาย เกิดเป็นหนักขึ้นจะทำยังไง... ให้ภพโทรศัพท์เรียกรถพยาบาล มารับนะจ๊ะ ยายบอกหน่อยว่าโทรศัพท์ตรงไหนใช้ได้-”

“ข้าบอกว่าไม่ต้อง!”

“...”

ภพกับผมหน้าเสียทันทีที่ยายลำดวนตะคอกกลับมา ผมมองไปทางเพื่อนตัวดีก็เห็นว่ามันก้มหน้างุดขिमไปแล้ว คงเสียใจที่ถูกดูทั้งที่เป็นห่วงยายจนอยู่ไม่สุข ผมจึงได้แต่ลูบหลังปลอบใจมันเบา ๆ

“นั่นเดี๋ยวผมช่วยพยายไปพักนะครับ ยายพอจะขยับไหวไหม”

ผมอาสาเป็นคนแบกยายแกไปเองถึงร่างของเราจะพอ ๆ กันก็เถอะ ยายลำดวนพยักหน้า ค่อย ๆ จัดที่จัดทางตัวเองให้พอลุกได้ ส่วนผมนั่งชันเข่าข้างหนึ่งเตรียมแบกแกขึ้นหลัง

“ภพช่วยนะจ๊ะ” ใต้เท้าได้สติพูดเสียงสั่นเล็กน้อย ก่อนจะประคองยาย ให้เกาะหลังผม พอเข้าที่เข้าทางก็นับสามแล้วค่อยลุกขึ้น โดยมีภพช่วยกางร่มนำทาง หลังจากทุลทุเลเดินมาส่งยายลำดวนที่ห้องของแกเสร็จสรรพ ภพวิ่งหาพยาบาลเพื่อประคบขายาย วุ่นวายเสียจนแกต้องเอ็ดออกมาเพราะเวียนหัว

ทว่ารอบนี้เพื่อนรักดันปิกกล้าหาแข็งขึ้น เถียงยายกลับให้นอนเฉย ๆ เดี่ยวมันจัดการเอง ผมกับยายมองตากันปริบ ๆ ก่อนแกจะยอมนอนลงกับเตียง

อย่างว่าง่าย แอบเห็นมุมปากเหยยว่นยิ้มขึ้นนิดหนึ่ง ความสัมพันธ์ของยายหลานคู่นี้
ก็น่ารักดีเหมือนกัน

ผมปลีกตัวออกจากห้องเพื่อความเป็นส่วนตัวของทั้งคู่ ล้วงกระเป๋ากางเกง
พลาจกมุกุญแจดอกนั้นเอาไว้ ตอนนี้เป็นจังหวะพอเหมาะพอเจาะที่จะเข้าไปสืบค้น
ในตัวบ้าน โชคดีที่เปิดไฟทิ้งเอาไว้ทำให้ไม่ต้องลำบากพกไฟฉายติดตัวไปด้วย

ผมหุ่บร่่มที่ไ้ใช้กันผ่นระหว่างเดินมายังตัวบ้าน อากาศหนาวเหน็บปะทะ
ผิวไม่แน่ใจว่ามาจากด้านนอกหรือด้านในกันแน่ แม้จะมีแสงไฟสว่างตามจุดต่าง ๆ
ทั่วบ้าน แต่บรรยากาศอึมครึมกลับไม่ลดลงเลย

รูปปั้นหนุ่มฝรั่งต้อนรับผมเป็นครั้งที่ ๒ ของวัน ผมเดินผ่านขึ้นไปยังชั้นสอง
ของบ้านทันที อุปกรณ์ทำความสะอาดมากมายของยายลำดวนถูกวางไว้ขีดผ่นง
ทั้งไม้กวาด ที่ตักผง ไม้ขัดขนไก่ และผ้าขี้ริ้ว แต่วางไว้ไกลจากริมบันไดจนผมอดสงสัย
ไม่ได้ว่ายายร่วงลงมาได้อย่างไร ไหนจะร่วงมาตัวเปล่าอีกด้วย

สละบัดหัวทิ้งเรื่องเกี่ยวกับยายลำดวนแล้วมุ่งหน้าเดินต่อเพื่อเป้าหมาย
ของวันนี้ ‘บันไดขึ้นชั้นสาม’ แม้ว่าเสียงกระเบื้องเท้าที่ได้ยินเมื่อวานจะทำขวัญหาย
แต่หากมองอีกมุมหนึ่งเป็นไปได้ว่ามีคนอยู่ข้างบนนั้น ซึ่งการกระเบื้องเท้าอาจเป็น
สัญญาณขอความช่วยเหลือก็ได้

ที่ว่า เดินวนทางเดินชั้นสองเป็นสิบลรอบ เข้าห้องนู้นออกห้องนี้ ลองบิดประตู
ที่ถูกปิดไว้เบา ๆ ครบทุกห้อง กลับมีแต่ห้องที่ล็อกเอาไว้ทั้งนั้น

“เฮ้อ!” ผมถอนหายใจทรวดตัวลงนั่งพิงผนังข้างอุปกรณ์ทำความสะอาด
อย่างท้อใจ ชูกุญแจดอกเล็กขึ้นมาพลาจจ้องมองมันเขม็ง ถ้าไม่บอกคำตอบแล้ว
จะเอามันมาให้ทำไมตั้งแต่แรก ผมไม่ใช่คนสืบ นักแกะรอย เป็นแค่เด็กม.๒ ธรรมดา
ที่มาขออาศัยอยู่เอง

ครี้น เปรี้ยง!

“โอย ใจหายใจคว่ำหมด” จู ๆ ฟ้าก็ร้องเสียงดังสนั่นจนทั้งตัวสะดุ้งโหยง
หัวใจแทบหลุดออกมา และราวกับเตือนสติว่าผมนั่งอยู่คนเดียวบนทางเดินยาว เยื้อง
ไปด้านหลังน้ำเล็กน้อยมีบันไดทางลงที่มองลงไปเห็นโถงกลาง พอมองจากมุมนี้ดูเหมือน

ว่ารูปปั้นผู้ชายคนนั้นกำลังยืนหันหลังให้ผมอยู่ พลับขนลุกชันขึ้นมาทันทีที่เผลอคิดไป ว่าถ้ามันขยับตัวหันกลับมาละ...

“พี่วัตรทำอะไรอยู่เหรอ”

เสียงเล็กดังมาจากทางขวา ทำให้ผมที่เหม่อมองรูปปั้นนั้นอยู่ตกใจจนลมหายใจขาดช่วง เมื่อหันไปมองก็พบกับติดสุมชุดโทนสีแดงเข้มสลับน้ำตาลอ่อน กำลังยืนตรงมือโพล่หลัง ทำหน้าจงน

อาจเป็นเสียงฝนหรือเสียงฟ้าร้องที่ดังจนกลบเสียงฝีเท้าของดิถ เพราะผมไม่รู้ตัวเลยสักนิดว่าเจ้าเปี้ยกมายืนตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไร

“อ้าวดิถ พี่กำลังเหม่อ ๆ อยู่นะ... แล้วเราหายไปไหนมา เมื่อวานไม่เจอเลย” ผมถามด้วยความเป็นห่วง พลับลุกเดินไปหาดิถใกล้ ๆ จับหมუნตัวเหมือนตุ๊กตาเพื่อตรวจสอบร่างกายว่ามีตรงไหนเป็นแผลรีเปล่า

“หยุดก่อนพี่วัตร ดิถมีนหัวไปหมดแล้ว!” คนน้องผละตัวออกมาชวอนเซจะล้ม จนผมต้องคว้าแขนประคองไว้

“เมื่อวานดิถไปข้างนอกกับยายลำดวนมานะ” พอดิถยืนตรงด้วยตัวเองได้อีกครั้งก็ตอบกลับมา ผมถอนหายใจอย่างลึ้มตัว โลงอกที่เรื่องราวเป็นไปดังที่ผมคิด จู่ ๆ ภาพเฮียวัตรตอนช่วยผมทำแผลหกล้มก็ซ้อนทับเข้ามาในหัว ตอนนั้นคิดว่าล้มจนเป็นแผลใหญ่โต ทว่ากลับมีรอยจาง ๆ นิดเดียวเท่านั้น... ความรู้สึกของเฮียจะเหมือนกับผมตอนนี้ไหมนะ

“เมื่อก็ดิถเห็นพี่วัตรเดินไปเดินมาตั้งหลายรอบ หาอะไรอยู่เหรอ” ดิถถามต่อทันที

“เห็นด้วยเหรอ...” ดิถพยักหน้าหงึกหงัก “...หาบั้นได้อื่นขึ้นสามมอยู่ พอดียายลำดวนใช้ให้ไปหาของ แต่พี่ไม่รู้ว่าจะทางขึ้นมันอยู่ไหน” ผมโกหกคำโต รู้สึกสมเพชตัวเองเหมือนกันที่ต้องปั้นน้ำเป็นตัวต่อหน้าเด็กประถม

“รู้สิ มา ๆ เดี่ยวดิถพาไป” ดิถตอบรับทันทีพลับงมมือพาไปสุดฝั่งปึกตะวันตก หันซ้ายหันขวาก็เห็นแต่ประตูปิดเอาไว้ แถมยังเป็นประตูที่เคยลองบิดแล้วพบว่ามันล็อกอยู่ด้วย

ทว่าดิถไม่ปล่อยให้ผมสงสัยนาน มือเล็ก ๆ คว้าลูกบิดประตูแล้วหมุนเปิด

มันออกช้า ๆ ห้องขนาดเล็ก ด้านในมีบันไดแคบ ๆ เป็นทางขึ้นไปยังชั้นสาม มันแคบ
เสียจนคิดภาพไม่ออกเลยว่าคนตัวใหญ่อย่างยายลำดวนจะเบียดตัวเองขึ้นไปได้
อย่างไร หรือใครกันที่จะขึ้นไปข้างบนได้นอกจากคนตัวเล็กอย่างดิถ หรือนลิน

“เดินระวังนะพี่วัตร ดิถเคยสะดุดร่วงลงไปด้วย”

“หา!” ผมอุทานเสียงหลง บันไดชั้นขนาดนี้ร่วงลงไปมีแต่เจ็บกับเจ็บ

“ล้อเล่น ฮ่า ๆ ๆ” ดิถหัวเราะชอบใจที่ได้แก้มลิงหยอกผม แล้วหันหลังเดิน
นำขึ้นไปก่อน

ผมพยายามทดแทนแถมวฟุงให้ตัวลึบที่สุดเพื่อผ่านบันไดนี้ไปได้ เห็นดิถ
หันมาขำคึกคักอย่างชอบใจจนผมอยากหยิกแก้มกลมมนั้นสักที

“เก่งมากพี่วัตร...” พอขึ้นมาจนสุดทาง ดิถก็ปรบมือแปะ ๆ อย่างคุณครูชม
เด็กทันที “...อ้อย! ยอมแล้ว ๆ”

ผมทนความมันเขี้ยวไม่ไหวจึงหยิกสองแก้มนี้มจนเจ้าตัวโตเคียดใจไปมาร้อง
ไม่เป็นภาษา ผมหัวเราะว่าเพราะทำทางเหมือนลูกลิงชน บีบเล่นจนพอใจค่อยผละ
ออก แก้มของดิถตอนนี้แดงคล้ายผลลูกตำลึงสุกไม่มีผิด

“ฮึ้ย! พี่วัตรไปต่อเองเลย ดิถไม่นำแล้ว” เจ้าตัวว่าจบกก็ถอดอกเชิดหน้าไป
ด้านข้างทันทีเป็นเชิงว่ากำลังนอนอยู่ ผมยิ้มขำ

หันกลับไปเผชิญหน้ากับทางเดินที่สั้นกว่าครึ่งหนึ่งของชั้นสอง ด้านซ้าย
เป็นประตูห้องเรียงห่างกันสามบาน ส่วนด้านขวาเป็นกระจกสีซุ่น มองออกไปเห็นได้
ทั่วทั้งลานหน้าบ้านที่ขณะนี้ฝนกำลังตกพาให้บรรยากาศด้านนอกมุกขมัว โชคดีที่
ชั้นนี้มีหลอดไฟนีออนส่องสว่างทั่วทั้งชั้น ให้เดาคงเป็นดิถที่เปิดไว้ตอนนำขึ้นมาก่อน
แกรก! เคียด

เมื่อเปิดประตูห้องแรกออกก็ชอดอนคำพูดที่ว่าโชคดีทั้งทันที เพราะนอกจาก
ทางเดินแล้ว ในห้องก็ไม่มีสิ่งที่ให้แสงสว่างอีกเลย ต้องอาศัยแสงด้านนอกไม่ก็
แสงไฟฉายเท่านั้นถึงจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร

“ของเล่น ๆ” เจ้าตัวเบี่ยงที่เพิ่งบอกไปหยก ๆ ว่าไม่น่ากลับตรงดิ่งไปยัง
กองของเล่นด้านในเสียแล้ว

ในห้องนี้พอเพงดูดี ๆ น่าจะเป็นห้องเก็บของ เพราะมุมหนึ่งมีอุปกณ์

ทำความเข้าใจที่ยังไม่ใช้วางซ้อนกันอยู่จนฝุ่นเซาะ ถัดไปข้างในเป็นพวกหนังสือกองพะเนินเหนือหัวกลัวว่าจะถล่มลงมา ข้าง ๆ เป็นแผ่นเสียง ตลับเทป ม้วนฟิล์มหนังถูกเรียงในกล่องอย่างดี นอกจากนี้ยังมีของเล่นหลากหลายแบบ ดูแล้วคล้ายกับของที่ติดลม 1 11 รวมไปถึงโต๊ะเก้าอี้ที่มีผ้าคลุมกันฝุ่นเอาไว้ แต่ที่สะดุดตามากที่สุดเห็นจะเป็นตู้ไม้ขนาดใหญ่สูงเกือบจรดเพดาน มีโซ่คล้องกุญแจล็อกไว้ ด้านนอกดูแน่นหนา ซึ่งอะไรจิตใจไม่ทราบ รู้ตัวอีกทีมือของผมนักล้วงลูกกุญแจออกมาจากกระเป๋ากางเกงเพื่อไขมันเสียแล้ว

แก๊ก!

ดวงตาเบิกกว้างหลังจากได้ยินเสียงปลดล็อกกุญแจที่อยากฟังมานาน ผมรีบหยิบโซ่กับกุญแจออกไปให้พ้นทางพลันเปิดตู้ออก

“แค๊ก ๆ” ลมจากในตู้พาฝุ่นออกมาปะทะหน้าเต็ม ๆ จนผมถึงกับไอ

ด้านในเป็นตู้ใหญ่โล่ง ๆ รวบรวมสำหรับแขวนผ้า ชั้น หรือลิ้นชักแยกก็ไม่มี ไล่สายตาลงมาก็พบกับสมุดบันทึกเล่มหนึ่งวางโดดเดี่ยวอยู่ที่พื้นตู้ ผมหยิบมาดูใกล้ ๆ ขนาดเล่มประมาณสองฝ่ามือ หน้าปกเป็นหนังสือกรม ตรงมุมปกด้านขวาล่าง มีรอยปั๊มสีทองเป็นตัวเขียนภาษาอังกฤษที่ผมอ่านไม่ออก

“เสร็จเรียบร้อยแล้ว ดิถอยากไปเล่นข้างล่างต่อแล้ว” ไม่ทันได้เปิดดูด้านใน เสียงเล็กก็ดังมาจากหน้าประตู ผมจึงกุกกิกจอบิดตู้ เอาสมุดเห็นขอบกางเกงไว้ไม่ให้ร่วง ดึงเสื้อปิดอีกชั้น แล้วคว้าไม้ขีดชนไกสักอันก่อนออกจากห้อง

“เสร็จแล้วนี่ไง ลงไปกันเถอะ” ผมว่าพลาดชู้ไม้ขีดชนไกให้ดู เด็กชายพยักหน้าให้ ก่อนจะหอบกล่องของเล่นสองสามกล่องเดินนำไปทางบันได

ผมหันไปปิดประตูแล้วมองเลยไปยังอีกสองห้อง โดยเฉพาะห้องสุดท้ายที่ผมรู้สึกถึงมวลอะไรบางอย่างแผ่ออกมา แต่ก็ต้องสะดุ้งหัวไล่ความคิดฟุ้งซ่านทิ้งแล้วรีบเดินตามดิดไป ตอนนี้ได้สมุดบันทึกมาแล้ว คงไม่ต้องพะวงอะไรต่ออีก... มั้ง

ผมแยกกับดิดที่ชั้นสองโดยอ้างว่ามีงานที่ต้องทำตรงส่วนชั้นหนึ่งต่อ ทำเอาคุณชายจืดจางแกละแข็งแกละขาพกลางชนเข้าไปเล่นในห้องนอนไม่หยุด จนผมต้องทำสัญญาเกี่ยวกับยออีกรอบว่าครั้งหน้าจะไปเล่นด้วย ถึงยอมปล่อยให้

แล้วเดินเข้าห้องไปแต่โดยดี

หลังจากแยกกัน ผมก็ตรงไปยังห้องหนังสือชั้นหนึ่งทันที เพราะเป็นห้องในสุด ค่อนข้างเป็นส่วนตัว และไฟสว่าง เหมาะแก่การอ่านบันทึกที่ได้มาเลือกมุลึกที่สุดแล้วเดินไปนั่งทำใจกับตัวเองสักสามวิ ก่อนจะเปิดมันออกมาเริ่มอ่านจากหน้าแรก

‘วันที่ ๑๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๓

ฉันดีใจเหลือเกินที่เจ้าตัวเล็กได้ออกมาดูโลกเสียที่หน้าตาจิ้มลิ้มน่าเกลียดน่าชังเหมือนคนพอสัยเด็ก ๆ ไม่มีผิด คุณหมอสมบัติบอกว่าร่างกายสมบูรณ์แข็งแรงดีทุกประการ ช่างโชคดีเหลือเกินที่ไม่ได้ความอ่อนแอของแม่ไป ยินดีต้อนรับเข้าสู่ครอบครัวของเราจะ... ดิดดน้อย รัตนาอาทิตย์’

ผมลมหายใจติดขัดหลังจากอ่านจบ แสดงว่าเจ้าของบันทึกเล่มนี้ คือคุณแม่ของนลินกับดิด

‘วันที่ ๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๓

เดิมทีนลินดูไม่พอใจนักที่เห็นฉันตั้งท้องลูกอีกคน แต่พอได้เห็นแกตามไถ่ถึงดิด เดินมาเล่น มาจับตัวน้อง ฉันก็เบาใจ หวังว่าในอนาคตทั้งคู่จะเติบโตมาเป็นพี่น้องที่รักใคร่กลมเกลียวกัน’

แม้จะเป็นเพียงตัวอักษร แต่ผมก็สัมผัสได้ถึงความรักความห่วงใยออกมาจากหน้ากระดาษจนผลอิมตามไปด้วย

พลันนึกถึงอัลบั้มรวมรูปสมัยเด็กของผมกับเฮียวิตรที่เคยเปิดดู ส่วนใหญ่รูปที่มีผมนอนอยู่ในเปลหรือหัดคลานก็จะมีเฮียอยู่ในภาพนั้นด้วยเสมอ แม่เล่าว่าเมื่อครั้งยังเด็กเฮียวิตรคอยดูแลผมแทบไม่ห่าง เพื่อนชวนไปเล่นก็ไม่ไป เขาแต่ขอขงนม เปลี่ยนผ้าอ้อม จนแม่เขาแรงไปเยอะ

ผมพลิกกระดาษดูหน้าต่อไปเรื่อย ๆ พลังอิมตามกับความน่ารักของสองพี่น้อง ทั้งคนน้องที่พยายามเรียกชื่อพี่ ทั้งคนพี่ที่เก็บดอกกุหลาบสวย ๆ ไปฝากน้อง กระทั่งการนอนกลางวันข้างกันทุกวัน

มีเขียนบรรยายถึงเจ้าของบ้านหรือพ่อของนลินกับดิดด้วย บอกเล่าว่าเขาเป็นคนอบอุ่น ใจดี ชยันขันแข็งจนบางที่ทำงานหามรุ่งหามค่ำไม่ได้กลับบ้าน

หรือไม่กี่ปีตัวเองกลับมาเพื่อมาเจอหน้าลูก ๆ ของตน

‘...ฉันต่อว่านลินแรงไปรีเปล่า ทั้ง ๆ ที่แกก็ยังเด็ก ฉันควรเลือกใช้คำพูดให้ดีกว่านี่ ดิถเองก็บอกว่านลินแค่ชวนเล่นเฉย ๆ ฉันควรไปขอโทษนลินใหม่ แต่แกก็เล่นแรงไปจริง ๆ ถ้าฉันไม่เดินไปเจอ ดิถอาจจะหัวแตกไปแล้ว...’

หยุดมือที่กำลังจะพลิกหน้ากระดาษทันทีที่อ่านจบ ลายมือของเธอเปลี่ยนไป ดูเขียนเร็ว ๆ ไม่บรรจงเท่าหน้าแรก ๆ แถมยังใช้คำวกไปวนมาราวกับมีความลังเลอยู่ในใจขณะเขียน

‘...ช่วงนี้ฉันเหนื่อยมาก ทั้งต้องดูแลสั่งสอนลูกที่โตขึ้นทุกวัน ไหนจะต้องตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ ยิ่งคุณดยัยไม่ค่อยกลับบ้านเลย ภาระทั้งหมดเลยโยนมาให้ฉันคนเดียว เหนื่อยเหลือเกิน แต่เรื่องแค่นี้ฉันทำได้อยู่แล้ว เพื่อนลิน เพื่อดิถ...’

ผมเริ่มยิ้มไม่ออกเพราะเนื้อหาเริ่มหนักอึ้งขึ้นทุกที

‘...จู่ ๆ นลินก็เปลี่ยนไปเหมือนไม่ใช่ลูกของฉัน จากพี่สาวที่อ่อนหวานก็เริ่มหนีดิถไปนั่งเล่นคนเดียว ตกกลางคืนแกก็ชอบออกไปนั่งในสวน ฉันเข้าใจว่านลินแค้นแค้นแต่ถึงได้ออกมาเล่นเวลานี้ แต่ภาพที่ฉันเห็นคือแกกำลังขุดหลุมฝังซากนก ๓ ตัวใต้ต้นกุหลาบไม่รู้ว่ามีใครไปหาซากนั้นมาจากไหน แต่ฉันรับไม่ได้จริง ๆ...’

ขนคอปัดลุกชูเพราะหลังจากอ่านจบ เสียงบทสนทนาระหว่างผมกับนลินที่เจอกันครั้งแรกกรอเข้ามาในหัว ‘เธอรู้ไหมจ๊ะ ว่าถ้าอยากให้กุหลาบงามจะต้องบำรุงด้วยอะไร’ ... ‘เลือด’ ผมส่ายหน้าเรียกสติตัวเองให้กลับมาจดจ่อบันทึกตรงหน้า

‘...ฉันเสียใจไม่แพ้ดิถที่ต้องส่งแกไปโรงเรียนประจำ แต่ที่ทำไปก็เพื่อความปลอดภัยของดิถ และตัวนลินเอง...’

หมายความว่าอย่างไร ความปลอดภัยของดิถหรือ... ผมพลิกหน้าต่อไป

‘...นลินเริ่มมีอาการแปลกมากขึ้น บ่ายวันนี้ฉันเห็นแกออกไปนั่งเล่นคนเดียวที่ศาลาสีขาว แกแต่งตัวตามที่ฉันกำชับตลอด แต่กลับถกแขนเสื้อขึ้นแล้วยื่นมือออกจากศาลาเพื่อตากแดดร้อน ๆ จนผืนขึ้นแดง ถ้าฉันไม่เข้าไปห้ามอาจอันตรายกว่านี้ ฉันไม่เข้าใจแกเลยจะทำไปทำไม เค้นถามแกก็บ่ายเบี่ยงตลอด ฉันกลัวเหลือเกิน กลัวว่าแกจะทำร้ายตัวเองไปมากกว่านี้...’

ผมขมวดคิ้วจนปวด ถ้านี่ไม่ใช่บันทึกของแม่เธอคงเลิกอ่านไปแล้ว

เพราะดูเป็นสิ่งที่ไร้สาระ และคนแบบนลินคงไม่ทำอะไรแบบนี้

‘วันที่ ๑๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๐

วันนี้เป็นวันที่ฉันตื่นเต้น และมีความสุขมาก ๆ เพราะครอบครัวกลับมาอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันอีกครั้ง ทั้งคุณदनัย นลิน และเจ้าของวันเกิดอย่างดิฉันตั้งใจเข้าครัวแต่เช้าเพื่ออบเค้กวันเกิดปอนด์ใหญ่ ผั่งคุณदनัยก็หอบของขวัญเตรียมเซอร์ไพรส์ดีดมาจากกรุงเทพฯ ส่วนยายลำดวนฉันกำชับว่าให้ทำอาหารที่ดิฉันชอบสุดฝีมือ เป็นวันที่ลงตัวจนแทบรอให้ถึงพรุ่งนี้ไม่ไหวแล้ว’

ผมยิ้ม แล้วพลิกหน้าถัดไป

‘...แม่ขอโทษ แม่ขอโทษนะลูก แม่ขอโทษ ขอโทษ ขอโทษ...’

ผมผงะทันทีที่เห็นคำว่าขอโทษเยือกเยื่อเต็มกระดาษทั้งสองหน้าดูเหมือนคนเขียนไม่มีแรงจะบังคับปากกา บางจุดมีรอยหมึกแตก บางจุดมีรอยน้ำเป็นดวงซึ่งเดาว่าอาจจะเป็นน้ำตา ไม่มีวันที่ระบุไว้ เป็นแบบนี้ไปประมาณหกหน้า จนผมสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่

ก่อนหน้านี้เธอยังบรรยายด้วยตัวบรรจงอย่างละเอียดละไม ทำไมถัดไปแค่หน้าเดียวถึงดูเจ็บปวดขนาดนี้ได้ เพราะความอยากรู้ผมจึงพลิกหน้ากระดาษต่อไปอีกสามแผ่นซึ่งเป็นหน้าว่าง แล้วก็เจอกับข้อความในแผ่นต่อไป

‘ทำไม’

รอยหยดน้ำตากระจ่ายเป็นดวงเล็กดวงใหญ่ทั่วสองหน้ากระดาษ

‘เพราะฉันเลี้ยงลูกไม่ดีหรือ ฉันเข้มงวดกับลูกมากเกินไปใช่ไหม ถ้าฉันไม่บังคับดิฉันพูดคุยกับนลินมากกว่านี้ ถ้าฉันเป็นคนที่ยิ้มพร้อมกว่านี้ ถ้าฉันทำทุกอย่างได้ดีกว่านี้ทุกอย่างมันคงไม่ลงเอยแบบนี้’

ความเศร้าจากข้อความไม่กี่บรรทัดส่งผ่านมาถึงผู้อ่านอย่างผมซึ่มลึกในใจจนจุกอก พลิกหน้าต่อไปก็กลายเป็นหน้าว่างไปหมด จนไปถึงหน้าสุดท้ายที่มีคำขยุกขยิกเขียนกระจัดกระจายไว้จนอ่านแทบไม่รู้เรื่อง

“ถ้า...ชาติ หน้า มี...จริง ขอ” ผมอ่านออกเสียงทีละคำพลางหมุนบันทึกไปมาเพราะบางตัวต้องกลับหัวดูจึงจะถอดความได้ เมื่อจบคำว่า ‘ขอ’ ผมก็หาคำต่อไปไม่เจออีก มีเพียงรอยปากกาขีดฆ่าข้อความสั้น ๆ บางอย่างจนดำเป็นปื้น

ก็อก ๆๆ

ผมสะดุ้งสุดตัวจนบันทึกร่วงจากมือ หันขวับกลับไปมองทางประตูห้องก็พบเพื่อนตัวดียืนเฝ้าก้นอยู่ท่าทางกวนประสาท ไม่มีแม้แต่เค้าความจ้อยตอนที่ถูกยายดู ผมรีบใช้มือเขียนบันทึกเข้าไปได้ตู้แล้วเอ่ยทักมันอย่างเป็นทางการที่สุด

“ว่า”

“มาแอบนั่งเล่นอะไรอยู่ตรงนี้คนเดียว ฉันฟ้องยายแน่ว่าแกขี้” มันกอดอกหรือตามองจ้องจับผิด ผมเลยลุกเดินไปหามันแล้วกอดอกทำตามอย่างไม่เกรงกลัว

“แน่จริงก็ฟ้องเลย ฉันจะได้บอกยายว่าเมื่อวานพวกเรามาตีตลกแก้วเล่นกัน”

ผมว่า เรื่องอะไรจะยอมโดนดูคนเดียว

“แกนี่ร้ายขึ้นทุกวันนะไอ้หรั่ง ครึ่งก่อนมีความลับกับฉัน รอบนี้หาเรื่องมาเอาคืนแล้วเหวอ” มันว่าอย่างงอน ๆ คนที่เลห์เหลี่ยมจัดแบบมันมีสิทธิ์พูดด้วยรีง

“แล้วยังไง ยายลำดวนให้มาตามเหวอวะ” ผมถาม

“เออติ จริง ๆ ยายใช้ให้มาตั้งนานละ แต่ฉันรอฝนหยุดก่อน ยายแก้ไขพวกเราทำกับข้าวกินกันเอง เผื่อยายด้วย” ภพพูดด้วยท่าทางสบาย ๆ

แหงล่ะสิ ก็มันทำเป็นแคไข่เจียวกับไข่ดาว ตอนเช้าค่ายลูกเสือด้วยกันแค่นี้ให้มันหุงข้าวยังทำไหม้ มีผมที่พอทำอาหารได้บ้าง เพราะชอบเข้าครัวไปดูแม่ทำกับข้าว บางที่ได้สูตรลับจากการเป็นลูกมืออดีตไม้ติดมือมาด้วย

“พวกเราหรือฉันคนเดียวกันแน่” ผมแก้งถามกลับ ใต้ตี่เลยยิ้มตาซีดส่งให้

“เดี่ยวฉันอาสาทอดไข่ โอเค ไปกินเพื่อนรัก” ว่างบก็กอดคอลากไปที่ครัวทันที ผมได้แต่ถอนหายใจอย่างจนปัญญากับไอ้ลูกเจ้าของร้านทองคนนี้

คืนนี้ค่อนข้างเจียบเหงาเพราะภพมันอาสาไปนอนกับยายลำดวน ทั้งที่แกห้ามก็แล้ว ดูกี่แล้ว บ่นก็แล้ว แต่เหมือนว่าตัวมันมีภูมิด้านทานขึ้นมาอย่างน่าประหลาด หรือก็คือความหน้าด้านของมันนี่แหละที่เพิ่มขึ้น ถึงได้หอบผ้าหอบนอนไปนอนได้ ซึ่งผมก็พอเข้าใจมันว่าเป็นห่วงยายมาก ถึงไม่ได้พูดอะไรออกมาแต่การกระทำของมันก็ชัดเจนทุกอย่าง เมื่อเย็นมันเล่าให้ฟังอย่างโล่งอก

ที่ขายไม่ได้ปูดวมออกมา มีแคร์รอยฟกรอยซ้ำไม่กี่วันคงจางหายไป พอได้ฟังก็ทำ
แค่ตบหลังมันเบา ๆ แทนเอ่ยคำชมเชย เพราะชิ้นหลุดปากชม มันได้เก็บใส่สมองไว้
ลือเลือนทีหลังแน่ ๆ

วันนี้มีเรื่องราวเกิดขึ้นเต็มไปหมด ทั้งเรื่องยายลำดวน ชั้นสามของบ้าน
สมุทบันทึก ไหนจะเรื่องราวหลังจากนี้ที่ผมตั้งแล้วว่าหาคำตอบด้วยตัวเองดีหรือไม่
เพราะสิ่งที่ได้รู้จากบันทึกมันก็นักหนาสำหรับคนนอกแบบผมเอามาก ๆ ไหนจะ
ความเหนียวแน่นจากเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เผชิญอีก

‘ถ้าอยากให้รู้نگก็มาเฉลยเลยได้ไหม ผมเหนียวจะตามหาอะไรต่อแล้ว’
คิดในใจเล่น ๆ แล้วปิดเปลือกตาเข้าสู่นิทราเช่นทุกคืน

ในรอยฝัน

ฝ่าเท้าสัมผัสถึงหญ้านุ่ม ๆ เมื่อลืมตาขึ้นมากลับเห็นว่าตัวเองยืนอยู่กลางสวนหลังบ้าน รอบด้านปกคลุมด้วยความมืด สิ่งที่เห็นได้ชัดเจนคือตัวบ้านห่างออกไปไม่กี่ไกลนักก็มีแสงสว่างโฉบโฉบจะไฟประดับระยิบระยับโยงตามเสา พลันเสียงพูดคุยกจากหลายคนดังมาจากด้านในจนผมต้องก้าวเดินไปด้วยความสงสัย

มาหยุดอยู่ตรงห้องรับประทานอาหารที่เคยเจียบเหงา บัดนี้บนโต๊ะมีอาหารนานาชนิดเต็มไปหมด แก้วที่หัวโต๊ะถูกจับจองโดยผู้ชายวัยกลางคนอายุใกล้ ๆ กับเตี้ย ใบหน้าใจดี ผมดำขลับแซมสีดอกเลาตัดสั้นรองทรงดูเนี้ยบสวมเสื้อเชิ้ตติดกระดุมคอสีฟ้าอ่อน ถัดไปที่เก้าอี้ฝั่งซ้ายเป็นหญิงวัยไล่เลี่ยกันนั่งอยู่ ผมของเธอตัดสั้นมันวาวลอนเหมือนทรงที่คุณหญิงคุณนายชอบทำ สวมใส่ชุดกระโปรงผ้าไหมทอลายประณีตสีน้ำเงินเข้ากับผู้ชายหัวโต๊ะ ถ้าให้เดา สองคนนี่คงเป็นพ่อแม่ของนลินกับดิิด เพราะถัดจากคุณนายคนนั้นเป็นที่ของนลิน ส่วนดิิดนั่งอยู่ข้างพ่อตรงฝั่งขวา

ทุกคนต่างรับประทานอาหารร่วมกันพลางพูดคุยกอย่างสำราญใจ ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มจนทั้งห้องอบอวลไปด้วยมวลความสุข

พรีบ!

ไฟทั้งห้องดับลงกะทันหัน ไม่นานแสงสว่างจากเปลวเทียนถูกจุดขึ้นเรียกสายตาทุกคนรวมถึงผมให้หันไปมอง เป็นยายลำดวนเดินถือเค้กก้อนใหญ่ปักด้วยเทียนเล็ก ๆ หลายเล่มมาวางไว้ตรงหน้าของดิิด

“แฮปปี้เบิร์ดเดย์ทูยู...” เป็นนลินที่เริ่มร้องเพลงวันเกิดพลางตบมือเป็นจังหวะ

“แฮปปี้เบิร์ดเดย์ทูยู แฮปปี้เบิร์ดเดย์ แฮปปี้เบิร์ดเดย์ แฮปปี้เบิร์ดเดย์ทูยู” ตามด้วยพ่อแม่ที่ช่วยร้องตามพร้อมกัน ดิิดนั่งยิ้มแยมั้ปรบมือท่าทางเบิกบาน

เมื่อเพลงจบ เจ้าตัวก็พนมมือเล็ก ๆ พร้อมหลับตาอธิษฐาน

“ขอให้คุณพ่อ คุณแม่ พี่นลิน ดิด ยายลำดวน อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขตลอดไป”

ฟู

แสงเทียนดับลง ไฟในห้องกลับมาสว่างอีกครั้ง สมาชิกครอบครัวต่างผลัดกันอวยพรวันเกิดดิดพลางมอบของขวัญที่แอบเตรียมไว้ให้

“โห! เครื่องบินบังคับที่ดิดบอกว่าอยากได้นี่นา...ขอบคุณครับคุณพ่อ”

เด็กชายวิ่งเข้าไปกระโดดกอดบิดาของตนอย่างรักใคร่

“ครับลูก เป็นเด็กดีตั้งใจเรียนหนังสือนะ...อ้อ ส่วนของนลินที่ขอซื้อโกแลตเอาไว้เดือนหน้านะลูก พ่อดีพอลืมนะ” หนุมวัยกลางคนหันไปพูดกับนลินด้วยน้ำเสียงเจือความรู้สึกผิด

เด็กหญิงหน้าจิ้มลอนงเล็กน้อย ได้แต่พยักหน้าตอบกลับไป แล้วก็หันมาบ่นพึมพำกับตัวเอง ทว่าดันดังเข้าหูของผมเสียอย่างนั้น

‘แค่ซื้อโกแลต ๑ กล่องต้องรอนานขนาดนี้เลยหรือ หรือเพราะมันไม่สำคัญเท่าเครื่องบินนั่น...’

ผมได้แต่ยืนมองด้วยความเห็นใจ เหมือนเหลือเกิน เหมือนในวันที่ผมตัดพ้อน้อยใจเตี้ยที่มองข้ามผมไป

“พี่นลินมีของขวัญให้ดิดไหม” ดิดเดินกอดกล่องเครื่องบินบังคับมาหาพี่สาวพลางถามตาใส

“ไว้จัดงาน เดี่ยวพี่พาไปดูของขวัญนะจ๊ะ” นลินเงยหน้าขึ้นมาตอบยิ้ม ๆ ดิดได้ฟังก็ตาเป็นประกายร้องอยากได้จนตัวสั่น ผมอดไม่ได้ที่จะยิ้มออกมาอย่างเอ็นดู

เป็นภาพที่ทำให้ทั้งรู้สึกอบอุ่นและจุกอก เพราะในครอบครัวของผมไม่มีธรรมเนียมเป่าเค้กวันเกิด เตี้ยอ้างว่ามันฟุ่มเฟือยแถมคนในบ้านต่างไม่ชอบขนมหวานอีก วันเกิดของผมจึงจบลงด้วยกับข้าวฝีมือเย็นเมนูโปรดทุกปีพร้อมคำอวยพรจากบุพการี ‘เรียนหนังสือเก่ง ๆ นะลูก โตไปจะได้เป็นเจ้านายคนเปิดกิจการร้านยาจีนใหญ่โต’ ไม่รู้ว่าอวยพรหรือกดดันทางอ้อมกันแน่

แต่โชคดีที่ผมมีเพื่อนดี ๆ อย่างภพที่จำวันเกิดได้และมักเดินถือเค้กมาให้เป่าตลอด ถึงแม้ว่าเค้กก้อนนั้นจะจบลงที่เลอะเทอะเต็มหน้าแทนเข้าไปอยู่ในปากก็เถอะ

หวีด!

จู่ ๆ ภาพตรงหน้ามืดลงราวละครเปลี่ยนฉาก เมื่อความสว่างกลับมาอีกครั้ง ผมก็มายืนอยู่นอกศาลาริมน้ำเสียแล้ว ที่นี่เองล้วนประดับประดาด้วยไฟหลากสีสันแบบเดียวกับตัวบ้านเช่นกัน ช่วยเติมความมีชีวิตชีวาให้ศาลาแสนเงียบเหงา

“ดิถอยากดูแล้วพีนลิน” เสียงเล็กแจ๋อแจ๋อด้งมาจากฝั่งตัวบ้านเป็นนลินกับดิถที่เดินจูงมือกันมา

“นลิน! ดิถ!” ผมตะโกนทัก แต่สองพี่น้องเหมือนจะไม่ได้ยินเสียงผมเลย เมื่อทั้งคู่เดินเข้ามาใกล้จึงเอื้อมมือหมายจะคว้าแขนนลิน กลายเป็นว่ามือของผมกลับทะลุร่างเธอไป นี่มันหมายความว่าอย่างไร เป็นฝันหรือ แต่ทำไมผมได้ตอบกับฝันของตัวเองไม่ได้ล่ะ

“ใจเย็น ๆ ชี มานั่งก่อน” นลินว่าพาลางเดินไปหย่อนก้นที่ม้านั่งในศาลาแล้วตบที่ข้าง ๆ เบบ่า เป็นเชิงว่าให้ดิถมานั่งด้วยกัน ซึ่งเด็กชายก็ทำตามอย่างว่างาย

“สุขสันต์วันเกิดอีกครั้งนะดิถ พี่ขอให้ดิถเป็นเด็กที่น่ารักแบบนี้ตลอดไป ... แล้วก็ขอบคุณที่ยอมตามพี่มานะ พี่รู้ว่าตัวเองทำไม่ได้กับดิถหลายอย่างขอโทษนะ...” นลินจับมือดิถมากุมไว้ “...แต่ที่เข้าไปเพราะพี่หวังดีกับดิถเสมอ รู้ไหมว่าตั้งแต่เห็นดิถครั้งแรกพี่รู้สึกดีใจมากเลย คิดว่าจะดูแลแล้วก็ปกป้องจากเรื่องไม่ดีต่าง ๆ ”

นลินเสียงลั่นเครือเล็กน้อย พยายามฝืนยิ้มแสดงว่าตนไม่เป็นไร ผมอยากขยับเข้าไปใกล้ ๆ เพื่อให้ได้ยินชัดเจนมากกว่านี้ แต่ขาของผมคล้ายถูกตรึงไว้ด้วยมือที่มองไม่เห็น จึงทำได้แค่ยืนฟังอยู่นอกศาลา

“พีนลิน” ดิถเองก็เสียงหงอยลงตามคนพี่

“แต่กลับกลายเป็นว่าพี่เข้มงวดมากเกินไปจนทำให้ดิถเจ็บตัวอยู่บ่อย ๆ

ไหนจะทำให้ติดต้องไปอยู่โรงเรียนประจำ พอบ้านนี้ไม่มีติดมันก็เหงามาก ติดจะโกรธ
พี่ก็ได้นะ พี่ยอมทุกอย่างเลยจ๊ะ” นลินว่าจบก็ก้มหน้าลงจนผมไม่เห็นสีหน้าของเธอ
ส่วนติดฟังเข้าไปกอดพี่สาวไว้ทันที

“ติดไม่เคยโกรธพี่นลินเลยนะ แคได้อยู่ ได้เล่น ได้กินข้าวกับพี่นลิน
ติดก็ดีใจแล้ว พี่นลินอย่าร้องไห้เลย” เด็กชายว่าเสียงสั่นจะร้องตามไปด้วยอีกคน
นลินจึงเงยหน้าขึ้นมาพลาบใช้นิ้วเกลี่ยน้ำตาตนเองไว้ ๆ แล้วส่งยิ้มให้

“ขอบคุณมากเลยนะจ๊ะ พี่รักติดนะ”

“ติดก็รักพี่นลิน”

ทั้งคู่โอบกอดลูบหลังกันเงียบ ๆ ขนาดผมดูอยู่ห่าง ๆ ยังน้ำตาซึม ทว่าในใจ
กลับรู้สึกปวดแปลบแปลก ๆ กับภาพตรงหน้า ทั้งที่ควรรู้สึกอึดใจที่พี่น้องคืนดีกันแท้ ๆ

“เฮลละ เลิกร้องได้แล้ว...ปะ! ไปดูของขวัญที่พี่เตรียมไว้ให้ดีกว่า” ผละ
ออกจากน้องชายพลาบลูบหัวลูบหลังปลอบเด็กเอง แต่เมื่อได้ยินคำว่าของขวัญ
เหมือนสับสวิตช์หยุดน้ำตาได้ ติดรีบกระโดดตั้งตั้งเป็นลิงทันทีจนนลินยิ้มขำออกมา

“จับมือพี่ไว้นะ เดี่ยวพวกเราลงไปทำน้ำกัน”

ติดจูงมือนลินไว้อย่างว่าง่ายพลันลุกเดินไปที่ทำน้ำ ผมเองอยากเดินตาม
ไปดูด้วยแต่ขาก็ยังก้าวไม่ออก มุมที่เห็นจึงแทบจะเป็นเงาดำ ไหนจะมีเสาของศาลา
บังเอาไว้อีก

เงาร่างสองพี่น้องพากันจูงมือลงบันไดไปจนถึงทำน้ำ ติดหันซ้ายแลขวา
ไม่เจออะไร จึงหันกลับไปมองหน้านลินที่ผมไม่รู้ที่กำลังทำสีหน้าแบบไหนอยู่เพราะ
เห็นแค่ด้านหลัง เธอชูนิ้วชี้ขึ้นมาตะบริเวณปากเป็นเชิงให้เงียบ เด็กชายพยักหน้า
หงิกหงักยกมือปิดปากตัวเอง

ไม่นานนัก แสงเล็ก ๆ ลอยขึ้นมาจากบนผิวน้ำ เริ่มจากหนึ่งเป็นสอง จากสอง
เป็นสาม ลอยขึ้นมาเรื่อยๆ จนนับไม่ถ้วน แสงเหล่านั้นบินขึ้นเหนือหัวสองพี่น้อง
ราวกับดวงดาวระยิบระยับที่เฝ้าถึงได้

“หิ่งห้อย อุ๊ป!” ติดรีบตะครุบปากตัวเองไว้อีกครั้ง เพราะผลอทำ
เสียงดังแล้วกลัวว่าหิ่งห้อยเหล่านั้นจะหายไป ส่วนนลินไม่ได้ว่าอะไร เธอยืนเฉย
มองแผ่นหลังของน้องชายที่กำลังตื่นตาตื่นใจกับแสงเล็ก ๆ มากมายตรงหน้า

ช่างเป็นภาพที่สวยงามเสียจนน่าถ่ายรูปเก็บไว้เป็นที่ระลึก

“ติดขอบใหม่จ๊ะ” นลินถามแล้วย่างเท้าไปหาน้อง

“ขอบมาก สวยพอ ๆ กับดาวบนฟ้าเลย” ติดตอบโดยไม่ได้หันกลับไปมอง พยายามเอื้อมมือคว้าจับหิ้งห้อยที่บินมาใกล้

“แล้วอยากมาดูทุกวันใหม่จ๊ะ” เธอถามต่อ

“อยากสิ ติดอยากมาดูหิ้งห้อยกับพินลินแบบนี้ทุกวันเลย”

“แต่พินไม่อยาก”

ตุ้ม!

“ติด!”

สิ่งที่ไม่เคยคาดคิดเกิดขึ้น จู่ ๆ นลินผลัดติดตกลงไปในน้ำจนเกิดเสียงตุ้มใหญ่ ผมร้องเสียงหลงพยายามขยับขาสุดแรงเพื่อจะวิ่งไปช่วยติด แต่กลับไร้ประโยชน์หันไปรอบตัวก็ไม่มีใครอยู่สักคน ความหวังสุดท้ายจึงเป็นพี่สาวอย่างนลิน แต่ผมคิดเข้าข้างตัวเองมากเกินไป เพราะเธอทำเพียงยื่นมองจุดที่ติดตกลงไปนิ่ง ๆ

“แค่ก อัก ช่วย อัก ด้วย แค่ก พินลิน!”

“ไม่นะ ติด! โถโวย!”

เสียงของติดร้องขอความช่วยเหลือน่าเวทนาจับใจจนผมน้ำตาไหลออกมา อยากไปช่วยใจจะขาดแต่ดันก้าวขาไม่ออกแม้แต่นิดเดียว

ขอให้สิ่งที่เห็นเป็นเพียงฝันร้าย ขอให้เมื่อลมพัดตื่นติดจะเป็นเด็กชายที่น่ารักเหมือนเดิม ผมภาวนาให้เรื่องโหดร้ายเหล่านี้เป็นเพียงจินตนาการ แล้วภาพตรงหน้าก็มีตกลงอีกครั้ง...

หวีด!

กลายเป็นทางเดินแคบ ๆ ชั้นสาม ไฟทางเดินยังคงสว่างวาม มีเพียงตัวผมที่หัวใจเต้นแรงจนสะท้านไปทั้งร่าง ลบภาพสองพี่น้องที่ศาลาริมน้ำอย่างไรก็ไม่หาย ผมอยากเจอติด อยากเจอเพื่อยืนยันว่าสิ่งที่เห็นเมื่อครู่ไม่ใช่เรื่องจริง

แอ็ด...

ประตูห้องในสุดเปิดออกช้า ๆ ผมรออยู่นานสองนานว่าจะมีใครเดิน

ออกมาใหม่ แต่ไม่มี

“แมงมุมลายตัวนั้น ฉันเห็นมันชมชานเหลือทน...”

เสียงร้องเพลงกล่อมเด็กยามคางปนแหบแห้งของผู้หญิงวัยกลางคนดัง
ออกมาจากห้องนั้น หน่ออ่อนทั่วร่างพลันลุกชัน อะไรบางอย่างในใจบอกให้ผมต้อง
เดินไปทางต้นเสียง พลันขาของผมงก็ก้าวออกไปทันที

“...วันหนึ่งมันเปียกฝน ไหลหล่นจากบนหลังคา...” เสียงของเธอเริ่มสั้น

“...พระอาทิตย์ส่องแสง น้ำแห้งเหือดไปลับตา...”

ผมเดินไปถึงหน้าห้อง ด้านในสุดตรงหน้าต่างมีร่างผู้หญิงผมสั้นดัดลอน
แสนคุ่นตากำลังยืนหันหลังให้ผมพลางมองออกไปด้านนอก

เป็นเธอเอง...แม่ของนลินกับติด

“...มันรีบไต่ขึ้นฟ้า...”

ศีระชะของเธอเงนขึ้นมองบนฟ้าดังเพลงที่ร้อง

“...หันหลังมาทำตากล่าว...” ศีระชะยังคงเงนต่อไปจนคอหักพับลงมา
ด้านหลัง ดวงตากล่าวสบสายตาของผมประจวบกับท่อนจบพอดี

ผมหวาดกลัวเกินกว่าจะเปล่งเสียงอุทาน ไร้แรงยืนจนทรุดลงไป
กับพื้น พยายามคลานถอยหนีจนหลังชนผนังทางเดินด้านนอก เธอยังคงจ้องผมอยู่
ไม่วางตา...และยิ้มให้ผม

“ฮือ กลัวแล้ว ผมงกลัวแล้ว”

ผมก้มหน้ากอดเข้าตัวเองเพื่อหนีจากภาพตรงหน้าพลางอ้อนวอนเธอ
ใครก็ได้พาผมออกไปจากที่นี่ที่ มันน่ากลัวเหลือเกิน หรือใครสักคนมาปลุกผม
ให้ตื่นจากฝันร้ายเถอะ ภาพหรือยายลำดวนก็ได้

“ช่วยลูก ๆ ของฉันด้วย”

เสียงแหบพร่าเจือความอ่อนโยนของเธอกระซิบข้างหู ผมได้แต่หลับตาปี
ไม่รู้ไม่สนใจอะไรอีกแล้ว ไม่เข้าใจด้วยว่าเธอหมายความว่าอย่างไร แล้วเธอต้องการ
อะไรกันแน่ถึงทำแบบนี้

หวีด!

ความเย็นเยียบพัดผ่านร่าง สัมผัสของพื้นแข็ง ๆ ที่ก้นหายไป แทนที่ด้วยความอ่อนนุ่มของพื้นหญ้า ผมค์อย ๆ ปรี๊ดตาขึ้นทีละนิด แสงสว่างอบอวนจากพระอาทิตย์ลอดเข้าสู่สายตาจนเริ่มเห็นสีเขียวจางอยู่รอบตัว

เมื่อแน่ใจว่าออกจากทางเดินชั้นสามแล้วจึงเปิดเปลือกตาขึ้น พบว่าตัวเองนั่งกอดเข่าอยู่ในสวนหลังบ้านท่ามกลางแดดสีนวล เบื้องหน้าเป็นพุ่มกุหลาบที่เบ่งบานไปด้วยดอกสีแดงสด สวยเกินกว่าที่เคยจินตนาการไว้เป็นไหน ๆ ร่างกายไวกว่าความคิด จึงรีบลุกไปดูใกล้ ๆ อย่างตื่นตาจนแทบลืมความกลัวเมื่อครู่

แต่เมื่อเดินไปใกล้พุ่มกุหลาบเท่ากับว่าเข้าไปใกล้ศาลาสีขาวด้วย จึงได้เห็นว่า มีใครคนหนึ่งกำลังนั่งอยู่ด้านใน หมวกปีกกว้าง ชุดกระโปรงยาวสีขาว สวมเสื้อคลุมแขนยาวสีชมพูอ่อนทับอีกที... นลิน

ถ้าเป็นปกติผมคงเดินเข้าไปทักทาย แต่เพราะเหตุการณ์ที่ศาลาริมน้ำทำให้มมมองต่อเธอไม่เหมือนเดิมอีก จึงเลือกยืนรออยู่ด้านนอกโดยมีพุ่มกุหลาบคั่นกลางระหว่างเรา

จู่ ๆ นลินยืนขึ้น ถอดเสื้อคลุมสีชมพูอ่อนออกเผยให้เห็นเสื้อแขนกุดด้านในวางหมวกปีกกว้างไว้ข้างตัว ผมสงสัยว่าเธอจะทำอะไรเพราะแดดยังคงส่องสว่างจ้าซึ่งเป็นอันตรายหากโดนผิวของเธอ

“จะทำอะไรนะ นลิน” ผมถาม แต่เธอไม่ได้ยินเสียงของผม

นลินเดินออกมานอกศาลาสีขาว ผมเห็นดังนั้นจึงเตรียมวิ่งหมายจะดึงเธอเข้าร่วม แต่มันเกิดขึ้นอีกครั้ง อาการเหมือนคนจับขาของผมยึดไว้ไม่ให้ขยับ

“โถ่วี๊ย!” ผมสบถออกมาอย่างหัวเสีย

ทำได้เพียงมองนลินที่รายล้อมไปด้วยพุ่มกุหลาบสีแดงตัดกับผิวขาวผ่อง แขนเรียวกางออกข้างลำตัว หลังตาสูดลมหายใจเข้าปอดแล้วค่อย ๆ ปล่อยออกมาโบหน้าดูผอนคลาย ทว่าขัดกับผิวของเธอที่เริ่มแดงและมีผื่นขึ้นเต็มจนน่ากลัว ยิ่งเธอยืนอยู่นานเท่าไร ผื่นก็ยิ่งแดงขึ้นจนแปรสภาพกลายเป็นแผลสด

“กลับเข้าไปในร่มสินลิน!” ผมตะโกน เป็นห่วงเธอสุดใจและกลัวว่าจะเป็นอันตราย

ทว่า นลินกลับทำในสิ่งที่ผมไม่คาดคิด เธอทิ้งตัวลงบนพุ่มกุหลาบจน

มันยวบลงไป

“นลิน!” ผมร้องออกมากับภาพตรงหน้า น้ำตาไหลทันทีที่เห็นเลือดค่อย ๆ ซึมออกจากผิวที่ถูกแดดเผาและหนามกุหลาบปัก ของเหลวสีแดงสดราวสีกุหลาบ ไหลตามกิ่งก้านหยดลงพื้นหญ้า หยดแล้ว หยดเล่า

“พอได้แล้ว พอสักที!”

ผมตะโกนทั้งน้ำตาก็มลงหมอบกับพื้นหญ้า มวนท้องเสียจนอยากอาเจียน ออกมา ทั้งน้องที่เพิ่งเล่นด้วยกัน ทั้งเพื่อนใหม่แสนใจดี ผันแบบนี้มันโหดร้ายกับใจของผมมากเกินไปแล้ว

‘ตื่นสักทีไอ้วัตร ตื่น ๆ ตื่นสักที!’

ผมทุบปลางตั้งที่หญ้าหวังให้ความเจ็บที่มีปลุกผมจากหลับใหล
หมับ!

“วัตรเป็นอะไรไป ทำแบบนี้เดียวเจ็บมีอะไรจะ”

เสียงหวานแสนคุ้นหูดังขึ้นพร้อมกับผิวนุ่มที่รั้งมือของผมเอาไว้ ดั่งน้ำเย็น
ชโลมหัวใจ นลินยังไม่เป็นอะไรใช่ไหม

“นลิน...”

เสียงของผมหายไปโน้ลาคอทันทีที่เงยหน้าขึ้นมาสบตาของเธอ

ใบหน้าที่เคยสวยงามปานนางฟ้าบัดนี้กลับแดงฉาน รูจากหนามกุหลาบ
ปะปนกับผื่นแดง และรอยแผลจากผิวที่หลุดลอกจนเห็นเนื้อใน ดวงตากลมโตน้ามอง
กลายเป็นแดงก่ำทุกซักระทมไร้วาดดวงดาวสุกสกาว รอยยิ้มละไมที่ควรจะอุ่นใจกลับ
พรันพริ้งเสียจนอยากร้องให้ออกมา

“วัตรเจียบทำไมจะ นีนลินเอง นลินที่วัตรชอบไงจะ”

ใบหน้าของเธอค่อย ๆ ขยับเข้ามาใกล้ สัมผัสของผิวนุ่มออกแรงบีบมากขึ้น
จนปวดไปหมด ผมไม่กล้ามองไปทางอื่นจึงเลือกหลับตาปี ตัวสั่นเทาจนหายใจ
แทบไม่ออก ก้าว ก้าวเหลือเกิน ก้าวแล้ว ก้าว ก้าว ก้าว...

เฮือก!

ผมเบิกตาโหลงตืดตัวขึ้นนั่งปลางหอบหายใจหนัก เหงื่ออาฟไหลทั่วร่าง
ปลายนิ้วเย็นเฉียบจนชา รอบตัวมีดสนิทบ่งบอกว่าตอนนี้ยังเป็นเวลากลางคืน

‘ถ้ากลับบ้านตอนนี้ จะมีรถเข้าเมืองไหมนะ’

“เอ็งเห็นหมดแล้วไซ้ไหม”

เสียงแหบปนดูของยายลำตวนดังขึ้นจากเตียงฝั่งที่ภพนอน ยายแกนั่งมองผมอยู่ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ รู้ตัวอีกทีที่หน้าตาก็ไหลบ่าออกมาราวเขื่อนแตก ลมหายใจติดขัดจนสะอื้นฮัก

“ฮัก ผมอยากกลับบ้านแล้วครับยาย ผมกลัว ฮื่อ” ผมร้องให้ออกมาแบบหมดสภาพ จิตใจที่พยายามทำเป็นเข้มแข็งพังครืน พุงเข้าไปกอดยายลำตวนอย่างลึมตัว ยิ่งสัมผัสของมือที่เยว่นที่ลูบหัวลูบหลังเบา ๆ ยิ่งเป็นตัวเร่งน้ำตาชั้นดี

“ขวัญเอยขวัญมา” เสียงโทนครูดนี้อ่อนลงจนสัมผัสได้ถึงความห่วงใยที่ส่งมา

หลังจากร้องไห้ปล่อยน้ำตาจนหมดก็ออกอยู่นานสองนาน จึงผละออกจากอ้อมกอดของยายมาเช็ดน้ำตาเจี๊ยบ ๆ ไม่รู้ว่ากอดครั้งล่าสุดเกิดขึ้นเมื่อไร อาจจะเป็นสามปี หรือห้าปีก่อน พอได้รับมันอีกครั้ง ยิ่งเป็นกอดจากคนเฒ่าคนแก่ที่เคารพ ความรู้สึกสงบและปลอดภัยก็เพิ่มพูนขึ้น

“เป็นอย่างไรบ้างละเอ็ง ตั้งสติได้รียัง” ยายถาม ผมจึงสูดหายใจลึก ๆ หันกลับไปพยักหน้าให้ยาย หญิงชราลุกขึ้นเดินไปเปิดไฟจนห้องสว่างไว้ แล้วกลับมานั่งที่เดิม

“เกิดอะไรขึ้นในบ้านหลังนี้กันแน่ครับ ทุกคนเป็นผีกันหมดเลยหรือ ยายด้วยรีเปล่า” ผมถามออกตรง ๆ ปนหัวน้ใจกับคำตอบ ยายส่ายหน้าก่อนจะตอบกลับมา

“เปล่า ช้านะไม่ใช่ผี เป็นคนนี่ละ...แต่ทุกคนในบ้านรวมถึง ‘พวกเอ็ง’ นะไม่ใช่”

“คือยังในะยาย” ผมทั้งอึ้งทั้งงง ไม่เข้าใจว่ายายแกจะสื่อว่าอะไรกันแน่

“ทุกคนในบ้านรวมถึงภพกับเอ็งไม่ใช่คน...” ผมนั่งค้างหวังให้เป็นมุกตลกปลอบใจผมจากยายลำตวน แต่จากแววตาจริงจังกับบุคลิกของแกทำเอาขำไม่ออก “...ถ้าเอ็งไม่เชื่อ ก็ลองออกไปให้พ้นจากรั้วบ้านนี้ดู”

ใจหนึ่งก็อยากพิสูจน์ตามที่ยายพูด แต่ใจหนึ่งก็กลัวเหลือเกิน กลัวคำตอบ

ที่จะต้องเห็นกับตา ถ้าเป็นเรื่องจริงผมจะได้กลับบ้านใหม่ ผมอยากกลับบ้านแล้ว...

“ถ้าอยากจะทำอะไรจากที่นี่ เอ็งต้องทำตามความต้องการของเจ้าของบ้านเสียก่อน” ยายว่าเสียงขรึม

“เจ้าของบ้าน” ผมถามย้ำ แต่เจ้าของบ้านอย่างพ่อของนลินกับติดอยู่ที่กรุงเทพฯ ไม่ใช่หรือ รวากับยายลำควนอ่านความคิดของผมออก แก่จึงพูดต่อ

“เอ็งรู้เรื่องทะเบียนบ้านแล้วใช่ไหม...” ผมพยักหน้าตามงง ๆ ไม่รู้ว่ายายรู้ได้อย่างไรเพราะภพมันแอบจำชื่อมาบอกด้วยซ้ำ แต่ให้หกหกเป็นเด็กเลี้ยงแกะต่อไปว่าไม่รู้คงทำให้เรื่องยุ่งยากกว่าเดิม “...ทะเบียนบ้านเล่มนั้นเป็นฉบับเก่า ความจริงคุณนัยหย่าออกไป จึงเซ็นสัญญายกบ้านหลังนี้ให้คุณนราวดีเป็นเจ้าของบ้านแทน”

ผมกะพริบตาปริบ ๆ ‘นราวดี’ ชื่อแม่ของนลินกับติด เป็นถึงเจ้าของบ้านคนปัจจุบัน และยังเป็นผีคอพับที่ผมเห็นในความฝัน

จู่ ๆ ขนอ่อนลุกชันรู้สึกร้อน ๆ หนาว ๆ ขึ้นมา จึงก้มหน้าหลบสายตายายลำควน ถ้าผมต้องทำตามความต้องการของคุณนราวดีแปลว่าผมต้องไปเจอเธออีกหรือ ความน่ากลัวยังติดในความทรงจำจนลบไม่ออก

“ผมทำไม่ได้ครับยาย” เอ่ยเสียงสั้น

“เอ็งอยากกลับบ้านใหม่” ยายถาม ผมพยักหน้าตอบ

“อยากกลับก็ต้องทำ ข้าช่วยได้แค่ตอบคำถาม ที่เหลือเป็นหน้าที่ของเอ็ง จะไปให้เจ้าภพช่วยก็ได้ ยังไงเสียพวกเอ็งก็ลงเรือลำเดียวกันแล้ว” ยายว่าจบก็ถอนหายใจเนือย ๆ ส่วนผมที่ได้ยินชื่อภพก็เงยหน้าขึ้นมามองยายทันที ใช่ อย่างน้อยผมก็ยังมีเพื่อน...

‘...แต่ก็หมายความว่าภพเป็นผีเหมือนผมงั้นหรือ’

“ส่วนเรื่องที่เอ็งกับภพกลายเป็นผีได้อย่างไร ไข่ออกไปจากที่นี่ได้เดี๋ยวก็รู้เอง”

“แล้วผมต้องทำยังไงถึงจะรู้ความต้องการของคุณนราวดี” ผมกัดฟัน แม้จะไม่อยากแต่สถานการณ์บีบบังคับจนไร้ทางเลือกทำได้เพียงหาค่าใช้จ่ายของภพกิจนี้ให้ได้มากที่สุดเท่านั้น

“เอ็งอ่านสมุดบันทึกแล้วใช่ไหม” นึกถึงสมุดบันทึกปกหนังแล้วพยักหน้า

ตอบยายลำดวน

“คำตอบอยู่ในนั้น ถ้าเอ็งทำสำเร็จเมื่อไหร่ให้มาหาข้า”

“แล้วจะรู้ได้ยังไงครับ ว่าทำสำเร็จแล้ว” ผมถามต่อ

“เดี๋ยวก็รู้เอง” พุดจบหญิงชราก็ลุกเดินออกจากห้องไป

เหลือเพียงตัวผมกับความเงียบสงัด ในสมุดบันทึกส่วนใหญ่พูดถึงลูก ๆ ของคุณนราวดีทั้งนั้น ไหนจะเสียงกระซิบขอให้ช่วยของเธอ แปลว่าผมต้องช่วยสานสัมพันธ์ให้สองพี่น้องอย่างนั้นหรือ... แต่ถ้าเรื่องที่เกิดขึ้นในฝันเป็นความจริง นลินผลึกติดตกน้ำจริง ๆ แถมเธอยังเคยเรียวกวาดใส่ห้องต่อหน้าต่อตาผมกับภพอีก ถ้าเป็นผมเป็นดิถีก็คงไม่มีทางให้อภัยเป็นแน่

ได้แต่ล้มตัวลงนอนอีกครั้งเอามือก่ายหน้าผาก ทั้งเรื่องที่เป็นผี ทั้งปริศนา ทั้งความสัมพันธ์ของคนในบ้าน ทั้งวิธีออกไปจากที่นี่ ทุกอย่างยุ่งเหยิงเสียจนเรียบเรียงแทบไม่ถูก เห็นทีคงต้องพึ่งมันสมองของเพื่อนรักอย่างไอ้ภพเสียแล้ว

๗ กุหลาบไร้หนาม

“เรื่องมันก็เป็นแบบนี้แหละไอ้ดี”

หลังกินข้าวเช้าเสร็จ ผมก็ลากไอ้ภพมาที่ห้องนอนทันทีไม่บอกไม่กล่าวถึงมันจะดุง ๆ แต่ก็ยอมตามมา เมื่อเปิดประตูห้อง จัดแจงทำนั้งจับเขาคูยกันบนเตียงเสร็จ จึงไม่รอช้าเล่าเรื่องสมมุติบทที่ก ผันเมื่อคืนยันเรื่องที่คุณคุยกับยายลำดวนหน้าตามันดูอึ้งบ้าง ไม่เชื่อบ้างในบางครั้ง แต่ก็ยังตั้งใจฟังเงิบ ๆ จนผมเล่าจบ

“เอาตรง ๆ มันดูเหมือนนิทานหลอกเด็ก...” ภพเริ่มพูด “...พวกเราจะเป็นผีได้ยังไงในเมื่อเรายังไม่ตาย ขนาดยายลำดวนยังบอกเลยว่าตัวเองเป็นคน ทั้ง ๆ ที่อยู่ในบ้านหลังนี้มาตั้งนาน”

ที่ภพพูดก็ดูมีเหตุผลจริง ๆ ขนาดยายแกยังอ้างว่าตัวเองเป็นคน แต่พูดคุยก็น่ากลัวกับพวกผมได้ แสดงว่าพวกผมเองก็ต้องเป็นคนเหมือนกันสิ พอคิดแบบนั้นจึงรู้สึกใจชื้นขึ้นมา แต่ยังไม่เชื่ออีกข้อพิสูจน์หนึ่งของยายลำดวน

“งั้นพวกเราลองไปพิสูจน์ตามที่ยายบอกดีไหม...ลองออกไปจากบ้านหลังนี้” ภพชะงักพลางก้มหน้าลง

“ความจริงฉันเคยลองแล้ว” มันว่าเสียงแผ่ว

“ฮะ! ตอนไหนวะ ทำไมฉันไม่รู้” ผมถามต่อ

“วันนั้นแกได้ทำงานในครัว ส่วนฉันอยู่ในสวน พอทำเสร็จก็รีบอยากออกไปสำรวจนอกรั้วบ้าน เพราะตอนที่พวกเรามาข้างนอกมันมืดไปหมด...” ผมพยักหน้าตั้งใจฟังมันเล่า “...มันอาจจะฟังดุง ๆ แต่พอฉันก้าวเท้าออกไปนอกรั้วกลับกลายเป็นว่าฉันก้าวเท้าเข้ามาบ้านแทน”

“ยังไง ฉันไม่เข้าใจ” ผมถาม พยายามคิดตามที่ภพบอกแต่กลัวว่าภพในหัวจะไม่เหมือนมัน

“สมมติว่า จุดที่เกยนั้นคือพื้นหญ้า ส่วนนอกรั้วบ้านเป็นพื้นปูน ถ้าแกเดิน

ผ่านรั้วบ้านออกไปก็ควรจะเหยียบพื้นปูน ฐใหม่...” ผมพยักหน้า “...แต่แกได้เหยียบพื้นหญ้าแทน พื้นหญ้าจุดเดียวกับที่มองไปด้านหน้าจะเห็นพื้นปูนโดยมีรั้วคั่นกลางไว้ ยิ่งเดินพื้นรั้วออกไปเท่าไรแกจะกลับมาที่จุดเดิม”

ผมไม่รู้จะทำสีหน้าอย่างไรหลังฟังจบ หมายความว่าไม่มีทางออกจากรั้วบ้านนี้ได้ตามที่ยายลำดวนบอก งั้นพวกเราเป็นผีจริง ๆ หรือ...

“ทำไมแกไม่เล่าให้ฉันฟังวะ!” ผมแหวใจใส่มันเสียงหลง

“แล้วที่แกละใจหรั้ง ถ้าฉันไม่ไปเห็นกับตา แกจะเล่าให้ฟังใหม่!” ภพตะโกนกลับ ผมหุบปากจับเพราะตัวเองก็ทำอย่างที่ว่าจริง ๆ จนเตียงไม่ออก “...ที่ฉันไม่บอกแก เพราะตัวเองก็ไม่เข้าใจว่ามันคืออะไร อาจจะเป็นฝันกลางวัน ไม่ก็เบลอเห็นภาพหลอนไปเอง”

“ขอโทษ”

“เฮ้อ!” ภพถอนหายใจแรงพลางหันหน้าหนี ก่อนจะสงบอารมณ์แล้วหันกลับมาพูดกับผมต่อ

“เอาเป็นว่าพวกเราช่วยกันหาวิธีออกไปจากที่นี่กันเถอะ ฉันเองก็อยากกลับไปหาป้าแม่เหมือนกัน”

น้ำเสียงตอนภพพูดถึงบุพการีดูแผ่วลงจนจับสังเกตได้ รู้สึกผิดที่พ้ามันมาเจอเรื่องแบบนี้ ทั้งที่คนในบ้านของภพต่างดูแลใส่ใจผมเสมือนลูกอีกคน ทั้งหมดเป็นเพราะความเห็นแก่ตัวของผมคนเดียวแท้ ๆ

แป๊ะ!

“โธ๊ย! ดิดทำไมวะ” ผมยกมือกุมหน้าผากตรงจุดที่ถูกไอ้ตีตีตมะกอกใส่แล้วตีดแรงเสียดด้วย

“เรียกสติไป ฉันรู้ว่าแกคิดอะไรอยู่ แต่ฉันเต็มใจช่วยแกมาตั้งแต่แรก เพราะฉะนั้นคราวนี้ถึงตาแกช่วยฉันคืนบ้าง โอเค” มันพูดติดตลกแบบทุกครั้ง แต่ผมเองก็รู้ว่าภพกำลังกลบเกลื่อนความกลัวในใจเอาไว้อยู่เหมือนกัน...กลัวว่าตัวเองจะไม่ได้กลับบ้าน

“เราจะออกไปจากที่นี่ได้ก็ต่อเมื่อทำตามความต้องการของเจ้าของบ้านใช่ไหม...” ผมพยักหน้าตอบ มันทำท่าครุ่นคิดแล้วพูดต่อ “...แสดงว่าแกต้องเป็น

คนกลางเพื่อเชื่อมสัมพันธ์พี่น้อง แต่จากเรื่องที่แกล่กับเนื้อหาในสมุดบันทึก มันรู้สึกตึงตึง ๆ”

“ยังไงวะ” ผมถาม

“นลินที่แกล่เคยนั่งวาดรูปด้วยดูแตกต่างจากนลินที่เห็นในฝัน หรือตอนอยู่ในห้องของดิถมาก...แกล่ไม่คิดว่ามันทะแม่ง ๆ เหรอที่เธอเลือกจบชีวิตตัวเอง ในเมื่อมันก็สมความตั้งใจเธอที่กำลังจัดห้องตัวเองออกไป”

จริงอย่างที่ภพว่า แต่ความรู้สึกบางอย่างในใจของผมกลับถูกร่องปฏิเสศ แม้สิ่งที่ใจจะยืนยันว่านลินเป็นตัวร้ายของเหตุการณ์ทั้งหมด ไหนจะพฤติกรรมแปลก ๆ ที่เขียนไว้ในบันทึก มันช่าง...ดูงใจเกินไป

“พอจะคิดออกมั๊ย” ภพถามย้ำ

“อืม ทุกอย่างดูจะจบไปที่นลิน” ผมตอบ พลังคิดถึงแวตาศรั้าหมองของเธอในความฝัน แม้ใบหน้าจะดูน่ากลัวแต่สายตาที่สื่อออกมากลับเด่นชัดยิ่งกว่า

“ต่อไปเป็นหน้าที่ของแกล่แล้วไ้ห้ไปคุยกับเธอซะ” ภพยิ้มพลางตอบว่าให้กำลังใจ ถึงจะทำใจกล้าขึ้นมาได้แล้วเพราะอยู่กับเพื่อนอย่างไ้ดี แต่ถ้าต้องไปเผชิญหน้ากับนลินในพุ่มกุหลาบแบบเมื่อคืน รอบนี้ผมอาจสติแตกไปเลยก็ได้

“ใจเย็น ๆ แกล่ยังมีฉันกับยายลำดวน ถ้าเกิดอะไรขึ้นฉันจะรีบไปหาอีกอย่าง...”

ภพที่เห็นท่าทีประหม่าของผมจึงเอ่ยต่อ ทันที่ที่ลิ้นคำพูดของมัน ความกลัวในใจแทบมลายหายไปเสียเดี๋ยวนั้น

“...นลินก็เป็นเพื่อนแกล่ไม่ใช่หรอ เพื่อนก็ต้องช่วยเพื่อนสิ จริงไหม”

ผมลืมตาขึ้นมา พบว่าอยู่ใต้ซุ้มทางเดินในสวนหลังบ้าน เวลาประมาณห้าโมงเย็นสังเกตจากแดดอ่อน ๆ ที่ส่องลอดแมกไม้ลงมา

หลังจากปรึกษากันเสร็จก็ได้ข้อสรุปว่าผมต้องหาทางไปเจอนลิน ซึ่งวิธีการนั้นไ้ดีทีเป็นคนอาสาไปถามยายลำดวนให้ ได้ความมาว่าผมต้อง ‘หลับ’ เสียก่อน

หรือก็คือเจอพวกเขาได้แค่นั้นความฝัน แม้จะไม่เข้าใจว่าทำไม แต่ก็ยอมทำตาม แต่โดยดี

เดินตามทางเรื่อย ๆ อย่างคุ้นเคยจนกระทั่งเห็นศาลาสีขาวอยู่ที่ปลายทาง พุ่มกุหลาบไร้ดอก เหมือนกับครั้งแรกที่ได้เจอกับนลิน ซึ่งตอนนี้เจ้าตัวกำลัสนั่งอ่านหนังสือด้านในศาลาด้วยชุดเดียวกับวันแรกเช่นกัน นึกขอบคุณในใจที่เธอไม่มาใน ‘สภาพนั้น’

ผมจึงเดินเข้าไปในศาลาสีขาวแล้วนั่งมองเธอเงิบ ๆ อยู่ฝั่งตรงข้าม รอจนกว่าจะอ่านหนังสือภาษาอังกฤษเล่มหนาเสร็จ เมื่อพิจารณาดี ๆ บรรยากาศตอนนี้มีทั้งเสียงนก เสียงลมพัดใบไม้สีกันเบา ๆ พาให้ความรู้สึกประหม่าสงบลงอย่างไม่น่าเชื่อ

“ไม่กลัวนลินหรือจ๊ะ” เสียงหวานเอ่ยออกมาราวกับถามเรื่องดินฟ้าอากาศ ทั้งที่สายตายังอ่านหนังสืออยู่

“ยังกลัวอยู่นิดหน่อย” ผมสารภาพตามตรง มุมปากของเธอยกขึ้นเล็กน้อย

“แล้วทำไมถึงมาหากันล่ะ นลินอาจทำเรื่องไม่ดีกับบัวต๋องได้นะจ๊ะ” น้ำเสียงของเธอเจือความเศร้าอย่างปิดไม่มิด

ผมสูดหายใจรวบรวมความกล้ายกมือไปแตะไหล่เธอเบา ๆ นลินสะดุ้งเล็กน้อย ละสายตาจากหน้ากระดาษขึ้นมาสบตาผม รอยยิ้มมุมปากช่างขัดกับแววตาหม่นหมองเหลือเกิน

“นลินไม่ทำหรือ ก็พวกเราเป็นเพื่อนกันนี่...” เธอมองอย่างอึ้ง ๆ ดวงตาไหลคลอด้วยน้ำตาเล็กน้อย “...แล้วฉันก็อยากฟังเรื่องราวจากปากนลินเองด้วย”

“ดีใจจังที่ในที่สุดก็มีคนฟังนลินเสียที”

เธอว่าพลางยิ้มโล่งใจ ปิดหนังสือเล่มหนา เงยหน้าขึ้นพยายามกักน้ำตาไม่ให้ไหลออกมา

ผมจึงละมือจากบ่าเธอ รอจนกว่าคนตรงหน้าจะพร้อมเล่าเรื่องราวของตัวเอง เธอมองตรงไปยังพุ่มกุหลาบก่อนจะเริ่มเปล่งเสียงออกมา

“นลินผิดก็ติดทนน้ำจริง ๆ ...” ผมสะดุ้ง ไม่คิดว่าเธอจะสารภาพตามตรงขนาดนี้ “...เพราะแม่เคยเล่าให้ฟังว่าดิถวยน้ำแก่งเป็นอันดับหนึ่งของโรงเรียน

แล้วตอนนั้นนลินโกรธที่น้องได้ของก่อนตัวเอง เลยผลักน้องตกลงไป นลินยื่นรอให้ติดขึ้นมา แต่สุดท้ายน้องก็ไม่กลับขึ้นมาอีกเลย”

น้ำตาไหลจากหางตาของนลินซ้ำ ๆ เธอไม่ได้สะอื้น แคนั่งนิ่ง ๆ ปล่อยให้淚ไหลไปเรื่อย ๆ ส่วนผมได้แต่กลืนน้ำลายนั่งฟังต่อไป

“ตั้งแต่วันนั้นทุกคนในบ้านก็เปลี่ยนไป แม่ไม่พูดกับนลิน พ่อไม่กลับมาที่บ้านอีก มีแค่ยายลำตวนที่คอยถามไถ่สารทุกข์สุกดิบอยู่บ้าง แต่เรื่องมันแย่งลงตอนที่พ่อกลับบ้านมาอีกครั้ง...พร้อมโบหย่ากับแม่” เธอก้มหน้าลง ตัวเริ่มสั่นเทาจนผมต้องลูบหลังเบา ๆ แทนคำพูดที่ว่าผมยังอยู่ตรงนี้ และคอยรับฟังเธออยู่

“พอย่ากับแม่เพื่อไปแต่งงานกับผู้หญิงคนใหม่ที่กรุงเทพฯ ทำให้แม่เสียใจมากเสียจนจนกินไม่ได้นอนไม่หลับ นลินเองก็ไม่กล้าเข้าไปคุยกับแม่ เพราะคิดว่าตัวเองเป็นต้นเหตุของเรื่องทั้งหมด ซึ่งมันเป็นเรื่องจริง เพราะทุกคืนที่นอนหลับฝัน นลินจะเห็นภาพของดิถตะเกียกตะกายอยู่ในน้ำเสมอ ดิถย่าทุกครั้งว่าเป็นความผิดของนลิน จะไม่มีวันยกโทษให้...และนลินไม่สมควรมีชีวิตอยู่”

“นลิน” ผมเอ่ยเสียงแผ่วเมื่อเห็นเธอกัดริมฝีปากกลางเอาไว้หยุดอาการสั่นเพื่อฝืนเล่าต่อ

“นลินบอกได้แค่ภาพที่วัตรเห็นเมื่อคืนก่อน เป็นนลินจริง ๆ...” เธอเงยหน้าขึ้นมาฝืนส่งยิ้มให้ทั้งน้ำตา “...นลินระบายความอิจฉาของตัวเองใส่ดิถมาตลอดจนบางครั้งน้องต้องเจ็บตัว แต่ดิถก็ยังอยู่ข้าง ๆ นลิน”

ผมโอบเธอไว้แน่น ทันใดนั้นนลินก็ปล่อยโฮออกมาอย่างน่าสงสาร

“ฮึก นลินคิดว่าชีวิตของตัวเองจะชดใช้อะไรได้บ้าง แต่ไม่เลย...แต่เธอภูมิใจเพราะนลิน ทุกอย่างมันเป็นเพราะนลิน ฮือ”

เธอร้องไห้ออกมาราวจะขาดใจ สะอื้นฮักตัวโยนพลางกอดผมแน่นดังหาหลักยึด ผมได้แต่ลูบหลังปลอบเพราะเหตุการณ์มันรุนแรงเกินกว่าจะพูดอะไรออกไปได้ พลันคิดถึงคนที่บ้านตัวเองขึ้นมา

‘ปานนี้เดียวกับแม่จะรู้รึยังนะว่าผมกลายเป็นผีไปแล้ว จะเสียใจใหม่จะร้องไห้เปล่า จะคิดถึงกันไหม’

ได้แต่หลับตาปล่อยให้น้ำตาไหลออกมาเจี๊ยบ ๆ แม้จะเป็นสถานการณ์ที่

ควรมีสติที่สุด แต่การรับมือกับเรื่องแบบนี้มันยากสำหรับเด็ก ๑๔ เช่นผมเหลือเกิน

พวกเราอดกันร้องไห้อยู่สักพักจนอารมณ์เริ่มกลับมาคงที่จึงผละออกมา
เช็ดหน้าเช็ดตา ไม่รู้ว่าเพราะเป็นผีหรืออะไร ใบหน้าของนลินจึงแทบไม่มีร่องรอย
เหมือนคนร้องไห้มาก่อนเลยสักนิด

“เฮ้อ! รู้สึกโล่งดีจัง” นลินถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่แล้วส่งยิ้มให้ผม
เป็นยิ้มที่รู้สึกว่ามีมาจกใจจริง ๆ ทว่าในหัวของผมมีอีกหนึ่งคำถามที่อยากพูดออกไป

“แล้วนลินยังเกลียดติดอยู่รึเปล่า” ผมถาม ส่วนเธอผินหน้าไปทางซุ้ม
ทางเดินริมฝีปากยังคงยิ้มอ่อนโยน

“นลินปล่อยวางหมดแล้ว ไม่มีทั้งความโกรธ เกลียด อิจฉา หรือแม้แต่รัก...”
เธอหันกลับมามองผม “...แค่รู้สึกว่าอยากหลุดพ้นจากบ้านหลังนี้แล้ว ที่ผ่านมาน
นลินเอาแต่วิ่งตามหาความรักแบบที่ต้องการมาตลอด แต่ไม่เคยหยุดรอให้ความรัก
แบบอื่น ๆ ตามทันนลินเลย”

“...” ผมเงิบรอฟังเธอพูดต่อ

“ถ้าวัตรได้ออกไปจากที่นี่ ช่วยใช้ชีวิตเผื่อนลินด้วยนะจ๊ะ อย่างน้อยถ้า
วาดรูปแล้วคิดถึงกันบ้าง นลินก็ดีใจแล้ว” เธอพูดติดตลก แต่ผมไม่ตลกเลย...

...ราวกับกำลังบอกลาเพื่อนที่จะไม่มีวันได้พบกันอีก

“พีคิดว่ามันจะจบง่าย ๆ เหรอ”

เสียงเล็กดังขึ้นจากทางด้านหลัง ดิดเดินอ้อมมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าพวกผม
ใบหน้าเด็กจิ้มลิ้มที่เคยส่งยิ้มซุกซนให้ บัดนี้กลับบูดเบี้ยวด้วยความโกรธ โดยเฉพาะ
สายตาพาดพื้นที่ส่งไปหานลินจนเธอหุบยิ้มทันที

“พีวัตรเชื่อพี่นลินไปได้ยังไง! จำไม่ได้หรอว่าทำอะไรกับผมไว้บ้าง!” ดิดแหว
ไล่ผมลั่นศาลาสีขาว พลันชี้หน้านลินอย่างเกรี้ยวกราด

“พี่นลินเป็นตัวทำลายครอบครัวนี้!”

“ดิด!” ผมปราม แต่เด็กชายไม่ฟังเลยสักนิดซ้ำยังจ้องหน้านลินอย่างเอาเรื่อง

“พี่ขอโทษ” นลินว่าเสียงแผ่ว

“ดิดเบื้อจะฟังคำขอโทษของพีแล้ว คิดจะปล่อยวางเพื่อหนีปัญหาไป

คนเดียววิ่งไปแล้วดิถละ แล้วแม่ละ พี่มันเห็นแก้ตัว!” ดิดทำท่าจะพุ่งใส่ลินลินจนผมต้องเอาตัวบังพลาจจับไหล่เพื่อรั้งตัวน้องเอาไว้ เวลานี้ไม่เหมือนดิดที่ผมรู้จักเอาเสียเลย ทั้งก้าวร้าว อารมณ์รุนแรง คล้ายนลินที่เคยต่อว่าดิดในห้องนอนเมื่อคืนนั้น

“พอได้แล้วดิด! นลินสำนึกผิดแล้ว แถมตอนนี้มันกลับไปแก้ไขอะไรไม่ได้อีก โมโหไปก็ไม่มีประโยชน์หรอก” ดิดชะงักพลันก้มหน้ามองพื้น หมัดเล็กกำแน่นข้างตัวพยายามสะกดกลิ่นอารมณ์

“ดิถรู้พี่ว่ร แต่มันก็โกรธที่ชีวิตของดิดมาได้แค่นี้...” ร่างเล็กของเด็กชายเริ่มสั่นเทา “...ดิถยังอยากไปวิ่งเล่นกับเพื่อนที่โรงเรียนอยู่เลย”

แล้วก็ปล่อยโฮออกมาจนผมต้องรวบตัวเข้ามาในอ้อมกอด ดิดสะอึกสะอื้นราวจะขาดใจไม่แพ้คนที่ ความเศร้าโศกของน้องบาดลงกลางใจ...ยังอยู่ในวัยกำลังซนแท้ ๆ แต่กลับต้องมีชะตากรรมแบบนี้

“แล้วดิดคิดว่าพี่ว่รจะอยู่เล่นด้วยกันนานกว่านี้ ก็เลยสร้างภาพน่ากลัวให้พี่ว่รมาเข้าข้างดิด ฮือ” เด็กชายพยายามกลั่นแกล้งแล้วพูดออกมา ผมฟังออกบ้างไม่ออกบ้าง แต่ประโยคหลังต้นซัดเสียนจนผมเบิกตาโพลง

“หมายความว่ายังไง ที่บอกว่าสร้างภาพ” ผมว่าพลาจผละออกจากดิดแล้วจ้องหน้าน้องซัด ๆ ซึ่งเจ้าตัวเองแต่ก้มหน้าจู้จู้ให้

“ดิด...ดิด สร้างภาพให้พี่นลินดูน่ากลัว ให้พี่ว่รกลัว ฮือ แต่ดิดไม่คิดว่าพี่ว่รจะกลัวจนอยากหนีออกไปจากที่นี่ ดิดขอโทษ”

“แสดงว่าฝันที่พี่เห็นเมื่อคืน ตั้งแตงานเลี้ยงจนถึงพุ่มกุหลาบเป็นฝีมือของดิดหรือ” ผมถาม ดิดพยักหน้าตอบ คำสารภาพผิดจากปากของเด็กชายทำเอาผมสับสน ราวกับต้องย้อนกลับไปเริ่มต้นใหม่เพราะไม่รู้ว่าที่ผ่านมาน้องสร้างภาพหลอกผมไปกี่ครั้ง และเริ่มขึ้นตั้งแต่เมื่อไร

“ตะ แต่ดิดไม่ได้ทำคนเดียวนะ แม่ก็ช่วยด้วย” เมื่อเห็นผมนิ่งไปจึงเริ่มแก้ตัวอย่างตะกุกตะกัก

แม่ช่วย...หมายความว่าคุณนราวดีอยู่เบื้องหลังด้วยอย่างนั้นหรือ แต่ภาพที่เห็นเป็นนลิน ลูกสาวคนโตของเธอที่ถูกใส่ร้ายให้ดูน่ากลัวในสายตาของผมนี่ คิดได้ตั้งนั้นจึงหันขวับกลับไปหานลิน แล้วก็พบว่าเธอก้มหน้าจุกก่ามือแน่นเสียแล้ว

“นลิน” ผมเรียกเธอเบา ๆ

“ดิทรุ่นนะว่าพินลินอยากเจอแม่มาตลอด แต่ดิถไม่ยอมหรือ” ดิถที่ไม่รู้ว่า เลิกร้องให้ตั้งแต่ตอนไหนหันกลับมาต่อว่านลินอีกครั้ง

ยิ่งได้ฟังยิ่งรู้สึกว่าน้องยังเด็กอยู่มากจริง ๆ ทั้งพฤติกรรมห่วงแม่ ไหนจะชอบเอาชนะนะ แต่ผมเข้าใจพฤติกรรมเหล่านั้นเป็นอย่างไรดีเมื่อนึกเปรียบเทียบตัวเอง กับเฮียวิตร

“พี่เข้าใจดิถนะ เพราะบางทีพี่ก็อยากยึดพ่อแม่ไว้คนเดียวเหมือนกัน...” ผมว่าพลางลูบหัวพุดอย่างเบาเมื่อ “...แต่สิ่งที่ดิถควรทำตอนนี้คือคุยกับนลินนะ ทั้งคู่เคยคุยกันตรง ๆ รึยัง”

หลังถามจบ สองพี่น้องต่างส่ายหน้าพร้อมกัน ผมจึงเลือกเดินออกจาก ศาลาสีขาวเงียบ ๆ โดยไม่พูดอะไรต่ออีก อยู่ในระยะเวลาที่พอเข้าไปห้ามได้หากเกิดเหตุ ตีกันขึ้น

“ทำไมพี่ต้องเกลียดดิถด้วย” ท่ามกลางความเงียบนานสองนาน ดิถทน ไม่ไหวจึงเริ่มพูดก่อน ซึ่งนลินพอได้ยินคำถาถามนั้นก็ชะงักไปเล็กน้อย

“พี่ไม่ได้เกลียด แค่อิจฉา...” เธอตอบ “...อิจฉาที่ดิถทำได้ทุกอย่างที่พี่อยากทำ ได้มีเพื่อน ได้ไปโรงเรียน ได้ออกไปวิ่งเล่น ได้สัมผัสโลกนอกรั้วบ้าน แล้วก็ได้รับความรักจากคุณพ่อคุณแม่”

ดิถฟังจบจึงผลักรินแทบตกม้านั่ง ผมทำท่าจะพุ่งเข้าไปห้ามแต่ต้องหยุดชะงัก เพราะสบตานลินที่ส่งมาเป็นเชิงว่า ‘อย่าเข้ามา’

“พี่บ้าไปแล้วหรือ! พ่อแม่ห่วงพินลินจะตาย ไม่อย่างนั้นจะส่งดิถไปโรงเรียนประจำทำไม” ดิถตะคอกอย่างหัวเสีย

“แล้วการไปโรงเรียนประจำมันก็ดีแล้วไม่ใช่หรือ...” นลินเอ่ยชื่อ ๆ “...ที่นั่น ดิถจะได้มีเพื่อน ได้เล่นอย่างอิสระ-”

“พินลินจะไปรู้อะไร ที่นั่นเข้มงวดจะตาย ต้องกินนอนเป็นเวลา ไม่ใช่ว่าจะวิ่งเล่นทั้งวันได้เสียหน่อย ตัวเองไม่รู้อะไรแท้ ๆ ยังพุดมั่วไปเรื่อย...” นลินหน้าเสียทันที “...ตอนอยู่ที่โรงเรียนดิถเฝ้ารอให้ถึงวันหยุดยาวตลอด ดิถคิดถึงบ้าน อยู่ที่นี่

ได้ทำในสิ่งที่อยากทำ กินอะไรที่อยากกิน ถึงจะถูกพี่นลินเล่นแรง ๆ ใส่หรือถูกตี ก็ยังดีกว่าออกไปอยู่คนเดียว”

นลินได้ฟังก็ยิ้มหน้าลงคิดทบทวนเรื่องต่าง ๆ ในหัว ส่วนนลินก็ยื่นมองพี่สาวตัวเองนิ่งๆ ไม่รู้เด็กชายกำลังคิดอะไรอยู่ หรืออาจจะแค่รอนนลินพร้อมจะพูดอะไรสักอย่างออกมา

“พี่เข้าใจแล้ว เพราะพี่เองที่โทษทุกสิ่งทุกอย่างจนทำมันพังไปหมด ต่อให้สำนึกได้ตอนนี้มันก็สายเกินกว่าจะกลับไปแก้ไขแบบที่วัดร่ำว่าจริง ๆ” นลินทำท่าจะร้องให้ออกมาอีกครั้ง

“เฮ้อ! ดิดจำได้นะ ว่าพี่นลินเคยให้ดอกกุหลาบกับดิด” เด็กชายถอนหายใจ พลังผินหน้ามองพุ่มกุหลาบเขียว ๆ

“จำได้ด้วยหรือ แต่พี่ให้ตอนที่ดิดยังเล็กมาก ๆ อยู่นะ” เธอถามกลับท่าทางสับสน

“จำได้สิ พอดิดโตขึ้นจนเข้าโรงเรียนประจำก็ไม่ได้รับดอกไม้จากพี่อีก นึกว่าพี่เกลียดดิดแล้วก็เลยไปถามเรื่องดอกกุหลาบกับเพื่อน”

นลินนั่งตั้งใจฟังสิ่งที่ดิดเล่า ผมเองก็เช่นกัน

“เพื่อนบอกว่ากุหลาบออกดอกยากมาก แค่ออกมาสักดอกหนึ่งก็ถือว่าแจ่มแล้ว...แต่พี่นลินกลับเอามาให้ตั้งสิบดอก” ดิดว่าจบบทก็ยังไม่ยอมหันกลับมา ผมพอรู้แล้วว่าน้องต้องการสื่ออะไร นลินเองก็คงรู้เช่นกันจึงยิ้มยิ้มจางออกมา

“เพื่อนของดิดพูดถูกแล้วจะ กุหลาบจะงอกงามได้ต้องใช้เลือด...อาจจะฟังดูน่ากลัว แต่พี่วานให้ยายล่าควนซื้อเลือดหมูจากตลาดสดกลับมาให้ตลอด หรือถ้าช่วงไหนมีสัตว์ตายในบ้าน พี่ก็เก็บพวกมันไปแอบฝังเอาไว้ใต้ต้นกุหลาบ” เธออธิบาย ส่วนผมกับดิดผะไปแล้ว

ไม่คิดว่ามุกที่ใช้เลือดของเธอจะทำได้จริง หมายความว่าในบันทึกที่ คุณนราวดีเขียนไว้ว่านลินเอาซากสัตว์ไปฝัง ก็เพื่อเลี้ยงกุหลาบแล้วเก็บดอกมาให้ น้องชายเธอ

“ส่วนช่วงที่พี่ไม่ได้เก็บดอกกุหลาบให้ดิด...เพราะตอนนั้นความอิจฉาดันเข้ามาอยู่ในใจพี่ จนไม่เหลือที่ว่างให้ความรักอีก”

หมับ!

ภาพตรงหน้าแทบไม่เชื่อสายตา จู่ ๆ ดิถก็เข้าไปกอดคนลินที่ทำหน้า
หงอยหลังจากพูดจบประโยค และเพราะกำลังตกตะลึงกับการกระทำของน้อง
มือไม้ก็ ๆ กัง ๆ จึงไม่ได้กอดตอบ

“ช่วยกอดดิฉันในฐานะน้องชายได้ไหม” ดิถว่าเสียงอู้อี้ นลินยิ้มออกมา
อีกครั้งแล้วกอดตอบทันที

“ได้สิ น้องชายของพี่”

ทั้งคู่กอดกันร้องไห้โย ไม่มีคำพูดอื่นใดอีกนอกจากเสียงสะอื้น ไม่คิดว่า
เหตุการณ์จะจบลงด้วยดีแบบนี้ อาจเป็นเพราะสายสัมพันธ์ของพี่น้อง ที่บางที
แค่มองหน้าก็เข้าใจกันได้โดยไม่ต้องพูดอะไรอีก เหมือนผมกับเฮียวิตรเมื่อก่อน
ส่วนตอนนี้...

ผมส่ายหน้าดึงตัวเองให้กลับมาอยู่กับปัจจุบัน ตอนนี้สองพี่น้องหายไปจาก
ศาลาสีขาวแล้ว เหลือเพียงตัวผมที่ยืนโดดเดี่ยวอยู่ท่ามกลางสี่เหลี่ยมขรุขระ

ปัญหาที่คุณนราวดีเคยขอได้รับการแก้ไขแล้ว ที่นี้เหลือแค่ต้องไปพูดคุยกับ
เธอใช้ไหมนะ ภาพของเธอตอนร้องเพลงกล่อมเด็กยังน่ากลัวติดตาจนผมหวนนึก
แม้ดิถจะบอกว่าเป็นการสร้างภาพแต่ไม่ได้ช่วยให้ความกลัวลดลงเลย

‘เป็นไงเป็นกันไอ้วัตร พวกครูปกครองหน้าโหดยังผ่านมาแล้ว เรื่อง(ผี)
แค่นี้จ๊ีบจ๊อยวะ’

เจ้าของบ้าน

หลังจากแยกกับสองพี่น้องเมื่อคืนวาน ผมก็ตื่นไปใช้ชีวิตตามปกติกับภพ ทำความสะอาดบ้าน บัด กวาด เช็ด ถู ขึ้นชมความงามของรูปปั้นตรงโถงกลางรวมไปถึงทำสวน

ภพก็บยายล้าดวงเห็นผมตื่นขึ้นมาไม่ได้ถามอะไรมากนัก คงเพราะสีหน้าที่ไม่ได้ดูแย่แยะหรือหวาดกลัวเหมือนคืนก่อน จึงพอเดาผลลัพธ์กันได้ และเลือกที่จะไม่ก้าวกายเรื่องของนลินกับติด

ในคืนนี้ ผมเตรียมตัวเตรียมใจแล้วว่าจะมีสติ เปิดใจลบภาพจำน่ากลัวของคุณนราวดีออกไป เพราะยายล้าดวงเล่าว่าเธอเองก็ไม่ใช่คนใจไม่ใส่ระกำอะไรขนาดนั้น ช้ายังใจดีโอบอ้อมอารีเสียด้วยซ้ำ แม้ว่าภาพที่ผมเห็นมากับตาจะตรงกันข้ามก็เถอะ

เปลือกตาเบิกขึ้นช้า ๆ ผมนอนลี้มตาอยู่บนเตียงเช่นทุกเช้า ด้านนอกมีเสียงนกร้องเจื้อยแจ้ว บรรยากาศเหมือนกับทุกวันไม่มีผิด จนผมเริ่มสับสนว่านี่เป็นฝันหรือโลกจริง

จึงลุกจากเตียง เดินออกจากห้อง มุ่งหน้าไปยังตัวบ้านทันที อากาศด้านนอกปลอดโปร่ง หมุ่นกพากันบินเล่นลม ดอกไม้บานสะพรั่งเต็มสวน ถ้าไม่คิดว่ามีเรื่องสำคัญรออยู่ ผมคงนอนกลิ้งไปกับพื้นหญ้าแล้ว

“ประวัติ”

เสียงนุ่มนวลเรียกชื่อตัวเองดังมาจากศาลาริมน้ำที่อยู่เยื้องไปทางด้านหลังผมจึงหันขวับทันทีโดยอัตโนมัติ

เป็นคุณนราวดีที่นั่งยิ้มโบกมือให้ผมจากไกล ๆ กลืนน้ำลายหนึ่งครั้งเรียกความกล้าให้ตัวเองรอบที่เท่าไรไม่ทราบ ก่อนเดินตรงไปยังศาลาริมน้ำที่

หญิงวัยกลางคนนั่งอยู่

บรรยายภาพของตัวของคุณนราวดีต่างจากคืนนั้นลิบลับ ผมของเธอยังคงตัดสั้นม้วนลอนเหมือนเดิม สวมชุดผ้าไหมสีเหลืองอ่อน ประดับลำคอ และดึงหูด้วยไข่มุกสีบริสุทธิ์ เข้ากับใบหน้าที่ยังดูอ่อนกว่าวัยราวกับเป็นพี่สาวมากกว่าแม่ของนลิน เธอส่งยิ้มพลางผายมือให้ผมนั่งฝั่งตรงข้าม ระหว่างพวกเรามีโต๊ะคั่นกลางด้านบนมีขนมคุกกี้นับชุดวางเอาไว้ ซึ่งน่าจะเป็นชาฝรั่ง

“อยากกลับบ้านรึยังจ๊ะ”

ประโยคแรกที่เธอพูดกับผม ทำให้อ่อนยวบตั้งเอาเข็มจิ้มลูกโป่งใส่น้ำพลันคิดถึงบ้านจนแทบอยากลงไปกราบกรานขอร้องอ้อนวอนเธอ

แต่ผมทำไม่ได้ ต้องเข้มแข็ง และสะกดกลั้นความกลัวเอาไว้ เพื่อพิสูจน์ว่าตัวเองโตพอที่จะรับมือกับทุกอย่างได้ รวมถึงสิ่งที่คุณนราวดีต้องการจากผมด้วย

“เรื่องที่เกิดขึ้นในบ้านหลังนี้ไม่ว่าจะจากส่วนไหน มุมไหน กระทั่งชอกหลีบที่เล็กที่สุด ฉันเห็นหมดทุกอย่าง...” เธอหยุดเว้นจังหวะจนผมลอบกลืนน้ำลาย “...เธอโกหกอะไรฉันไม่ได้หรอกนะจ๊ะ รวมไปถึงโกหกตัวเองด้วย”

ผมก้มหน้าจุดปกปิดสายตาลอกแฉกของตัวเองให้พ้นจากเธอ หมายความว่าตั้งแต่ผมก้าวเข้ามาเหยียบบ้านหลังนี้ คุณนราวดีก็รับรู้ตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว ทั้งเรื่องที่ผมวางแผนกับภพ ทั้งตอนแอบเดินสำรวจบ้าน หรือแม้แต่ตอนที่ผมพุ่มพ่ายกับยายลำดวน เธอคงรู้เห็นทั้งหมด...ผมอับอาย และสมเพชตัวเองเป็นที่สุด

“แต่เพราะวัตรช่วยแก้ไขความสัมพันธ์ของลูก ๆ ถึงตาของฉันที่จะช่วยเธอบ้างแล้วจ๊ะ” เธอพูดยิ้ม ๆ อย่างตรงไปตรงมาผิดคาดกับที่คิดไว้โดยสิ้นเชิง เพราะดันผลลอคิดไปว่าเธออาจจะดูดำหรือลงโทษการกระทำแย่ ๆ ของผมด้วยซ้ำ

ผมเงยหน้ามองเธออีกครั้ง ในใจร้องบอกว่าต้องตอบอะไรสักอย่าง ทว่าสมองกลับนึกไม่ออก ได้แต่อึ้งนิ่งเงียบอยู่แบบนั้น จนคุณนราวดีเอ่ยทำลายความกระอักกระอ่วนนี้ขึ้นมา

“ตอนที่นลินออกมาลิ้มตาดูโลกครั้งแรก ฉันจำได้ว่าวันนั้นเป็นวันที่ฉันมีความสุขเสียยิ่งกว่าใครบนโลกใบนี้ และสาบานว่าจะปกป้องเด็กคนนี้ตราบเท่าที่ฉันสิ้นอายุขัย กับดิดก็เช่นกัน”

เธอเริ่มเล่าเรื่องของตัวเองด้วยใบหน้าเป็นยิ้มเคล้าน้ำเสียงเปี่ยมสุข พาให้คนฟังแบบผมรู้สึกผ่อนคลายลงอย่างน่าประหลาด แม้ไม่ใช่เรื่องของตนก็ตาม

“ฉันเฝ้าดูแลและดูแลจนอมพวกเขา มอบทุกสิ่งทุกอย่าง ปราบปราม แต่ว่าบทบาทของแม่นั้นยากเหลือเกิน...” เธอลอบถอนหายใจออกมาเบา ๆ “...รักได้ก็ต้องดูได้ แต่ไม่เคยมีใครสอนฉันมาก่อนว่าดูได้แค่ไหน ทำโทษได้เท่าไร รู้ตัวอีกทีสายตาของลูกที่มองมาก็เปลี่ยนไปเสียแล้ว”

เมื่อฟังจบลมหายใจผมสะดุด พลันนึกถึงเตี้ยที่มักจะเข้มงวดอยู่เสมอ บางครั้งก็ดูกับเรื่องไม่เป็นเรื่องจนทำให้มันดูเป็นปัญหาใหญ่โต...

“แต่ก็อย่างว่าแหละจะ ฉันเองก็เพิ่งเคยเป็นแม่ ไม่เคยได้เรียน ได้อ่านตำรา หรือมีใครบอกมาก่อนว่าถ้าลูกเป็นแบบนี้ต้องรับมืออย่างไร...” คุณนราวดีผินใบหน้ามองไปยังแม่น้ำเจ้าพระยาสายใหญ่ น้ำเสียงของเธอไม่มั่นใจเล็กน้อยในบางประโยค “...ฉันจึงรู้เพียงแค่ว่าหากลูกเจ็บ แม่ก็เจ็บ หากลูกเศร้า แม่ก็เศร้า หากลูกมีความสุข แม่ก็มีความสุข ฉะนั้นจึงต้องหาทางให้ลูกสุขมากกว่าทุกข์ให้ได้ นั่นคือหน้าที่ของแม่อย่างฉันจะ” เธอหันกลับมาส่งยิ้มละไมให้

ทุกคำพูดเหล่านั้นซึมเข้ามาในใจของผมช้า ๆ ในหัวเริ่มคิดถึงเตี้ยกับแม่ เตี้ยที่สนใจเสียวิตรมากกว่า แม่ที่เสียเวลาเตี้ยดูผมเรื่องไร้สาระ ทั้งสองที่คอยเอาใจเสียมากที่สุดในบ้าน... เพราะเพิ่งเคยเป็นพ่อแม่ หรือไม่ใช่ใจผมกันแน่

“ผมไม่คิดแบบนั้นนะครับ...” ผมกุมมือตัวเองไว้บนตักแน่น แล้วเริ่มพูดสิ่งที่อยู่ในใจออกไปบ้าง “...คุณอาจเป็นแม่มือใหม่ก็จริง แต่ไม่ใช่ข้ออ้างที่จะบอกว่าตัวเองรับมือกับลูกไม่ได้ ในเมื่อแม่ต้องรู้จักลูกของตัวเองดีที่สุด”

ผมพักลื่นน้ำลายพลางสังเกตท่าทางคุณนราวดี เธอยิ้มจางปรับท่าทาง นั่งหลังตรงสายตาบ่งบอกว่ากำลังตั้งใจฟังสิ่งที่ผมพูด ซึ่งเรียกกำลังใจ และเสริมความหนักแน่นให้ผมได้มากขึ้น

“จากบันทึกเล่มนั้น ผมเห็นคุณเอาแต่สงสัยและจับผิดดิน โดยที่จบบวันนั้น ไม่เคยมีคำตอบเกี่ยวกับเธอเขียนกำกับไว้เลย เหมือนเป็นคุณที่คิดไปเองฝ่ายเดียว และตีความไปผิด ๆ จนทำให้มันกลายเป็นแบบนั้น”

คุณนราวดีแววตาจู่โจมทันทีที่ผมเอ่ยถึงลูกสาวของเธอ คำพูดของผม

อาจฟังดูใจ แต่ณลินก็เป็นเพื่อนและกำลังเผชิญปัญหาเหมือนกัน ผมจึงไม่ยอม
ปล่อยให้มันคาราคาซังอยู่แบบนี้

“ผมยอมรับว่าเปลอเอาคุณไปเปรียบเทียบกับพ่อแม่ตัวเองที่ไม่ค่อยใส่ใจ
ผมเท่าไร แต่เพราะคงไม่มีโอกาสได้พูดกับพ่อแม่ตรง ๆ ก็เลยพูดกับคุณแทน...”
ผมสารภาพออกมาตามตรง คุณนรบดียังคงยิ้มก่อนจะพยักหน้าหนึ่งครั้งเป็น
อันเข้าใจ “...ที่ผมอยากพูดจริงๆ คือการแก้ไขปัญหามองไม่ใช่การดูหรือลงโทษ แต่เป็น
การพูดคุยถึงสิ่งที่เกิดขึ้น หรือสิ่งที่ลูกต้องเผชิญต่างหาก เพราะบางทีลูกแค่อยากให้
พ่อแม่รับฟังปัญหาของตนเท่านั้นเอง”

ไม่รู้ว่าจะเข้าใจสิ่งที่ผมพูดไหม เพราะที่เอ่ยออกไปต้นมีความต้องการ
ส่วนตัวปนเปไปด้วยจนอาจดูไม่น่าเชื่อถือนัก

“เข้าใจแล้ว ขอขอบคุณที่พูดออกมาตรง ๆ นะจ๊ะ วัตถุประสงค์ชอบณลินมากเลย
ใช่ไหม”

“ขอบแบบเพื่อนครับ!”

เพราะน้ำเสียงตอนท้ายของเธอมีความหยอกล้อ ผมเลยเปลอตอบกลับ
เสียงดัง จนคุณนรบดีหัวเราะออกมาเบา ๆ

‘เฮ้อ! ท่าทางจริงจังของผมเมื่อครู่ฟังหมดแล้ว’

“ไม่แก๊งแล้วจ๊ะ... แต่เมื่อครู่วัตรบอกว่าพ่อแม่ไม่ค่อยใส่ใจเธอเท่าไรหรือ”
เธอถามย้ำในส่วนที่ไม่อยากพูดถึงที่สุด จนนึกว่าอ่านใจผมออก

“ครับ” ตอบสั้น ๆ หวังให้เธอเปลี่ยนเรื่อง

“แล้วตรงไหนที่คิดว่าไม่ใส่ใจหรือจ๊ะ” แต่ต้นจี้จุดเข้าไปลึกขึ้น ถ้าผมเป็น
พื้นดิน เธอคงเป็นเสียมที่พยายามขุดดินขึ้นมากองจนกว่าหลุมเล็ก ๆ จะกลายเป็นบ่อ

“แม่ของผมเป็นคนพูดน้อย แต่กลับคุยกับเสียมมากที่สุดในบ้าน บางครั้ง
ผมโดนเตี้ยดูเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ แม่เลือกเงียบใส่แทนที่จะช่วยผม...” ยิ่งพูดอธิบาย
ก็ยิ่งเจ็บใจ แต่มั่นอดกลั้นไม่ไหวอีกต่อไป จนเปลอหลุดสรรพนามที่ใช้เรียกอย่าง
ชินปากออกมา “...ส่วนเตี้ยก็ชอบบังคับให้ผมเรียนภาษาจีน พอมีเวลาว่างหน่อย
ก็ใช้ให้เฝ้าร้านอ้างว่าเรียนรู้งาน ทั้ง ๆ ที่เสียมไม่เคยถูกบังคับแบบผมด้วยซ้ำ”

น้ำตาเริ่มปรึ่มที่หัวตาอีกแล้ว ตั้งแต่มาอยู่ในบ้านหลังนี้รู้สึกของตัวเอง

เป็นคนบ่อน้ำตาตื่นขึ้นมาเสียอย่างนั้น ทั้งที่ตอนอยู่เยาวราชแทบจะเป็นหัวใจของโรงเรียน หรือเพราะที่นี้ทำให้คิดถึงบ้านอยู่บ่อย ๆ กันนะ

“ฉันเคยมีเพื่อนคนหนึ่ง ชื่อสมศักดิ์ แกเป็นคนพูดน้อยเสียจนเพื่อน ๆ เคยชินกับการถามคำตอบคำ แต่แกกลับเป็นคนที่ใส่ใจรายละเอียดได้ดีที่สุดในกลุ่มเลยเชียวนะ” ผมนั่งนิ่งตั้งใจฟังสิ่งที่คุณนราวดีเล่า

“ทั้งจำได้ว่าเพื่อนในกลุ่มแพ้อาหารอะไรบ้าง เวลาสั่งจึงเลือกแต่เมนูที่ทุกคนสามารถรับประทานร่วมกันได้ ทั้งจำได้ว่าเพื่อนชอบหรือไม่ชอบอะไร พอถึงวันเกิดก็มักจะเลือกของที่เพื่อนถูกใจทุกครั้ง หรือบางทีรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น พฤติกรรมชอบแอบกัดเล็บของเพื่อนคนหนึ่ง สมศักดิ์ที่สังเกตเห็นสภาพเล็บก็จะซื้อยาทาบำรุงมาฝากเสมอ”

คุณสมศักดิ์ใส่ใจมาจากจริง ๆ แต่มันเกี่ยวกับอะไรกับเรื่องของพ่อแม่ผมละ หรือว่าคุณนราวดีแค่อยากให้อวดมิตรสหาย...ดูเธอจะไม่ใช่คนแบบนั้น

“ที่ฉันจะบอกว่ตรก็คือ ไม่ใช่ทุกคนที่ถนัดพูดสิ่งที่อยู่ในใจออกมาทั้งหมดนะจ๊ะ บางคนอย่างสมศักดิ์ หรือกระทั่งพ่อแม่ของเธอก็อาจมีการกระทำที่แฝงความห่วงใยซ่อนอยู่ก็ได้ ลองนึกดู ๆ สิ”

ผมพยายามคิดตามที่เธอพูด ซ้ำยังเอาพฤติกรรมของคุณสมศักดิ์ไปเปรียบเทียบกับพ่อแม่ เพื่อว่าจะเจอสิ่งที่เหมือนกัน แต่กลับกลายเป็นว่าในหัวตีกันไปหมดจนคิดไม่ออกแทน

“คิดตอนนี้อาจจะยังคิดไม่ออก จังเปลี่ยนเป็นวัตรเคยแอบทำอะไรดี ๆ ให้พ่อแม่บ้างไหม” คุณนราวดีเอ่ยด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นคล้ายกำลังเล่นสนุก ผิดกับผมที่อึ้งกิมกึ่งกว่าเก่า

“ผมไม่-”

“จันฉันเริ่มก่อนแล้วกัน...” ทว่าเธอลับไม่สนท่าทางปฏิเสธของผมเลย

“...ฉันเคยแอบเขียนการ์ดอวยพรวันปีใหม่ แล้วซ่อนไว้ตามจุดต่าง ๆ ของบ้านให้ลูก ๆ หาจ๊ะ” คุณนราวดีเล่าอย่างเบิกบาน พอนึกภาพนลินกับดิติเดินตามหาคาร์ดเหล่านั้นที่บ้านก็อดเอ็นดูไม่ได้

“แล้วก็เคยขนกระดาษดอกไม้ไปวางในห้องของนลิน แกจะได้ชมดอกไม้

ใกล้ ๆ ตอนกลางวัน โดยไม่ต้องออกไปตากแดด” เมื่อเอ่ยถึงนลิน แววดาของเธอดู
หมองลงเล็กน้อยแต่พริบตาก็กลับมาเป็นปกติอีกครั้ง

“ถึงตัวตรแล้วจ๊ะ”

“ผม...” พยายามคิดเรื่องที่เคยทำให้ แต่ไม่รู้ว่าคุณออกไปจะตรงใจพทย์ของ
คุณนราวดีหรือไม่ “...เคยเขียนนาร์ตภาษาจีนให้เตี๋ย แล้วก็วาดรูปแม่ตอนทำกับข้าว
เป็นของขวัญวันเกิด” ยิ่งพูดก็ยิ่งอายกับการกระทำเมื่อวัยจิ๋ว รู้สึกได้เลยว่าตอนนี้
หูของผมแดงแฉะเป็นแน่

“แล้วพ่อแม่ว่าอย่างไรบ้างจ๊ะ”

สิ้นคำถามของคุณนราวดี ภาพในตอนนั้นไหลย้อนเข้ามาในหัวเป็น
ฉาก ๆ แม้ตอนนั้นจะยังเด็ก แต่ก็จำได้ดีว่ารอยยิ้มของเตี๋ยกับแม่กว้างแค่ไหน
เมื่อได้รับกระดาดจากผม

‘ไ้อหยา! ลือมีพรสวรรค์จริง ๆ นะอาวตร ไว้โตขึ้นอ๊วะจะส่งเรียนสูง ๆ
เอาให้ไปเปิดกิจการที่จีนเลย’ สัมผัสอุ่น ๆ จากฝ่ามือหยาบที่ศีรษะ รวมไปถึง
คำชมเชยนั้นผมยังจำได้ดี

หรือนี่จะเป็นสาเหตุที่เตี๋ยเข้มงวดกับเรื่องเรียนของผมกันนะ เพราะเห็นว่า
ทำได้ดีตั้งแต่ยังเด็กหรอก แต่ไม่ได้หมายความว่าสิ่งที่ทำได้ดีกับสิ่งที่ชอบทำจะเป็น
อย่างเดียวกันสักหน่อย

‘นี่แม่เหรอนี๋ย...เก่งมากเลยวตร ตัวแค่นี้รู้จักไล่สีแล้ว ขอบคุณมากนะ
จิตรกรน้อยของแม่’ เสียงเย็นราวสายน้ำขลุ่ยของแม่ดังย้าขึ้นดีที่ช่วยผลักดัน
ให้ผมยังคงวาดรูปต่อไปจนกลายเป็นสิ่งที่รัก

ทว่าทำไมถึงไม่สนับสนุนต่อละ ทำไมไม่ชมผมอีก ทั้งที่เห็นรูปวาดที่ซ่อน
เอาไว้มากมาย แต่ทำไมถึงไม่พูดอะไรออกมาเลย...

“ฉันทัดดินเธอมากไปรีเปล่า ขอโทษนะจ๊ะ” คุณนราวดีเอ่ยอย่างรู้สึกผิด
พลางยื่นผ้าเช็ดหน้าผืนบางปักลายดอกไม้ส่งให้

ผมงุนงงเล็กน้อยแต่เมื่อรู้สึกถึงความเปียกชื้นตรงหน้าแก้มถึงเข้าใจ
และรับผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดน้ำตาเจี๊ยบ ๆ

จากนั้นคุณนรารวดีก็ปล่อยให้ความเงิบระหว่างเราดำเนินไปพักใหญ่ เสียงคลื่นซัดฝั่ง ลมเย็นจากแม่น้ำพัดเข้ามาในศาลาพาความหนักอึ้งออกไป ผมปล่อยให้ไปกับบรรยากาศรอบตัวจนคล้ายกังวล สมองจึงได้ทบทวนถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่ผมและคุณนรารวดีได้พูดคุยกัน พวกเขาต่างแลกเปลี่ยนมุมมองระหว่างแม่ลูก ซึ่งผมเองก็ไม่คิดว่าจะได้คุยเรื่องนี้กับผู้ใหญ่อย่างเธอ

“ได้ยินว่าเธอมีพี่ชายด้วย เขาเป็นคนอย่างไรหรือจ๊ะ” คุณนรารวดีถามขึ้นอีกครั้ง แต่คราวนี้ผมจะไม่ยอมตอบเธออีก เพราะผม... ไม่อยากพูดถึงสิ่งที่ตัวเองก็ยังไม่เข้าใจนัก

เป็นคนใจดีหรือ แต่นั่นก็หลายปีมาแล้ว ไม่รู้ว่าเฮียวิตจะเปลี่ยนแปลงไปมากแค่ไหน ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ที่พวกเขาสองพี่น้องเริ่มไม่พูดกัน ตั้งแต่เฮียติดนายร้อยๆ หรือตั้งแต่ที่ผมถูกบังคับให้เรียนภาษาจีน

“ไม่รู้ครับ พวกเขาไม่ได้คุยกันเท่าไร...” เธอทำท่าจะพูดต่อ แต่ผมพาเปลี่ยนเรื่องเป็นคำถามที่อยากรู้มากที่สุดในตอนนั้น “...แล้วผมกับภพจะได้กลับบ้านจริง ๆ ไช้ไหมครับ”

“อยากกลับแล้วหรือจ๊ะ” เธอถามพลางยิ้มเสียดาย ผมจึงพยักหน้าตอบ

“ฉันอยากอยู่คุยกับวัตรต่ออีกสักวันสองวัน แต่เสียดายที่เวลาจะหมดแล้ว”

“หมายความว่ายังไงครับ เวลาอะไร” ผมถามกลับ

“ฉันต่อรองกับ ‘เขา’ ไว้ว่าขอเวลา ๗ คืน ซึ่งคืนนี้เป็นคืนสุดท้ายแล้ว” ผมสงสัยว่า ‘เขา’ ที่คุณนรารวดีกล่าวถึงคือใคร ไหนจะ ๗ คืนที่เธอว่าไว้อีก สับสนจนอยากถามออกไปตรง ๆ ทว่าใบหน้าของผมคงจะตลกมาก คุณนรารวดีจึงหลุดขำออกมาเล็กน้อย แล้วเฉลยให้ฟัง

“ทำใจดี ๆ แล้วตั้งใจฟังอย่างมีสตินะจ๊ะ...” ผมพยักหน้า “...ทั้งวัตรกับภพ ประสบอุบัติเหตุหน้าซอยวาริพอดิ แต่จิตของทั้งคู่ตั้งใจมาที่เรือนวาริแห่งนี้ พวกเขาจึงมาถึงที่นี่โดยไม่รู้ตัวตัวเองเกือบเสียชีวิตไปแล้ว”

คำว่า ‘เกือบเสียชีวิต’ ของเธอทำใจผมร่วงไปที่ตาตุ่ม หมายความว่าผมยังไม่ตายไช้ไหม แค่เกือบ แต่นั่นก็หมายความว่าต้องเป็นอุบัติเหตุที่รุนแรงมากเลยไม่ใช่เธอ ยิงคิดถึงอุบัติเหตุหลาย ๆ รูปแบบ ก็ยังกลัวจนตัวสั่นเพราะไม่รู้ว่

สภาพตัวเองจริง ๆ ตอนนี้จะเป็นอย่างไร จะพิจารณาใหม่ จะละทิ้งไปหมดทั้งตัวรีเปล่า

“วัตร” เสียขี้เนื้อขี้มันขึ้นเล็กน้อยเรียกสติที่ใกล้สติของผมนกลับมา

“ครับ” ผมตอบพร้อมสบตาเธอแสดงความเข้มแข็ง แม้ใจจะสั่นไหว มากก็ตาม

“ฉันเห็นความตั้งใจของพวกเธอที่มาถึงที่นี่ แต่เขาดันตามมาด้วย ฉันเลยส่งสัญญาณให้ยายลำดวงพาวัตรกับภพเข้าไปพักด้านในก่อน ซึ่งเขาบอกว่าต้องการพาพวกเธอไปด้วยกัน เพราะถึงเวลาของทั้งคู่ที่ต้องไปอีกโลกหนึ่งแล้ว ฉันว่าเธอน่าจะรู้ว่าเขาหมายถึงอะไร”

ผมพยักหน้า เข้าใจทันทีที่ได้ฟังเรื่องราว... ถ้าหาก ‘เขา’ พาพวกผมไปด้วยจริง ๆ หมายความว่าผมกับภพอาจเปลี่ยนสถานะจาก ‘เกือบตาย’ เป็น ‘ตายแล้ว’

“ในตอนนั้นฉันเกือบตบตกลง แต่ดันได้ยินเรื่องราวของพวกเธอที่เล่าให้ยายลำดวงฟังเสียก่อน เลยอยากให้ออกาสวัตรได้กลับไปแก้ไขเรื่องในครอบครัวอีกครั้ง เพราะฉันไม่มีโอกาสนั้นแล้ว...” คุณนราวดียิ้มโศกไปถึงแววตา “...ฉันถึงต่อรองกับเขาไปว่าขอเวลา ๗ คืน แล้วจะมอบวิญญาณ ๒ ดวงให้ ซึ่งเขาตกลง”

ผมอึ้ง ไหนเธอบอกว่าอยากให้ออกาส แต่ทำไมจะส่งผมกับภพไปให้เขาอีก หรือคุณนราวดีวางแผนหลอกใช้พวกผมมาตั้งแต่ต้น ในหัวเริ่มสับสนกับสิ่งที่เธอพูด จนแสดงออกมาทางสีหน้าหมด

“ฉันจะพาเธอกลับบ้านก็หมายความว่ากลับบ้านจริง ๆ ...” เธอย้ำกับผม ด้วยสายตาจริงจัง “...ส่วนวิญญาณ ๒ ดวง ฉันไม่ได้หมายความว่าป็นวัตรกับภพ เสียหน่อย”

แล้วเธอก็ยิ้มเจ้าเล่ห์จนผมเสียสั่นหลัง แต่วิญญาณที่อยู่ในบ้านหลังนี้ก็มีแค่ผม ภพ คุณนราวดี นลิน แล้วก็ดิ...หรือเธอคิดจะส่งลูก ๆ ไปแทนอย่างนั้นหรือ

“ตามนั้นล่ะ” ยังไม่ทันถามออกไป เธอก็ตอบกลับมาในสิ่งที่คิดเอาไว้พอดีบิพอดี

คุณนราวดียกข้อมือซ้ายขึ้นมาดูนาฬิกา ก่อนจะลุกขึ้นเดินมาหาผมพลางยื่นมือข้างนั้นมาตรงหน้า ผมจึงได้แต่ส่งสายตางุนงงตอบกลับไป

“ได้เวลาส่งเด็กกลับบ้านแล้วล่ะ”

เธอยิ้มละไม ทันทีที่ได้ยินประโยคนั้นในใจพลันตื่นเต้นขึ้นมา ชวนให้นึกถึงครั้งยังเป็นเด็กอนุบาลรอเวลากลับบ้าน ผมส่งมือไปจับแล้วคุณนราวดีก็จูงมือนำไปยังตัวบ้านทันที

คุณนราวดีพาผมขึ้นมาชั้นสามอีกครั้ง ด้วยวิธีการที่ผมลงไปพักใหญ่ เพราะแค่เธอเปิดประตูเข้าบ้าน พวกเราก็มาหยุดยืนที่ทางเดินชั้นสามเสียแล้ว นี่สินะ อธิติฤทธิ์ของเจ้าของบ้าน

แฮ็ด!

เธอเปิดประตูห้องกลางที่ผมไม่เคยย่างกรายเข้าไปสำรวจออก ด้านในเป็นห้องโล่งไร้เครื่องเรือน ทว่าตอนนี้ที่พื้นกลับมีอักขระวงแหวนอะไรสักอย่างที่ผมอ่านไม่ออกเรียงแสงอยู่ ตรงกลางมีใครคนหนึ่งนั่งขัดสมาธิ ซึ่งรูปร่างแบบนั้นไม่มีทางที่ผมจำผิดแน่

“ไฮ้ตี!”

“ฮู!”

เสียงจากยายลำดวนที่ไม่รู้ว่ามาอยู่ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไรตั้งขึ้นข้างหูทำเอาสะดุ้งโหยง ยกมือปิดปากตัวเองอัตโนมัติ

“ระหว่างที่เราคุยกัน ฉันให้ยายลำดวนเตรียมพิธีเอาไว้ ส่วนภพเธอไม่ต้องเป็นห่วงนะจ๊ะ เขาเตรียมตัวเสร็จเรียบร้อยแล้ว” คุณนราวดีอธิบายง่าย ๆ

“พิธีเหรอครับ” ผมถาม

“พิธีส่งพวกเฮ็งกลับบ้านไง” คราวนี้ยายลำดวนเป็นฝ่ายตอบแทนด้วยท่าทางพิศพิศเล็กน้อย อาจเพราะผมส่งเสียงดังรบกวนเมื่อสักครู่

“ใกล้จะถึงเวลาแล้ว ไปลาสองพี่น้องสิจ๊ะ” คุณนราวดีพาผมลงมายังห้องนั่งเล่นตรงข้าม เป็นนลินกับดิทที่ยืนส่งยิ้มมาให้ผมเจียบ ๆ

หัวใจพลันเต้นแรงอย่างดีใจที่ได้พบทั้งคู่อีกครั้ง ผมจึงพุ่งเข้าไปโผกอดแน่นทันที แต่พอคิดว่าจะไม่ได้เจอทั้งสองอีก ความเศร้าจึงค่อย ๆ เข้ามาแทน

“ขอบคุณว่าตรออีกครั้งนี้จ๊ะ ไม่ว่าจะทำอะไร นลินจะคอยเป็นกำลังใจให้เสมอ อย่าลืมนึกถึงกันด้วยนะ”

นลินเริ่มพูดออกมาก่อนด้วยเสียงสั้นเครือพอ ๆ กับตัวของเธอ ผมพยักหน้าตอบเพราะตัวเองเริ่มมีน้ำตาคลอแล้วเหมือนกัน

ถ้าเป็นไปได้ ในอนาคตผมก็อยากมีเพื่อนแบบนลินอีกนะ เพื่อนที่อ่อนโยนและเข้าอกเข้าใจถึงสิ่งที่ผมเป็น แม้ภายนอกเราทั้งคู่จะแตกต่างกันมากก็ตาม

“ดิฉันจะคิดถึงพี่วัตรทุกวันเลย ตอนได้เล่นด้วยกัน ดิฉันสนุกมาก ๆ พี่วัตรอย่าลืมคิดถึงดิฉันด้วยนะ แง”

คนน้องปลอ่ยโฮออกมาเรียบร้อย ทั้งสงสาร ทั้งเอ็นดู ดิฉันก็เปรียบเสมือนน้องชายของผมคนหนึ่ง น้องชายที่ช่วยทำให้รู้ว่าการเป็นพี่ชายมันรู้สึกอย่างไร ความห่วงใยคนเด็กกว่าที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ดิฉันทำให้ผมเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง

“เข้าใจแล้ว พี่จะคิดถึงน้องชายคนนี้ทุกวันเลย”

เอ่ยเสียงสั้นแล้วกระซิบกดแน่นขึ้น ต่างคนต่างสะอึกสะอื้นออกมาจนไม่เหลือเค้าของเด็กเล็กหรือเด็กโต มีเพียงเด็ก ๆ ที่กำลังบอกลากันเป็นครั้งสุดท้าย เพื่อแยกย้ายไปในเส้นทางของตัวเอง

แม้จะเป็นเวลาเพียง ๗ คีน แต่มันก็มีค่าสำหรับผมเหลือเกิน รวากับได้ทบทวนตัวเองถึงเรื่องต่าง ๆ เรื่องที่ผมมองข้าม เรื่องที่ผมไม่สนใจ กระทั่งเรื่องที่ผมไม่เคยคิดมาก่อน ผมได้สัมผัส และเรียนรู้ไปกับพวกเขา ถึงแม้บางอย่างจะไม่ขอรับรู้ดีกว่าก็ตาม

“อะแหม่ม! ได้เวลาแล้ว ไปนั่งข้าง ๆ เจ้าภพเลย”

ยายลำดวนกระแอมบอก พวกผมจึงค่อย ๆ ฝุดออกจากกัน สภาพหน้าตาแต่ละคนแทบดูไม่ได้ แม้แต่นลินที่ปกติจะสวยสะอาดสะอ้าน บัดนี้กลับเลอะน้ำหูน้ำตาจนผมกับดิฉันหลุดขาออกมา

ผมเข็ดน้ำตาตก ๆ เดินไปนั่งขัดสมาธิตามที่ยายลำดวนบอกอย่างว่าง่าย

“เอามือขวาทับมือซ้ายแล้วหลับตาทำสมาธิ จดจ่อกับลมหายใจของตัวเองเท่านั้น”

ผมหายใจเข้าออกที่ช่องยุบหนอ พองหนอ แบบที่โรงเรียนเคยสอนอยู่ในใจ ทั้งห้องเงียบสงบ มีเพียงเสียงยายลำดวนสวดคาถาบางอย่างจึงมีงาดังอยู่ด้านหลัง แม้จะฟังไม่ออกแต่รู้สึกถึงความขลังจนขนอ่อนปลิ้นลุกชันขึ้นมา

जू ๆ ทั้งร่างกลับรู้สึกเบาหวิวอย่างน่าประหลาดราวขนนกลอยอยู่
กลางอากาศ ความรู้สึกซาจนแทบสัมผัสอะไรไม่ได้ไหลทั่วร่าง แม้แต่จะเปิด
เปลือกตาก็ยังทำไม่ได้ ทว่าท่ามกลางความมืด กลับมีจุดสีขาวเกิดขึ้น มันค่อย ๆ
แผ่ขยายใหญ่จนเต็มพื้นที่สีดำ และคลุมทั้งตัวของผมจนมืด

ครอบครัว

รู้สึกตัวอีกครั้ง รอบด้านมีแต่ความมืดเพราะเปลือกตาที่ยังปิดสนิท สัมผัสได้ว่ากำลังนอนอยู่บนเตียงนุ่ม เสียงเครื่องมือแพทย์ดังเสียดเข้ามาในหู รอบตัวอบอวลด้วยกลิ่นยา ตามแขน ขา หรือแม้แต่ทางจมูกมีสายระโยงระยางเกี่ยวพันร่างไปหมด ทว่าเมื่อพยายามขยับร่างกายกลับไร้เรี่ยวแรง แม้แต่แรงจะเบิกตายังแทบไม่มี

ผมเริ่มจากส่งแรงไปที่ปลายนิ้ว ข้อมือ ฝ่ามือ จนยกนิ้วชี้ขึ้นมาได้เล็กน้อย ก็มีแรงใจยึดต่อ จึงส่งสัมผัสไปที่เปลือกตาค่อย ๆ ผืนเบิกตาขึ้นช้า ๆ

วาบ!

แต่กลับต้องทิ้งเปลือกตาให้ปิดลงอีกรอบเพราะแสงสีเขวสว้างจําตัน แย่งกันลอดเข้าสู่สายตาจนเกือบบอด เมื่อลองใหม่อีกครั้ง แต่ค่อย ๆ เปิดมันช้า ๆ พลังหยุดปรือตาบ้างเพื่อให้ดวงตาปรับสภาพ จนสามารถเบิกตาได้เต็มที่ในที่สุด

‘ที่นี่ที่ไหน โรง’ บาลเธอ’

ผมกวาดสายตาไปรอบ ๆ จนสุดสายตา เป็นห้องพักรักษาผู้ป่วยในโรงพยาบาลจริง ๆ ด้านซ้ายเป็นหน้าต่างบานใหญ่ที่ถูกลบบังทัศนียภาพด้วยม่านกันแสง ด้านขวาเป็นเก้าอี้ยาวที่มีใครสักคนสองคนนั่งอยู่ ตอนนี้สายตาผมพว่เบลอเกินกว่าจะสังเกตรายละเอียด แต่จากลักษณะท่าทางการนั่งของคนด้านขวา และสีเสื้อที่เคยเห็นจนชินตา

“แม่...” น้ำเสียงทั้งอู้อี้ และแหบแห้งถูกส่งผ่านลำคอเบาราวกระซิบ จะเรียกอีกครั้งเกรงว่าต้องรวบรวมแรงทั้งร่างใหม่ ลำพังแค่หายใจเหนื่อยแล้ว

“วัตร! วัตรฟื้นแล้วหรือลูก” ทว่าแม่กลับได้ยิน

หญิงวัยกลางคนสวมเสื้อสีม่วงเปลือกมังคุดรีบรุดมาข้างเตียงทันที ใบหน้าคมที่ผมถอดแบบมาบัดนี้ดูอิดโรย ซีดเซียว และเศร้าหมอง ใต้ตาล้ำเหมือนคนไม่ได้นอนมาหลายวัน

“หิวน้ำใหม่ แม่เอาน้ำให้นะ... วิตรไปตามหมอนน้อยลูก!” ประโยคแรก พุดกับผม ส่วนประโยคหลังหันไปพุดกับเฮียวิตร แม้จะเห็นไกล ๆ แต่ไม่เจอกัน ตั้งนานตัวโตขึ้นเยอะเลย... ไม่ทันได้คิดอะไรต่อ หลอดก็มาจ่อปากแล้ว จึงพยายาม ฟืนแรงผงกหัวขึ้นมาดูน้ำที่แม่เตรียมไว้ให้

เมื่อรสชาติของน้ำเป่าผ่านลิ้นลงสู่ลำคอแห้งผาก ถึงได้รู้ว่าตัวเองได้ กลับมาจริง ๆ ไม่ใช่ฝัน หรืออีกโลกหนึ่ง แต่เป็นโลกของผมเอง... ขอขอบคุณเรือนาวี ที่พาผมกลับมา ขอขอบคุณที่มอบโอกาสแสนล้ำค่านี้ให้อีกครั้ง

หลังจากให้คุณหมอตรวจร่างกายเสร็จสรรพ ท่านแจ้งว่าอวัยวะภายใน กลับมาทำงานปกติ เหลือแค่กระดูกซี่โครง ขา และแขนที่ต้องรอให้เสมอกัน ผมเลยได้ถอดท่อกับสายต่าง ๆ ออก แล้วคุณหมอยังบอกอีกว่าผมโชคดีมากที่ ช่วงคอกับกระดูกสันหลังไม่เป็นอะไร ไม่เช่นนั้นอาจเสี่ยงพิการได้ ทำเอารู้สึกเย็นวาบ เสียวสันหลังทันที

ตอนนั้นผมจึงนั่งมองคุณพยาบาลดูแลเผือกที่ขา แขน กับคอให้ สลับกับ มองเตี้ย แม่ และเฮียวิตรที่นั่งรออยู่พร้อมหน้าตรงเก้าอี้ตัวเดียว

ว่ากันตามตรงผมไม่กล้าพูดอะไรออกไปเลย ไม่รู้จะทักด้วยคำไหน ถึงแม้ว่า ตอนอยู่เรือนาวีมีความรู้สึกมากมายที่อยากระบายออกไปให้ครอบครัวรับรู้ แต่เมื่อ ได้อยู่ต่อหน้าจริง ๆ ทุกคำพูดเหมือนถูกทิ้งไว้ที่นั่นหมด จึงได้แต่กลืนน้ำลายรอให้ คุณพยาบาลทำหน้าที่เสร็จแล้วออกจากห้องไป

“อ๊ะขอโทษนะ อาวีตร”

เสียงของพ่อดังแหวกความเงียบขึ้นทันที ชายกลางคนค่อย ๆ ลูกเดิน มาหาผมที่ข้างเตียง สายตาของเตี้ยที่ปกติเคยเห็นแต่ความจริงจัง เข้มงวด และดู เสมอ บัดนี้กลับมีน้ำตาคลอลหน่วยอยู่ในนั้น แววตาสิ้นไหวแบบที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ทำผมอ่อนไหวจนน้ำตาไหลออกมาเงียบ ๆ

“ขอโทษที่ทำให้ลืต้องหนีออกจากบ้านไปเจอเรื่องโหดร้าย อ๊ะจะเป็นพ่อ ที่ไม่ได้เรื่องจริง ๆ ...” เตี้ยหยุดเช็ดน้ำตาสะกัก สมกับเป็นเสาหลักของครอบครัว

ที่แม้จะมีน้ำตามากเพียงใดก็ยังคงยืนหนักแน่นไม่มีท่าทางสั่นไหว หรือเสียงสะอื้นออกมาให้ได้ยิน “...แล้วก็ขอบคุณลือมาก ๆ ที่กลับมาหาเตี้ย หาแม่ หาอวยวิตรอีกต่อไปนี่อ๊วะจะฟังลือให้มาก ๆ ถึงจะเพ็งมาพูดเอาปานนี้ แต่ไม่มีวันไหนที่อ๊วะไม่รัก ไม่หวังลือเลยสักวัน”

“เตี้ย” ผมว่าเสียงแผ่วแล้วปล่อยโฮออกมาหมดก็อก ประโยคที่ไม่คิดว่าจะได้ยินกับหูตัวเอง บัดนี้ผมได้ฟังแล้ว คำว่ารักจากปากของคนเป็นพ่อ และอ้อมกอดที่กำลังโอบตัวผมไว้หลวม ๆ เพราะกลัวกระทบกระเทือนส่วนที่เจ็บอยู่

แต่ไม่เลย ตอนนั้นทั้งตัวเบาหัววิรวกับขยอกเขาออกจากอก เตี้ยไม่ดูไม่ต่อว่าแต่บอกรัก และเป็นห่วงผมจากใจจริง ไม่รู้ว่าหลังจากนี้เตี้ยจะกลับไปเข้มงวดเหมือนเดิมไหม แต่ตอนนี้ผมขอเก็บทุกประโยคสักไว้ในใจให้ลึกที่สุดก็พอ

“หนูก็ขอโทษเตี้ยกับแม่เหมือนกันที่หนีออกจากบ้านไป ต่อไปนี่หนูจะไม่ทำอีกแล้ว ฮึก” ผมกลั้นสะอื้นเพื่อพูดออกไปบ้าง คราวนี้ทั้งแม่และเฮียวิตรเดินเข้ามาใกล้ ก่อนมีอุ้งของแม่จะลูบเบา ๆ ที่กลางกระหม่อม

“ไม่ต้องขอโทษหรอกวิตร แคมีชีวิตกลับมาหาพวกเราดีที่สุดแล้วลูก” แม่พูดจบก็ร้องไห้แล้วเข้ามากอดผมอีกคน

ตอนนี้เห็นทีจะมีเพียงเฮียวิตรที่ยังคงนิ่ง และแทบไม่แสดงสีหน้าอะไรออกมาเลย เขานิ่งเสียจนผมเดาอารมณ์ไม่ถูก ว่ากำลังรู้สึกดีใจ เสียใจ โกรธ หรือผิดหวังกันแน่

หลังจากร้องไห้ปรับทุกข์กันอยู่พักใหญ่ เตี้ยกับแม่ก็ขอตัวกลับไปก่อนเพราะต้องเผ้ารอ และเตรียมห้องหับให้ผมพักผอนได้สะดวก จึงเหลือเพียงผมกับเฮียวิตรที่ต่างคนต่างนั่งเงียบ บรรยากาศหนักอึ้งจนห้องดูแคบลงทันตา

“เฮียวิตรรู้ไหมว่าไอ้ดีเป็นยังงัยบ้าง” เพราะจู่ ๆ หน้าเพื่อนรักเพื่อนร่วมชะตากรรมลอยเข้ามาจึงได้โอกาสถาม “ไม่รู้ว่ามีนอนอยู่โรง’ บาลเดียวกันไหม จะเป็นหนักหรือเปล่า ถ้าเรี่ยวแรงกลับมาผมก็อยากไปเยี่ยมมันสักครั้ง

“ภาพปลอดภัยแล้ว เพิ่งฟื้นวันเดียวกับวัตรเลยมั้ง” เฮียตอบโดยที่สายตายังไม่ละจากเนื้อหาข่าวบนแผ่นกระดาษใบใหญ่ แต่แค่ได้รู้ว่าภาพปลอดภัยผมก็

โล่งใจ เพราะถ้ามันเจ็บหนักคงรู้สึกผิดไปชั่วชีวิต

“แล้วผมไปเยี่ยมมันได้ไหม”

“ไว้หายดีก่อนค่อยไปเจอกันที่บ้านก็ได้” คราวนี้เฮียวิตตอบเสียงเข้มจนผมสะดุ้งเล็กน้อย และไม่กล้าบิปากขออะไรอีก แต่การที่มาเฝ้าผมแบบนี้แสดงว่าโดนตีสียบบังคับมาหรือ หรือโดนตีสอนมา...

“ทำไมเฮียถึงมาอยู่ที่นี่ได้ ไม่มีเรียนหรือ”

พี่ป!

คนโตกว่าปิดหนังสือพิมพ์เสียงดัง วางมันไว้ข้างตัวอย่างไม่ใช่ดีก่อนจะลุกเดินมาหาผม แล้วยื่นกอดอกขมวดค้อมอง ผมได้แต่คิดว่าทำไมถึงเหมือนเตี้ยขนาดนี้นะ

“ทำเรื่องลาเรียนแล้ว น้องชายประสบอุบัติเหตุจนเข้าโรง’ บาลจะเอากะจิตกะใจที่ไหนไปเรียน” เฮียวิตว่าจริงจังจนผมหลบสายตา เพราะภาพในความทรงจำไม่มีตอนไหนที่เขาเคยดูผมเลยสักครั้ง

“เฮ้อ!”

เฮียถอนหายใจแรง แล้วเดินไปยกเก้าอี้ตัวเดียวมานั่งข้างเตียง จ้องผมที่กำลังมองเปลือกแขนตัวเองอยู่

“เฮียเคยคิดว่าตัวเองเก่งมาตลอด แต่ความจริงไม่ใช่เลย...” เขาเริ่มพูดออกมาโดยปรับน้ำเสียงให้เป็นปกติ “...เพราะทั้งใจ ทั้งทีม ที่ไม่เคยสังเกตความรู้สึกของน้องชายตัวเองเลยสักนิด เขาแต่คิดเองเออเองว่าถ้าทำแบบนี้วีตรต้องชอบแน่ ๆ รู้ตัวอีกทีความสัมพันธ์ของพวกเราก็กว้างเหินกันขนาดนี้เสียแล้ว”

ท้ายประโยคแผ่วเบาราวพูดกับตัวเอง แต่ผมได้ยินมันเต็มสองหู น้ำตาเริ่มปรึ่ม เพราะเพิ่งรู้ว่าพวกเราก็คิดแบบเดียวกัน ต่างกันที่ผมไม่รู้สาเหตุแล้วเลือกที่จะข้างมัน ส่วนเฮียวีตรกลับโทษตัวเอง

“ไม่มีวันไหนเลยที่เฮียไม่หวังวีตร เพราะมีน้องชายแค่คนเดียวที่เฝ้าดูแลทะนุถนอมมาตั้งแต่ออกจากท้องแม่ แคได้เห็นหน้าวีตรทั้งวันของเฮียก็มีแต่ความสุขแล้ว...” เฮียวิตร้อมหน้าลงเกลี่ยน้ำใส่ที่ไหลจากหางตาทั้ง “...จนกระทั่งพอโทรเข้ามาที่โรงเรียน แล้วบอกว่าวีตรประสบอุบัติเหตุการหนัก วินาทีนั้นเหมือน

โลกมันถล่มลงมาตรงหน้าเลย”

น้ำเสียงของพี่ชายเจ็บปวดจนเสียดแทงเข้ามาที่ใจของผมอย่างจัง

“เฮียเลยเล่าเรื่องลาเรียนแล้วเดินทางมาที่โรงพยาบาลทันที มหา ทุกครั้งที่ถึงเวลาเยี่ยม แม้จะแค่มานั่งดูวัตรหลับเฉย ๆ แต่เฮียก็มา...เพราะกลัวว่า วัตรตื่นมาจะไม่เจอใคร”

“เฮียวัตร” ผมเรียกเสียงสั้น คนพี่จึงเงยหน้าขึ้นมาส่งยิ้มให้ทั้งน้ำตา

ไม่คิดเลยว่าเขาจะห่วงใยผมมากมายขนาดนี้ ทั้งที่ผ่านมามีผมเป็นฝ่ายเมิน เฮียมาตลอด เขาแต่มองข้ามความรู้สึกของพี่ชายตัวเองเพราะคิดว่าคงไม่สำคัญเท่าไร ทั้งที่ความรักของเฮียวัตรไม่แพ้ใครเลย

“ผมขอโทษนะ”

ผมยกมือข้างที่ไม่ได้ใส่เพื่อกปิดหน้าร้องไห้หมดสภาพ แคว้นนั้นวันเดียวก็ เสียน้ำตาจนน้ำแทบหมดตัว แถมไม่ใช่โดนดู แต่เพราะความในใจของครอบครัวที่ ได้รับรู้ต่างหาก

ฝ่ามืออุ่นของเฮียวัตรหมั่นบลงที่กลางศีรษะแล้วขยี้เบา ๆ อย่างที่ชอบทำ ตอนผมยังเด็ก

“ตอนวัตรยังไม่พีน เฮียเอาแต่คิดทบทวนตัวเองอยู่ตลอดว่าทำไม เพราะอะไร หรือใครที่ทำให้น้องชายเป็นแบบนี้...แรก ๆ ก็พาลโทษสิ่งรอบตัวไปหมด แต่พอวัตรตื่นขึ้นมาอีกครั้งพี่ก็กลับขอบคุณทุกอย่าง ทั้งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หมอ พยาบาล เตี่ย แม่ หรือตัววัตรเอง”

เฮียวัตรพยายามพูดทั้งเสียงสั้นเครือ ปลายจมูกเริ่มแดง แต่ยังไม่ ร้องไห้โฮออกมาจนหน้าเปียกแบบผม เพราะการฝึกของโรงเรียนนายร้อยตำรวจ หรือตัวของเฮียวัตรเองที่เข้มแข็งได้ขนาดนี้

“ไว้ออกจากโรง' บาลแล้วเราค่อยมาคุยกันใหม่นะ ทุกอย่างก็วัตรอยากพูด เฮียพร้อมรับฟังและทำตามทุกเรื่องเลย ขอแค่วัตรกลับมาแข็งแรงเหมือนเดิม เฮียก็ไม่ขออะไรอีกแล้ว ตกกลางไหม...เฮ้า! ทิชชู”

ผมพยักหน้าพลางรับกระดาษทิชชูจากเฮียวัตรมาเช็ดหน้าเช็ดตา ที่ผ่านมามีผมเอาแต่เก็บทุกอย่างไว้ในใจเสมอ ความสัมพันธ์ของพวกเราเลย

มีแต่ความกระอักกระอ่วน ถ้าเลือกพูดหรือถามไปตั้งแต่แรก พวกเราอาจกลับไป เป็นพี่น้องที่สนิทกันมาก ๆ เหมือนเมื่อก่อนก็ได้...แต่กลับไปแก้ไขอดีตคงไม่ทันแล้ว แต่ทำปัจจุบันให้ดีกว่าเดิมก็พอ และผมคิดว่าคุณนราวดีเองคงคาดหวังให้ผม ทำเช่นนั้นเหมือนกัน

ตอนนี้ผมกลับมาพักรักษาตัวอยู่ที่บ้าน ๑ เดือนแล้ว เพื่อถูกถอดออก เพราะกระดูกสमानกันเรียบร้อย แต่ยังคงหลงเหลืออาการปวดไว้มาก และขยับได้ ไม่เต็มที่นัก คุณหมอแนะนำให้ผมหาเวลาไปกายภาพ หรือบริหารร่างกายบ่อย ๆ จะได้กลับมาสมบุรณ์เต็มร้อย

ส่วนไอ้ที่ได้ออกจากโรงพยาบาลหลังผม ๓ วัน เจ้าตัวท่าทางแข็งแรง และมีแรงจนประสาทเหมือนเดิม แต่มันดันจำเรื่องราวที่เกิดขึ้นในเรื่องนราวรีไม่ได้ เลย ขนาดเล่าให้ฟังมันก็บอกว่าผมนอนมากไปจนฝันเป็นตุเป็นตะ พอถามกลับ ว่าจำอะไรได้บ้างก่อนสลบไป ภาแล้วว้าขบมอ' ไซค์ไปเฉี่ยวกับรถสิบล้อก่อนลี้ยว เข้าซอย แล้วภาพก็ตัดไป แต่กลับกันผมจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าพวกเราไปเฉี่ยวรถสิบล้อ ตอนไหนหรือเมื่อไร

'ครึ่งหน้าไม่เอาแล้วนะมอ'ไซค์ ถ้าจะไปไหนอีกก็รอดันถอยรถแก๊งสักคัน ก่อน โคตรเซ็ด'

ภพว่ากลางทำท่าลูปแขนตัวเองบ่อย ๆ อย่างเซ็ดเซียด แต่ไม่นานก็วนกลับมา ล้อขาเป๋ ๆ ของผม ส่วนผมเองก็ไม่พลาดล้อแขนเดียง ๆ ของมันกลับ ก่อนจะพากันหัวเราะ่วนชอบใจจนลืมิเจ็บ

ส่วนเตี้ยเข้มงวดน้อยลง แต่กลับจู้จู้จุกจิกเพิ่มขึ้นเสียอย่างนั้น อย่างตอนที่ผมเดินขึ้นลงบันไดโดยไม่ใช้ไม้ค้ำ พอเตี้ยเห็นก็โวยวายใหญ่ กลัวว่าผมจะพลาด ตกบันไดขาหักอีกข้าง หรือกระทั่งจัดยาเงินมาให้ต้มกินทุกวันจนผมหน้าเขียว หน้าม่วงเพราะรสชาติอันเป็นเอกลักษณ์ของมัน

แต่เตี้ยรับฟังผมเยอะขึ้นมาก หลังจากกลับมาอยู่บ้าน ผมหาเวลาพูดคุยเปิดใจกับเตี้ยตรง ๆ ซึ่งพวกเราต่างปรับความเข้าใจกันเรียบร้อย ไม่บังคับ

ให้เรียนภาษาจีน หรือบังคับให้เข้าร้านอีก ทว่าเตี้ยจะขอเวลาทำความเข้าใจกับ
ความชอบศิลปะของผม เพราะความเชื่อระหว่างวัยของพวกเขาต่างกัน จึงต้องปรับ
อะไรหลาย ๆ อย่างอีกมาก

ทางแม่เองก็ยังคงทำงานบ้านตามปกติ พิเศษขึ้นหน่อยตรงที่เริ่มถาม
ความคิดเห็นของผมมากขึ้น หรือกระทั่งถามได้ถึงงานอดิเรกอย่างการวาดรูป
จนผมรู้สึกใจชื้นขึ้นมาที่แม่ใส่ใจในสิ่งที่ผมชอบ และไม่เมินเฉยมันอีก

วันนี้ผมนัดกับเฮียวิตรไปนั่งเล่นกันที่สนามหลวงตอน ๕ โมงเย็น พี่เขา
อาสาหอบเก้าอี้หอบขนมไปจับจองที่นั่ง ส่วนผมเดิมชมวิวเพิลดิเพลินใจไปกับว่า
หลากสีที่ลอยอยู่บนฟ้าในวันอากาศปลอดโปร่ง

“วิตรนั่งบนนี้จะได้ไม่เจ็บขา”

เฮียวิตรว่าพลงตบเก้าอี้พับเป็นเชิงให้ผมนั่ง แต่คนพูดกลับนั่งบนเสื่อ
แทน เห็นแบบนี้ผมเลยถือเสียบลงไปนั่งข้าง ๆ เสียเลย ทำเอาเฮียวิตรหน้าเหวอ
หลุดซ่าออกมา

“ฮ่า ๆ ถ้าบ่นปวดขาขึ้นมาเฮียฟ้องเตี้ยนะ”

“ไม่ปวดหรอก ผมกินยาจีนทุกวัน แข็งแรงจนจะเป็นจอมยุทธ์แล้ว” ผมว่า
เชิง ๆ ผลอ ๆ กรีดเลือดออกมากคงมีแต่สมุนไพรมานาชนิดเต็มไปหมด

“ก็แล้วไป...” เฮียวิตรพูดยิ้ม ๆ แล้วแหงนหน้ามองว่าวบนฟ้าบ้าง “...วิตร
จำได้ไหมว่าเมื่อก่อนพวกเราก็กะเคยมาเล่นว่าวที่นี่ด้วยกัน”

“จำได้ ตอนนั้นเชือกป่านของเราพันกันตลอด จนถูกเตี้ยบ่นหูชา”

ผมตอบพลงยิ้มซ่าออกมา เมื่อนึกถึงเตี้ยที่นั่งแค้นสาวยาวของเรา
จนหมดวัน

“ฮ่า ๆ ๆ ก็พวกเราชอบปั่นเล่นข้างกันนี่เนอะ...” ผมพยักหน้ารับ “...ไว้วิตร
หายดีเมื่อไหร่มาเล่นด้วยกันอีกนะ”

“ได้สิ” ผมตอบสั้น ๆ

จากนั้นพวกเขาก็นั่งเงียบไป ต่างคนต่างเหม่อมองความสวยงามบนฟ้า
สีคราม ไม่มีใครพยายามชวนคุยจนน่าอึดอัด มีเพียงความสงบที่โอบล้อมเราไว้

จนผมตัดสินใจพูดสิ่งที่อยู่ในใจออกมา

“เมื่อก่อนผมไม่เข้าใจเลยว่าทำไมเฮียวิตถึงดูมีความสุขตลอดเวลา ได้ทำในสิ่งที่อยากทำ ในขณะที่ผมต้องนั่งเรียนหลังซดหลังแข็งทำสิ่งที่เสียต้องการตลอดเวลา แต่เฮียได้ออกไปเรียนโรงเรียนนายร้อยตามที่ต้องการ”

ผมเล่าออกมาผ่านน้ำเสียงที่ใช้พูดคุยกันตามปกติ ไม่มีความเสียใจ วิชาหรือพรรคประชาชนเหมือนเมื่อก่อน เฮียวิตฟังจบก็พยักหน้าเข้าใจก่อนจะตอบกลับ

“จริง ๆ เฮียไม่ได้มีความสุขตลอดเวลาหรอก มีเครียดบ้าง กอดตันบ้าง แต่แค่ไม่ยอมแสดงมันออกมาต่อหน้าทุกคน... ส่วนที่บอกว่าได้ออกไปเรียนตามที่ต้องการ ก็เป็นเพราะเฮียตั้งใจว่าจะทำทุกอย่างที่อยากทำก่อนกลับไปบริหารร้านยาจีนชั่วชีวิตนะ”

“หมายความว่ายังไง”

ผมหันขวับทันทีที่ลืนคำตอบของเฮียวิต ในหัวสับสนมึนงงกับคำตอบที่คาดไม่ถึง และไม่เคยรู้มาก่อน ทั้งเดียวกับแม่ก็ไม่เคยพูดถึงเรื่องนี้ให้ฟัง

“เรื่องนี้เฮียไม่เคยบอกใครมาก่อน ตั้งใจว่าเรียนจบแล้วรับราชการไปสักพัก จนกว่าวัตรจะจบมัธยม เฮียค่อยออกจากราชการมาบริหารร้านต่อ วัตรจะได้เรียนในสิ่งที่อยากเรียน... เพราะกว่าจะถึงตอนนั้นเฮียคงทำสิ่งที่ต้องการไปหมดแล้ว” เฮียวิตอธิบายต่อด้วยน้ำเสียงสบาย ๆ กลับกันผมนั่งอึ้งไปเรียบร้อยกับแผนการใหญ่ของเขาแล้ว

“แล้วทำไมเฮียไม่บอกพ่อแม่ ถ้าพูดเรื่องนี้ไปตั้งแต่แรกคงไม่เป็นแบบนี้... ขอโทษ”

ผมรีบขยับปากตัวเองไว้เพราะนึกได้ว่ากำลังบิ่ยความผิดทุกอย่างไปให้เฮียวิต ทั้ง ๆ ที่ทุกคนก็มีส่วนผิดพอกัน แม้แต่ตัวผมเอง จึงเอ่ยขอโทษไป

แต่เฮียวิตกลับสงยิ้มมาให้อย่างเอ็นดูแล้วขยี้หัวผมเบา ๆ จนผมฟูเป็นรังนก

“ไม่ต้องขอโทษหรอก เป็นความผิดของเฮียจริง ๆ ที่เลือกเก็บทุกอย่างไว้ในใจแล้วปล่อยให้ห้องชายคิดมากจนเกลียดชังหน้าพี่ตัวเอง” ได้ยินดังนั้น ผมรีบส่ายหน้าปฏิเสธเสียงแผ่ว

“ไม่ได้เกลียดเลย ก็แค่อิธที่ทุกอย่างมันโถมเข้ามาหาผมหมด ส่วนเฮีย

กลับได้ใช้ชีวิตของตัวเอง...” ผมเอ่ยเสียงหอย “...แต่หลังจากนี้เสียห้ามมีความลับ
อะไรอีก ต้องบอกเรื่องแผนนี้กับพ่อแม่ด้วย แล้วพวกเราค่อยมาเริ่มต้นกันใหม่”

เฮียวิตรได้ฟังก็ขมื่อที่ก้าวหนึ่งข้างขึ้นมาตรงหน้าผม แล้วจงดั้นก็อัยขึ้นมา

“ดีกันั้นะ...แล้วก็สัญญาด้วย” เฮียวิตรยังคงส่งยิ้มให้ ทว่าแววตาตอนนั้
กลับรู้สึกผิดจนเห็นชัด นึกถึงตอนเด็ก ๆ ที่เวลาผมโกรธเฮียแม่จะเรื่องเล็กน้อยอย่าง
ทำขนมตกพื้น ก็มักจะถูกขอคืนดีด้วยวิธีนี้ตลอด

‘อ่า นี่ก็ผ่านมาก็อบสิบปีแล้วที่ไม่ได้ทำแบบนี้’

“อืม” ผมยิ้มแล้วก็อัยกับเฮียวิตร พลางเอานิ้วโป้งแตะกัน เป็นอันว่า
พวกเรากลับมาเป็นเหมือนเดิมแล้ว จึงพากันหัวเราะร่วนกับการกระทำแบบเด็ก ๆ

จากนั้นก็ผลัดกันเล่าเรื่องที่ต่างคนต่างประสบพบเจอมา ท่ามกลาง
บรรยากาศยามเย็นแสนอบอุ่น

แต่ผมไม่เล่าเรื่องเรือนวารีหรือก จะเก็บเอาไว้เป็นความลับที่รวบรวม
ความทรงจำดี ๆ สลักกลางใจของผมตลอดไป

ปัจฉิมบท

๑๕ ปีต่อมา

ผมขับรถเต่าสี่ล้อสองคันนั่งมาเข้าจอดเทียบประตูรั้วไม้สูงใหญ่
แสนคุ้นเคย เดิมทีทางที่ขับเข้ามาควรเป็นถนนลูกรังลุ่ม ๆ ดอน ๆ สร้างความท้าทาย
ให้สารถึ ทว่ากาลเวลาผ่านไป ความเจริญเข้ามาแทน เปลี่ยนทางขรุขระให้กลายเป็น
ถนนยางมะตอยเนื้อดี ตลอดเส้นทางจึงไม่มีหลุมหรือเนินให้หวาดเสียวอีกต่อไป

จัดชุดข้าราชการให้เข้าที่ ตรวจสอบว่ามีรอยยับหรือรอยเปื้อนตรงจุดใด
หรือไม่ ไหนจะทรงผมที่ได้รับการจัดทรงจนเนียนยิ่งกว่าวันไหน ๆ เท่านั้นที่น่าจะ
เพียงพอแล้ว

ผมดับเครื่องยนต์ เปิดประตูก้าวออกไปสูดอากาศด้านนอก ริมทางฝั่ง
ตรงข้ามเป็นป่าสนสูงราวกับเป็นตัวแบ่งอาณาเขตที่ดิน มีไฟถนนแทรกอยู่ระหว่าง
ต้นไม้สูง ทำให้คลายความกังวลที่ว่าหากฟ้ามืดจะไร้แสงนำทาง

เดินไปยังหน้าประตูรั้ว ด้านหน้ามีป้ายไม้ที่ผู้พักจากลมแดดลมฝน
แต่ตัวอักษรนั้นยังไม่จางหรือเลือนหายไป

“ผมกลับมาหาแล้วนะครับ ‘เรือนวารี’”

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

กระซิบกับตัวเองเบา ๆ ก่อนยื่นมือไปเคาะประตู ในใจหวังให้ยายลำดวน
จะเดินมาเปิดประตูให้เหมือนดังวันนั้นที่ผมชมชานหินีออกจากบ้านมา

เคาะแล้วเคาะอีกจนมือแดง รอแล้วรอเล่าจนตะวันใกล้ลับฟ้าก็
ไร้การตอบรับจากคนในบ้าน จนผมเลือกที่จะกลับเข้าไปนั่งรอในรถเต่าดังเดิม
ก่อนจะเปิดเพลงลูกกรุงย้อนวันวานผ่านวิทยุฟังฆ่าเวลา

“อ้าวหนุ่ม มาจอดรถทำอะไรตรงนี้ รถเสียอะ”

คุณลุงคนหนึ่งขับมอเตอร์ไซด์ไฟฉายสีแดงมาจอดเทียบข้างตั้งแต่เมื่อไรไม่
ทราบเอ่ยทักขึ้นจนผมสะดุ้ง แกเป็นคุณลุงผิวคล้ำแดด สวมเสื้อลายสก๊อตสีเทากับ

กางเกงผ้าซาสามส่วน พาดผ้าขาวม้าไว้ที่คอ ดูแล้วเหมือนเพิ่งกลับจากทำไร่ทำสวน เพราะเห็นว่าแถวนี้บางบ้านก็มีแปลงนากับสวนกล้วยอยู่บ้าง

“เปล่าครับลุง ผมมารอคนครับ” พอได้ฟังคำตอบของผม คุณลุงยิ่งทำหน้างงเข้าไปใหญ่

“มารออะไรหน้าบ้านหลังนี้เล่า เนี่ย เห็นเขาวงกตกันว่าคนในบ้านถูกสาปให้ตายกันยกหลัง แล้ววิญญาณเฮี้ยนมากไม่ยอมไปผุดไปเกิดออกมาหลอกหลอนคนแถวนี้กลัวกันหมด ดึก ๆ ตื่น ๆ ไม่มีใครกล้าผ่านทางนี้หรอก” ลุงเล่าพลางทำท่าทางหลุกหลิกจนผมได้แต่ยิ้มแหย่งส่งให้ อयरู้นักว่าใครเป็นตัวต้นคิดดูเรื่องไร้สาระเป็นตุเป็นตะนี่ขึ้นมา

“โห น่ากลัวมากเลยครับ แต่อีกสักพักผมก็ไปแล้ว ขอขอบคุณคุณลุงมากนะครับ” ผมยกมือไหว้แกอย่างนอบน้อม

“เออ ๆ ไปตีมาตีนะหนุ่ม แต่งตัวเสียหล่อเชียว” คุณลุงมิวายเอ่ยชมผมก่อนจะขี้อวดจกยานยนต์จากไป เข้าใจถึงความหวังดีตามประสาของแกแหละ เพราะเตี้ยก็ชอบทักทายคนแบบนี้เป็นประจำอยู่แล้ว

แต่ไหน ๆ ขับรถมาไกลถึงปทุมธานีคงไม่กลับไปง่าย ๆ ให้เสียเที่ยว ผมจึงเลือกนั่งรถต่อไปจนถึงเวลากลางคืน เพื่อว่าจะมีใครสักคนหรือสัก ‘ตน’ ออกมาเปิดประตูรับผมเข้าไป

ผมสะดุ้งตื่น ดูนานพิกาช้อมืออีกทีก็สามทุ่มเสียแล้ว วิษุยังคงเปิดเพลงคลออยู่เบา ๆ เวลาประมาณนี้คงมีคนออกมารับแล้ว เพราะเป็นเวลาเดียวกับที่ผมกับภพมาถึงที่นี่เมื่อ ๑๕ ปีก่อน จึงจัดเสื้อผ้าหน้าผมใหม่อีกรอบ ดับเครื่องยนต์แล้วเดินออกไปเคาะประตู

ก๊อ! ก๊อ! ก๊อ!

ทันทีที่เคาะครบสามครั้ง ไฟรั้วลันสว่างวาบขึ้นมาจนผมผงะถอยหลังไปเล็กน้อย ก่อนที่ประตูเบื้องหน้าจะค่อย ๆ เปิดแง้มออกเป็นช่องขนาดพอให้เดินเข้าไปได้

ภายในบริเวณบ้านเปิดไฟตามจุดต่าง ๆ จนมองเห็นทุกส่วนได้อย่างชัดเจน บรรยากาศยังคงเหมือนเมื่อก่อนไม่มีผิด ดูลิ้นลับ และงดงามในเวลาเดียวกัน พอเดินผ่านตัวบ้าน รูปปั้นชายหนุ่มที่ขอบมองยังคงวางไว้ที่โถงกลางตำแหน่งเดิมเฝ้าเดินต่อไปอีกเรื่อย ๆ จนถึงศาลาริมน้ำก็พบคนที่อยากเจอเสียที่ เธอนั่งหันหลังให้ ผมสันดัดลอนอันเป็นเอกลักษณ์พลิ้วไหวตามลมที่พัดมาจากแม่น้ำ

“คุณนราวดี” ผมเรียก

เจ้าของชื่อค่อย ๆ หันมาส่งยิ้มละไมให้ เป็นคุณนราวดีคนเดียวกันกับเมื่อก่อน ทั้งใบหน้า ทรงผม รวมถึงชุดที่ใส่ เหมือนวันที่เธอส่งผมกลับบ้านไม่มีผิด

“สวัสดีครับ”

ตัดสินใจยื่นตรงแล้วยกมือไหว้สวัสดีอย่างเป็นทางการ คุณนราวดีรับไหว้ก่อนจะมองสำรวจผมไล่ตั้งแต่หัวจรดเท้า

“ตัวโตขึ้นเยอะเลยนะจ๊ะ แถมชุดนี้เข้ากับเธอมากเลย” เธอเอ่ยปากชมจนผมอดเกาทำยทอยเขิน ๆ ไม่ได้ แม้จะได้รับคำเยินยอจากคนรอบตัวมากมายแต่ก็ยังไม่ชินเสียที

“มานั่งก่อนสิ วัตรคงมีเรื่องเล่าเยอะเลยใช่ไหม”

“ครับ” เธอผายมือเชิญให้ผมนั่งฝั่งตรงข้าม ระหว่างเรากันด้วยโต๊ะกลางที่มีชุดขนมฝรั่งวางเตรียมไว้อยู่เช่นเคย

“เป็นอย่างไรบ้าง สบายดีไหมจ๊ะ” คุณนราวดีเอ่ยถามพลางรินชาใส่แก้วกระเบื้องเคลือบลายดอกไม้เล็ก ๆ ส่งให้ผม

“ปกติก็สบายดีครับ แต่ช่วงนี้ใกล้งานพระราชพิธีฯ เลยยุ่งขึ้นมาหน่อย” ผมตอบตามตรง

“หือ วัตรทำงานอะไรหรือ”

“ผมเป็นช่างสิบหมู่ ของกรมศิลปากรครับ เป็นฝ่ายช่างเขียน” คุณนราวดีตาโตยกมือขึ้นมาปิดปาก

“เออ...คุณนราวดีเป็นอะไรไหมครับ”

“ฉันแค่ภูมิใจในตัวเธอมากเลยนะ...” เธอทำท่าเหมือนจะร้องไห้ออกมาอยู่รอมร่อจนผมทำตัวไม่ถูก คำตอบกับอากัปภิกิริยาของคุณนราวดีช่างขัดกันสุด ๆ

“...ครั้งล่าสุดที่คุยกันยังเป็นเด็กช่างฝันแท้ ๆ คราวนี้กลับกลายเป็นหนุ่มช่างศิลป์ที่ประสบความสำเร็จเสียแล้ว”

“แล้วหลังจากกลับไปเธอเป็นอย่างไรบ้าง” เธอถามต่อ

“คือว่า...” ผมเล่าเรื่องราวตั้งแต่ฟื้นขึ้นมาที่โรงพยาบาลจนถึงปรับความเข้าใจกับเฮียวิตริให้คุณนราวดีฟัง มันค่อนข้างยาวแต่เธอก็ยังคงตั้งใจฟังตั้งแต่ต้นจนจบ “...พอพ่อแม่เปิดทางให้ ผมก็เลือกสมัครสอบเข้าเพาะช่างอย่างไม่ลังเลเลยครับ ระหว่างเรียนงานของผมนึกใจอาจารย์หลายท่านอยู่บ่อย ๆ จนได้สิทธิพิเศษให้เข้าเป็นช่างสิบหมู่อย่างในตอนนี้ครับ”

ผมเล่าข้ามช่วงเวลายากลำบาก เช่น การโหมทำสีงานในสามวัน หรืองานใหญ่โตที่ต้องทำคนเดียว เพราะมันจะดูไม่เจ๋งในสายตาของคุณนราวดีนะสิ

“พอได้ทำงานตำแหน่งนี้ เขาก็เอาไปไม้กับเพื่อนบ้านไม่หยุดจนคนรู้จักผมกันทั้งซอย อ้อ! ส่วนร้านยาจีนพี่ชายของผมกำลังบริหารอยู่ แล้วก็วางแผนจะขยายขยายร้านด้วยครับ”

พอนึกถึงคนที่บ้านก็อดยิ้มออกมาไม่ได้ ตั้งแต่เปิดใจกันทุกคนต่างให้การสนับสนุนผมทุกทาง เต็มเต็มจนไม่รู้สึกรู้ว่าขาดอีกต่อไป...โอกาสแบบนี้คงไม่เกิดขึ้นหากไม่มีสมาชิกในเรือนวารี

‘เสียตายที่ครั้งนี้ไม่ได้ใจอนลินกับดิด ไม่รู้ว่าป้านี้จะเป็นอย่างไรกันบ้าง’
หมับ

ฝ่ามือหนุ่มวางลงบนศีรษะที่ปาดเจลเสียจนผมแข็งไปหมด คุณนราวดียื่นลูบเบา ๆ พร้อมยิ้มออกมาด้วยความภูมิใจจนผมสัมผัสได้ จึงได้แต่นั่งนิ่ง ๆ คล้ายเด็กน้อยให้ผู้ใหญ่ลูบหัวเอ็นดู

“เก่งมากเลยปว้ตร” เสียงนุ่มละไมเอ่ยชม หัวใจลั่นเบาหวิวเหมือนทั้งตัวจะลอยขึ้นฟ้า คำชมเซยสั้น ๆ ของเธอมีพลังขนาดนี้เลยหรอ

“ขอบคุณครับ” ผมยกมือไหว้ขอบคุณอีกครั้ง แล้วนึกถึงผู้ใหญ่อีกคนที่ผมตั้งใจมาพบแต่ยังไม่เห็นแม้แต่เงา

“แล้วยายลำดวนไปไหนหรอครับ”

“ยายลำดวนกลับบ้านเกิดต่างจังหวัดไปนานแล้วจ๊ะ แกบอกว่ายาก

มีบันปลายของชีวิตอยู่ที่นั่น ไม่รู้ปานนี้จะเป็นอย่างไรบ้าง” เธอตอบน้ำเสียงธรรมดา แต่กลับรู้สึกถึงความเหงาแผ่ออกมาจาง ๆ ด้วย

“คุณนราวดีไม่เหงาเธอครับ”

“ก็มีบ้างตามประสาคนแก่จ๊ะ...” เธอพูดติดตลก “...จริง ๆ ใกล้ถึงเวลาที่ฉันต้องไปตามทางของตัวเองแล้วเหมือนกัน”

ผมก้มหน้าดู ทั้งเสียใจที่ได้เจอเธอคนเดียวในวันไหนจะต้องมารับรู้ว่าผู้ใหญ่ที่ผมนับถืออีกคนจะหายไปแบบไม่มีวันได้เจออีกเช่นกัน ฝ่ามือที่เคยลูบศีรษะเปลี่ยนมาตบเบา ๆ สะเทือนจนต้องเงยหน้าขึ้นมองคุณนราวดีอีกครั้ง

“แต่ฉันดีใจมากเลยนะ ที่อย่างน้อยก็มีแขกคนสำคัญแวะมาเยี่ยมเยียนก่อนตัวเองจะออกเดินทาง” เธอส่งยิ้มละไมแต่ความอบอุ่นมาให้อีกครั้ง ผมพยายามยิ้มตอบแต่ดันไปไม่ถึงดวงตาจนเธอคงสังเกตเห็นได้ โบน่านาวล่องจึงผินไปทางแม่น้ำสายใหญ่ มองระลอกคลื่นไหลไปตามทิศของมัน

“ถ้าหากมีวสานคงได้พบกันอีก อนาคตเป็นสิ่งไม่แน่นอน และมีอะไรรอเธออยู่อีกมากมาย... ฉะนั้นอย่าจมอยู่กับอดีตนานนักนะจ๊ะ”

ผมพยักหน้ารับ คำพูด คำสอนของคุณนราวดียังคงจับใจไม่มีเปลี่ยนแปลงแสงสว่างเล็ก ๆ ช่วยจุดประกายนำทางให้ผมได้ต่อยอดเป็นแสงที่สว่างไสวยิ่งกว่าต่อให้ผ่านไปอีกปี ห้าปี หรือสิบปีก็ยังจดจำไว้เสมอ

“เอาละ ถึงเวลาที่วัตรต้องกลับแล้วจ๊ะ” เธอหันกลับมาพลาถอยไปยืนอยู่ตรงทางเข้าศาลา พร้อมจะส่งผมกลับไปอย่างที่สุด

“แต่พวกเราเพิ่งคุยกันได้แป๊บเดียวเองนะครับ” ผมว่าเสียงหงอย

“เวลาก็เดินไวกเช่นนี้แหละจ๊ะ...แต่ก่อนจะจากกันฉันมีของขวัญให้เธอด้วยแทนคำขอบคุณสำหรับทุกอย่าง”

พอได้ยินคำว่าของขวัญก็หุบหูฟังทันที ไม่ใช่ไม่อยากรับได้จนตัวสั่น แต่เพราะอยากรู้อะไรมากกว่า เราทั้งคู่ต่างยืนอยู่คนละโลกกันแล้ว จึงยากที่จะคาดเดาถึงสิ่งที่เธอให้

‘หรือจะเป็นหอย’

“ไม่ใช่หอยนะจ๊ะ” ราวกับอ่านความคิดของผมออก คุณนราวดีรีบดักคอ

ขึ้นมาทันทีก่อนผมจะเดาสุ่มไปเรื่อยอีก เธอเดินเข้ามายัดม้วนกระดาษเล็ก ๆ ใส่มือผมแกมบังคับ

“พอกลับไปคอยคลี้ออกแล้วโทรไปตามเบอร์นี้นะ แคบอกชื่อ-นามสกุลเดียวที่เหลือคนทางนั้นจะจัดการเองจ้ะ”

หน้าผมตอนนี้คงจะงงเป็นไก่ตาแตกจนคุณนรราวดีซ้ำออกมาเบา ๆ เธอผายมือไปทางฝั่งประตูรั้วเป็นอันว่าให้ผมเดินไป จึงทำได้แค่ถอนหายใจด้วยความเสียดายแล้วเดินไปพร้อมกับเธอ ระหว่างทางพวกเราไม่ได้พูดคุยอะไรอีก มีเพียงเสียงย่ำหญ้า และจิ้งหรีดเรไรตามพุ่มไม้เท่านั้น

“ลาก่อนนะปราวดี ขอให้ชีวิตมีแต่ความเจริญรุ่งเรืองนะจ้ะ”

เธอยิ้มละไมพลางโบกมือลาทันทีที่ถึงประตูรั้วสูง ผมยิ้มตอบ และพนมมือไหว้ลาเธอ ยังไม่ทันเงยหน้ากลับขึ้นมา ภาพตรงหน้าพลันตัดไป

ผมสะดุ้งตื่น ความมืดรอบตัวค่อย ๆ หายไป ท้องฟ้าเริ่มมีสีส้มเจือจางด้านล่าง ดูนาฬิกาข้อมืออีกทีบ่งบอกเวลาตี ๕ เสียแล้ว วิญญาณที่เคยเปิดคลอด้บลงตั้งแต่เมื่อใดไม่ทราบ แต่ความรู้สึกที่ฝ่ามือข้างขวากำเอาไว้ชัดเจนจนต้องแบดู

เป็นม้วนกระดาษใบเล็กที่คุณนรราวดีมอบให้ ผมรีบคลี่มันออกก็พบว่า เป็นเบอร์โทรศัพท์จริง ๆ ซ้ำยังมีชื่อเจ้าของเบอร์กำกับเอาไว้ ‘คุณสมศักดิ์’

“หรือจะเป็นคนเดียวกับที่เธอเคยเล่าให้ฟัง”

ผมสะบัดหัวไล่ความง่วงงุน หันกลับไปมองรั้วบ้านอีกครั้ง และอาจเป็นครั้งสุดท้าย...ก่อนจะสตาร์ทรถเต๋าคันงามแล้วขับออกไปทันที ตั้งใจว่าจะไปตั้งหลักที่บ้านก่อนแล้วค่อยติดต่อคุณสมศักดิ์

รู้ตัวอีกที ก็นั่งอยู่ในสำนักนายความพร้อมใจนตที่ดินในมือเสียแล้ว...

หลังจากกลับถึงบ้าน ล้างหน้าล้างตาให้สดชื่นเต็มตื่นก็ตัดสินใจโทรไปตามเบอร์บนกระดาษ แล้วแนะนำตัวเองอย่างที่คุณนรราวดีว่าไว้ จากนั้นเรื่องุ่นวายต่าง ๆ ก็เกิดขึ้น

คุณสมศักดิ์นัดให้ผมมายังสำนักทนายความที่มีเขาเป็นผู้ดูแล แล้วแนะนำตัวว่าเป็นทนายความของคุณนราวดี โดยก่อนเธอเสียชีวิตได้มีการเซ็นหนังสือมอบอำนาจให้ยายลำดวน คุณทนายบอกว่าเขาเองก็ตกใจมาก เพราะตนเป็นเพื่อนกับคุณนราวดีมานาน ไม่คิดว่าเธอจะตรอมใจจากไปเร็วขนาดนี้ ซึ่งผมเห็นด้วยแต่ก็เข้าใจหัวอกของเธอเช่นกัน

เวลาผ่านไปนาน ยายลำดวนก็ไม่ได้มีที่ท่าว่าจะขอรับสมบัติ หรือมรดก จนกระทั่งเมื่อ ๑๕ ปีก่อน ยายแกติดต่อกมาอีกครั้งแล้วแจ้งว่าจะยกโฉนดที่ดินให้ ‘นายปรวัตร เอี่ยมเอก’ นั่นก็คือผม

พอได้ฟังถึงตรงนี้ก็ช็อกไปพักใหญ่ จนหยิกแขนตัวเองซ้ำ ๆ เพื่อพิสูจน์ว่าไม่ได้ฝันไป

หมายความว่าคุณนราวดีคิดไว้แล้วว่าผมจะต้องกลับไปหาเธอแน่นอน จึงฝากให้ยายลำดวนที่เป็น ‘คน’ เพียงหนึ่งเดียวในบ้านจัดการต่อ หากผมไม่กลับไป ก็หมายความว่าเรือนวารี และพื้นที่โดยรอบจะร้างไร้เจ้าของไปโดยปริยาย

เมื่อออกมาจากสำนักทนายความพร้อมกระดาษแสดงความเป็นเจ้าของที่ดินผืนนั้น ไม่รู้ว่าควรจะรู้สึกอย่างไรดี ตกใจ ประหลาดใจ หรือดีใจ เพราะทุกอย่างโถมเข้าใส่ภายในไม่กี่ชั่วโมง

‘แล้วจะบอกที่บ้านเรื่องเรือนวารียังไงดีวะเนี่ย’

คิดกลางขี้ผมตัวเองไปด้วย พอคิดภาพตอนบอกเตี้ยไปว่า ‘หนูมีฤทธานส์ ดิตรีมแม่น้ำเจ้าพระยาแล้วนะ’ ท่านอาจจะช็อก ไม่ก็จัดยาเงินสักชุดให้ผมดื่มแก้เมา เป็นแน่ แต่คิดผมก็หลุดขำพรีตออกมา

‘ขอขอบคุณคุณนราวดี นลิน ดิถ และยายลำดวนนะครับ...ผมสัญญาว่าจะดูแลรักษาเรือนวารีให้ดีที่สุด จนกว่าพวกเราจะหวนกลับมาพบกันอีกครั้ง’

จบบริบูรณ์

เมื่อปัญหาที่ 'ปรวัตร' สะสมไว้ขณะอยู่ที่โรงเรียนไปถึงหูพ่อแม่
ความโกรธ ความผิดหวัง ความเสียใจ...ระเบิดออกราวภูเขาไฟปะทุ

ทำให้เขาเลือกหนีออกจากบ้าน ไปพึ่งพาเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวของตน
และได้รับความช่วยเหลือจาก 'เรื่อนวารี'

ทว่ายิ่งอยู่นาน ความไม่แน่ใจในใจยิ่งแจ่มชัด ศาลาริมน้ำ ผืนประหลาด
และกฎ ๓ ข้อ การตัดสินใจของเด็กชายวัย ๑๕ ปี
ที่อาจทำให้เขาสูญเสียตัวตนไปตลอดกาล